

Gideon : in zes zangen

<https://hdl.handle.net/1874/25880>

S. Tobbe inv. et. fic. 1748.

G I D E O N ;

I N Z E S Z A N G E N ,

D O O R

FRANS VAN STEENWYK.

Te AMSTELDAM,

By ANTONI WALDORP, Boekverkooper. 1748.

*Met Consent der Ed. Gr. Acht. Heeren Burgermeesteren en Regterden
der stad Amsteldam.*

TOEWYING

AAN DEN HEERE

JOAN CHRISTIAAN CUNO,

*WAARDIG MEDELID VAN 'T HOOGDUITSCH
GENOOTSCHAP DER GELEERDEN
TE GOTTINGEN.*

U, die, in 't streelend nut der Poëzye ervaren,
Terwyl uw vlugge geest voor Neêrlands Handel waakt,
't Kunstlievend Duitschland, op den galm der zedefnaren,
Voor de onbepmette Deugd in reine liefde blaakt;
Begaafde CUNO! U, gewoon, by duizend merken
Van gulle vrindschap, my, door uw geleerd verstand,
Te nopen tot de kunst, myn' zwakken moed te sterken;
U wye ik Gideon ter dankbare offerhand'.
Die rechter, voor Gods volk door de Almagt uitverkoren,
Toen Isrel, kwynende in den outerdienst der hel,
Eerlang het waar geluk der Vrede zag herboren,
Erinnert ons den staat van Neêrlands Israël.

T O E W Y I N G .

De vrye Batavier, als Jakobs kroost beveiligd,
Door wonderdaên gerukt uit Spanjes dvinglandy,
En in ons Kanaän aan Isrels God geheiligd,
Begaf ondankbaar zich in helfche flaverny:
Maar 't gunstig Albestier schenkt ons, in bange tyden,
Een' andren Gideon aan 't hoofd van heir en Raad,
Wanneer 't, Zichzelf ten pryz', genadig, zonder stryden,
's Lands droeve Vryheid red uit haar' bennauwden staat.
Ik zing, voor Neêrlands Volk, voor Isrels Lotgenooten,
Op 't bly verjaren van dat honderdjarig Pand,
Ter welkomst van de Vreê, 't geluk van Isrels looten.
Zo vier ik 't Eeuwgety' der Vryheid van ons Land.
Gy, schoon Germanjes Kroost, deelt in haar staatsbelangen;
U streelt haar heilryk lot: Gy, in hare Amstelvest,
Om uw' verheven geest, gelyk haar Zoon ontfangen,
Erkent als Vaderland dit vry Gemeenebest,
Roemt Y- en Amstelfroom als welige Jordanen,
Ontfangt myn hulde, en stort met Isrel vreugdetranen.

FRANS VAN STEENWYK.

VOOR-

V O O R R E D E.

Het algemeene doelwit van dit Dichtstuk bestaat in de eer der Godheid, en in de sifting myner Landgenooten. Om dat oogmerk, zoveel my mogelyk was, te bereiken, vond ik niet raadzaam my van eene bloote zedeleere te bedienen; maar ik poogde, door eene aanmerkelyke geschiedenis, onder het bewegen der hartstogten, myne Lezers en myzelven op eene vermakelyke wyze te leeren. Wat schriften konden my daartoe beter onderwerp uitleveren, dan de Godgewyde, die ons eene heilige eerbiedigheid inboezemen, en de harten door wonderen verrukken? Onder wat volk zyn daartoe gepaster gebeurtenissen voorgevallen, dan onder het Israëlitische? dan onder hen, naar wie onze Nederlanders, zo in het genieten van hemelsche zegeningen, als in het ondankbaar misbruiken derzelve, volkomen gelyken?

Onder alle die verbazende geschiedenissen komt my, tot dat oogmerk, die van Gideon als geene der minste voor. Immers is het deze, waarin men eene stipte eenheid

V O O R R E D E.

heid van daad kan waarnemen. Ten anderen zien wy daarin het afgevallen Israël op de gevoeligste wyze gestraft; en dat zelfde volk, zich bekeerende, uit alle zyne elenden wonderdadig verlost: waardoor dit Dichtstuk eene voorname en alomdoorstralende zedeleere erlangt, hierin bestaande „ Dat een zondig volk ongelukkig is, maar een heilig volk voorspoedig. ” Eindelyk vertoont ons dit onderwerp, in Gideon, een doorluchtig voorbeeld van waren heldenmoed, die, verre boven eene bloedige zucht tot eene gewaande grootheid, aangespoord word door een vast betrouwen op den Almagtigen, van wiens eere alle de onze moet afvloeijen.

Ik durf my vleijen (schoon sommigen een bybelstuk mogten verachten, dewyl men daarin niet, in navolging der oude Dichteren, de goden en godinnen kan doen werken;) dat in veler ooren de benamingen van Geloof en Lucifer niet min welluidende zullen klinken, dan de namen van Pallas en Pluto, wanneer men acht geeft op den onbetwistbaren voorrang der bybelwaarheden boven de heidensche fabelen. Wy hebben oneindig meer belang in de zedeleere der heilige Schrift, dan in die der blinde Aéloudheid; om welke reden de daden van eenen her-

V O O R R E D E.

herderlyken Abraham onze harten meer kunnen bewegen, dan die van eenen koninglyken Ulisfes.

De zinnebeeldige personaadjen , in plaats van de goden en godinnen der heidensche dichtwerken hier ingevoerd, verbeelden echter geene godheden. Zelfs heeft men, in dezen Gideon, de Waarheid niet aan te merken als eene eigenschap van het Goddelyke Wezen ; maar als die moeder, waaruit Geloof en Hoop zyn geboren; als die hemelsche gaaf, die, eertyds den Israëlyten, en in later eeuw den Christenen met de Goddelyke Openbaringe tevens geschonken, ons nu, gelyk toen de Hebreuwen, doet gelooven aan, en hopen op de onfeilbare beloften der opperste Waarheid.

Wyders heeft men, onder de beschouwing der helische straffen, in den tweeden zang voorkomende, te overwegen dat het Geloof, reeds in die vroege eeuwen, niet onkundig was van de onsterfelykheid der ziele ; (want hetzelfde had Abraham doen verwachten de stad, die fondamenten heeft, welke Bouwmeester en Kunstenaar God is ;) en dat het derhalve heeft kunnen weten dat de rechtvaardige Rechter, ten opzichte van hardnekkige zondaren, toekomende helische straffen heeft bereid.

V O O R R E D E.

Misfchien zal sommigen, in den eerften opflag, vreemder voorkomen de ontdekking die de Waarheid, in den zelfden zang, doet aan Lucifer. Maar deze ontdekking betaamt haar, die voor den aanftaanden veldheer eene geestelyke zege bereid; eene overwinning, die het Geloof dien voedfterzoon vervolgens in Ofra doet erlangen. Hieruit blykt dat men Lucifer, met zynen helſchen ſtoet, heeft aan te merken als verzoekingén, waarover de geloovigen, met de hemelſche hulpe, in ſtaat zyn te triomferen.

Men verbeelde zich dan niet dat de werkingen dier zinnebeeldige perſonaadjen, waarvan men in de geſchiedenis van Gideon niets gemeld vind, tegen de heilige Schrift ſtrydig zyn; want zy behelzen zedelyke waarheden, met de leere der gewyde bladeren overeenkomende. De andere byvoegingen, die mede eene onmiddelyke betrekking hebben tot de zedeleere; en de overige poëtifche verzieringen, die, naar myn gering vermogen, geſchikt zyn om de nutte leeringen, uit dit onderwerp vloeijende, met des te meer vrucht te doen werken; zyn niet alleenlyk gewettigd door het boek van Job, dat inzonderheid op eene poëtifche wyze is geſchreven; maar ook door den Heiland zelve, die, onder het geven
zy-

V O O R R E D E.

zyner weërgaélooze lesfen , zyne verzierde gelykenisfen doet bestaan in zedelyke waarheden, verzeld van omftandigheden , die gefchikt zyn om de aandacht levendig te houden , en zyne zedeleere des te gelukkiger te doen werken op de harten zyner leerlingen.

Dat daarom ieder, (aan de Goddelyke Openbaringe geloovende, want voor anderen heb ik niet gefchreven;) die alles in dezen Gideon zou willen befchouwen op de zelfde wyze als een filoofof de wiskunftige betoogingen; zich wachte met voorbarige berispingen de heilige Schrift zelve te beleedigen. Deze heeft een onbetwiftbaar gezag verkregen , door de onfeilbare ingevingen van den heiligen Geest. Ik ben zo vermetel niet , dat ik myne feilbare poëzye een zelfde gezag zou poogen by te zetten; maar ik eisch alleenlyk goedkeuring voor zulke plaatsfen, waarin ik, naar mate myner geringe krachten, de Schryvers dier onberispelyke Werken op eene betamelyke wyze heb gevolgt; dier Werken, die ik my heb voorgestelt als eene gewisfe noordftar om my naar eene veilige haven te geleiden.

Duidelyke zinscheidingen , willekeurige letters , en noodige herhalingen van sommige woorden , die menig-
maal

V O O R R E D E.

maal als voorwerpen van ydele vitteryen misbruikt worden, zyn by Kundigen van te weinig belang om in aanmerking te komen. Maar de wezendlyke mislagen, die in dit Werk zullen gevonden worden, mogen, door aanwyzinge van goedwillige Berisperen, in de ruime zee der Poëzye tot nutte baken verftrekken, niet tot klippen, waarop Godvruchtige Lezers stranden, onder het nasporen van heilzame leeringen.

Indien de algoede Zegenaar, die uit geringe zaden voedzame kruiden kan verwekken, mynen arbeid eenigzins vruchtbaar doet wezen in de harten myner dierbare Landgenooten; zal ik het ééne gedeelte van myn oogmerk treffen; en tevens het andere bereiken, namelyk de eer der Godheid.

OP HET
HELDENDICHT
G I D E O N,
D O O R
FRANS VAN STEENWYK.

Terwyl de Kunstvorstin des Amstels van verlangen
Byna bezwykt, om uit de hant van haren Zoon
Een' Helt, der Gaulen roem, Voltaires gloriëkroon,
Den grooten Henrik in een Duitsch gewaad t'ontfangen;
Staat onverwacht, zoo grootsch met puikfieraat omhangen,
De Godshelt GIDEON voor haar gezicht ten toon,
Door STEENWYKs kunst geleidt voor haren lettertroon,
By't heerlyk choormuzyk van eedle Heldenzangen.

Zy staat verrukt, nu ze ook de schoone Poëzy
Ziet met het Heilgeloof verëent in maatschappy,
Om Bybelhelden op den hoogen gloriëwagen
Te voeren in triumf, ten spyt van Bygeloof
En Fabelgodsdienst, voor gewyde Waarheit doof:
Des juicht ze STEENWYK toe, en doet hem d'eerëkroon dragen.

ARNOLD HOOGVLIET.

Z E G E K R A N S

VOOR MYNEN KUNSTVRIEND

FRANS VAN STEENWYK,

BY DE UITGAVE VAN ZYN

H E L D E N D I C H T

G I D E O N.

W at vreemde mengeling van vreugd en eedle spyt,
Van eerzieke yverzucht en streelend zielsgenoegen,
Ontvonkt, bedwelmt myn' geest in 't rustloos letterploegen,
ó STEENWYK! nude Telg van uw Godvruchte vlyt,
Nu groote GIDEON, voor Kerk en Staat herboren, ^{(ren!}
My noopt myn' Henriks beeld en dwaalleer' heusch te smoo-

Ten roem van 't Heilgeloof, ten trots van 't loos geweld
Der Eigenliefde, ontfak myn kwynend dichtvermogen ^(gen,)
(Terwyl men Vrankryks lof noch kunstvrucht kon gedoo-
Vol drifts uw yvervuur voor uw' Hebreeuwſchen Held:
Bezadigd, ziet uw vriend, gewillig overwonnen,
U rustig, hem voorby, de kunstbaan uitgeronnen.

't Zy

't Zy eers genoeg voor hem dat zyn vermoëide hand,
In haar vermeetele schets van de onnavolgbre trekken
Der stoute Henriade, u mogt het spoor ontdekken,
Waarlangs, met nieuwe kracht, Voltaire uw eël verstand
In taal, in vinding scherpt, u vry in 't ruim ziet zweeven,
Daar u zyn tolk, geboeid, vergeefs poogt na te streven.

Geen schaamtloos Zelfbedrog, belust, in heldenzang,
Den Vondels onzer eeuw hunne eerkroon fier te ontrukken;
Maar wyze Keur, gevormd uit aller Meesterstukken,
Voerde u, hun beemden door, ten hoogsten glorieang:
Daar schenkt de Kunstrei u een' krans dier lof laurieren
Die in 't Aartsdichterchoor myn' Gauler Maro sieren.

S. FEITAMA.

OP

OP HET

HELDENDICHTSTUK

G I D E O N,

V A N

FRANS VAN STEENWYK.

Wie siert op nieuw de Kunst met bybelsche eergewaaden?

Wie voert my, op een' heldentoon,

Naar Ofraas zwakke vest, by Joas dappren Zoon?

Wie toont my 't Heilgeloof in paradysfieraaden,

Ten roem van 't eeuwig Albestier,

Met zo veel kragt en zwier?

Volg, eedle Zangreil! volg: 't is STEENWYK, dien wy hooren.

Koos Isrels God, uit Joas stam,

De jongste Telg, ter hulp van 't zaad van Abraham;

De Heldendichtkunst heeft haar' jongsten Zoon verkooren,

Opdat zyn hand die zegepraal

Met keur van verwen maal'.

Beval-

Bevallig Dichttafreel, hoe streelt ge myn gedachten!

Ik zie, op GIDEONS gebed,

Daar de Engel hem vertroost, het bange volk gered;

'k Zie Baäls offerdienst gestuit door hemelkrachten,

Den Held door 't Heilgeloof beziend,

En 't schandältaar vernield.

Zwicht, Fabeldichters, die ons durft een Colchos maalen,

Een gulden vlies, 't geen Jazon won!

't Bedaauwde en drooge vlies van frydbren GIDEON

Toont ons hoe de Almagt, die Natuur rukt uit haar paalen,

Verdrukten sterkt door wonderdaên,

En eeuwig by wil staan.

Dit leere ons Ofraas Held, die met drie honderd mannen,

Op 's Hemelkonings hoog bevel,

Ter wraak van 't siddrend, doch begunstigd Israël,

Een talloos heir verjaagt, tot moorden saamgespannen.

De Nacht deelt, op 't bazuïngeluid,

Gods volk hier lauwers uit.

* *

6 Vorsten

o Vorsten, die uw magt zo dikwils durft misbruiken!

Ziet hoe Gods hand trouwloozen slaat.

Als Hy een Land beschermt, en meê ten stryde gaat,
Vlucht zelfs de Woede voor bazuinen, fakkels, kruiken;

Dan zwicht het dappre Midian,

Daar niets het redden kan.

Genadige Opperheer, die, op ons aller bede,

Toen de Oorlog onze vesten schond,

Een' andren GIDEON tot Neêrlands bystand zond!

Bestraal, by 't ryzend licht der nieuwverworven Vrede,

Dit deugdenkweekend Heldenwerk,

Tot aanwas van uw Kerk.

Zo leere ons Joas Zoon de gunst des Hemels danken!

Zo moog', terwyl de Heilzon straalt,

o Kunstheld, die zo schoon dien Godsheld hebt gemaald!

Het dierbaar Heilgeloof ten rei gaan op uw klanken!

Zo wyz' het U en elk het pad

Naar Salems gloriestad!

LUCAS PATER.

G I D D E O N,

IN HELDENDICHT BESCHREVEN

D O O R

FRANS VAN STEENWYK.

De Dichtkunst, van omhoog bestraald,
 Verheft zich, daar ze, op gouden schachten
 Van zielverrukkende gedachten,
 Verloopen eeuwen achterhaalt.
 Hoe streelt haar galm ons hart door de ooren!
 Hoe glansryk word, by 't helder licht
 Van haar bevallig aangezicht,
 De heilige Oudheid hier herbooren!
 Zy vlecht voor Joas dappren zoon,
 Naar de eedle schets van 't woord des Heeren,
 In zangen die de waarheid eeren,
 Eene onverwelkbare gloriekroon.

Dat Gideon ons 't heilspoor wyze!

De Godheid zelf bekrachtigt hem

Door hemelbode, orakelftem

En 't wonderwerk aan de offerspyze.

Hy, door Geloof en Hoop geleid,

Gevoerd, in heilbespiegelingen,

Door de onafmeetbre starrekringen,

Verheerlykt de Oppermajesteit;

Bestaat al 't vloektuig neêr te houwen,

Waarmeê men Baäls dienst verricht;

Boet Israëls verzuimden plicht,

Door yvrig 't nieuw altaar te bouwen.

Hy slagt hier 't offer, God' gewyd;

Ja brengt, door kracht van redeneering,

't Afgodisch Ofra ter bekeering,

En noopt Boetvaardigheid ten ftyd.

De held, tot legerhoofd verkooren,

Vertoont, door wondren aan een vacht,

Hoe Jakobs langverdrukt geflacht

De zege op 't roemrykst is beschooren.

Wie nog voor 's vyands heirkraft beeft,

Vergunt hy tydig af te trekken.

't Be-

't Behaagt ook de Almagt hem te ontdekken

Wie zy ten ftryd geheiligd heeft.

Thans word de krygsbazuin geftooken.

Hy flaat, met tienmaal dertig man,

Het talloos heir van Midian,

In fpyt van 's afgronds gruwelfpooken.

Wat dankbaarheid zal, na den flag,
Des veldheers trouwen dienst vergelden?

't Gejuich verheft deeze eer der helden ,

Vol luister, in 's lands hoog gezag.

Maar zie ook d' Ootmoed triomfeeren :

Zyn wysheid acht de heerschappy

Niet dan vergulde flaverny,

God dienen meer dan 't volk regeeren.

Leer hier , ó Neêrlands Israël!

Hem, die uit zwakheid kracht doet ryzen,

Uw' Heilverbondsgod, eer bewyzen;

Buig, buig u aan zyn voetschabel;

Verdelg, met al uw fchandältaaren,

Den afgod van uw' fnooden lust.

Dan blyft het oorlogsvuur geblust;

Dan moet de Twist ten afgrond vaaren.

U redde alleen Gods wondre hand!
God heeft den vrede u toegezonden;
Des zyt ge op nieuw aan Hem verbonden :
Wees dankbaar, dierbaar Vaderland!
Gy kunt uw' staat en plicht ontdekken
In dit geheiligd dichttafreel :
Maar laat toch 't edel kunstjuweel
U altoos tot een' spiegel strekken!
Gy, STEENWYK, schrandre Zanggenoot!
Volhard, volhard ons voor te lichten
In Godgewyde bybeldichten.
Dan leeft gy eeuwen na uw dood.
Hier moet een krans van eerlouwrienen,
Omhoog u 's levens kroon versieren!

BERNARDUS DE BOSCH.

OP HET

HELDENDICHTSTUK

G I D E O N,

V A N

FRANS VAN STEENWYK.

Terwyl uw Dichttafreel elks oogen
Verrukt in 't zalig deugdenchoor,
ô STEENWYK! baant uw kunstvermogen
Ons derwaarts 't rykgezegend spoor;
Daar, by 't geluid der citertonen,
De Hemelwysheid u wil kronen.

Het rein Geloof heeft, door de Waarheid,
Uw' geest versterkt, uw ziel verlicht;
Zy gaf in de Oudheidkunde u klaarheid;
Haar invloed heeft u onderricht
Hoe zy held GIDEON bezielde,
Daar hy by 't heilig outer knielde,

Zy

Zy leerde u hoe hy de Afgodisten
Uit 's Vaders huis, uit Isrel weert;
Op Midians geweld en listen,
Door 's Hemels bystand triomfeert;
Hoe zy den Godsheld steeds versterkte,
En voor, en door hem, wondren werkte.

Zy, die dien Veldheer heeft beveiligt,
Van de Oppermajesteit bemind;
Zyn' naam de onsterfelykheid geheiligt;
Zy, die de waereld overwint,
Wille u altoos, in 't geestlyk leven,
De zege op zieltyrannen geven!

Dat dan, ô Heldenpoëzyë!
ô Zielöntfonkster! Hemelspruit!
Uw Kunstrei 't heilig loof hem wyë,
Hem, die, door hemelsch maatgeluid,
Ons doet een schets der klanken hooren
Van de eeuwigjuichende Englenchooren.

NICOLAAS SIMON VAN WINTER.

G I D E O N.

E E R S T E Z A N G.

I N H O U D.

*Godvruchte Gideon, by Ofra in bet veld
Van droefheid overkropt om Isrels oorlogsyden,
Word door een' Hemelling, die hem de vree' voorfpelt,
Tot Midians verderf gemagtigd om te ftryden.
De troost der blyde Hoop verzagt zyn boezemsmart.
Hem word bet nadrend heil bevestigd door een teeken.
De hoogfte Godheid spreekt, en moedigt zelf zyn bart.
't Vooroordeel vlucht, in moed voor't Heilgeloof bezwoeken.
Hy meld, in Joas huis, aan zyn verblind geflackt,
De heilbeloftenis der hemelscke Oppermagt.*

Zing dién Hebreuwſchen held, die, om de krygselenden,
Uit afgodsdienst ontſtaan, van Isrel afte wenden,
't Ontzaglyk Midian, tot 's lands verderf gereed,
Met weinig oorlogsvolk op 's Hemels laſt beftreed;

Wien 't moedig Heilgeloof, in Ofraas kleene muren,
 't Geweld van Lucifer standvastig deed verduren;
 En die, door God geleid, in 't heuglyk ftryden zag
 Hoeveel een zondig volk door waar berouw vermag.

ô Algenoegzaamheid! verdubbel myne krachten;
 Beziel, verryk myn' geest met edele gedachten,
 Myn heilbegeerend hart met heilig yverier,
 Myn' zang met klaarheid, kracht, bevalligheid en zwier;
 Leer my in bybeldicht, uw' naam ter eere, ontvouwen
 Hoe Gy de zwakken sterkt, die zich op U betrouwen,
 Den Schrik als wreker zond, tot straf van 't kryggeweld,
 Uw magt deed blyken in de zwakheid van uw' held,
 En, uit meêdoogendheid, als Heer der legerscharen
 De krygsorkanen op uw' oogwenk deed bedaren.

In 't erfdeel van Manasse, aan 't westen der Jordaan,
 Daar Gods getergde wraak, hoe traag in toe te slaan,
 't Verbitterd Midian, weleer bykans verflagen,
 Verdreven uit het erf van hunne aéloude magen,
 Maar nu verheven tot een talryk nieuw geslacht;
 Daar Gods rechtvaardigheid dien vyand, groot van magt,
 Gesterkt door Amalek en plondrende Arabieren,
 Op Jakobs dolend volk elk jaar deed zegevieren;
 Stond

Stond Joas jongste zoon, de dappre Gideon,
 Eer 's vyands nadrend heir den oogst verderven kon,
 Het graan te dorſchen by de wynpers van zyn' vader.
 In die eenvoudige eeuw was heer en flaaſ te gader
 Aan 't nedrig oefnen van den akkerbouw gewoon:
 Die arbeid, hoe gering, betaamde aan Joas zoon.
 Hy, menigmaal geperst, in de algemeene plagen,
 Aan God zyn harteleed in eenzaamheid te klagen,
 Borst hier, door zucht op zucht elk oogenblik geſtuit,
 Terwyl hy tranen ſtortte, in deze weeklagt uit:

ô Almagt, die weleer de volken hebt verdreven,
 Aan ons hun vruchtbaar land in erfbezit gegeven,
 Ons leidde in Kanaän door wolk-en vuurkolom!
 Verlaat Gy Israël, uw volk, uw eigendom?
 Gy deed de trotſe magt der groote koningkryken
 Voor ons gezegend ſtaal in 't oorlogsveld bezwyken;
 Gy ſfreed voor Jakobs kroost door duizend wonderdaën:
 Nu gord myn magtlooze arm het zwaard ſteeds vruchtloos
 Nu doet een vreemd geweld, onmooglyk af te weeren, ^{(aan:}
 My telkens uit den ſtryd met ſchande wederkeeren,
 Vervult ons hart met ſchrik, en verwt elk jaar verwoed
 Het eertyds vruchtbaar dal van Jiſreël met bloed.

't Verwoestend Midian heeft onzen val befloten.

Die vyand, aangerukt met all' zyn bondgenooten,
Voldoet zyn wreedheid weêr aan leeftogt, have en vee.

Is 't mooglyk dat Gyzelf, ô God van liefde en vreê!

Het erfdeel van uw volk uw' vyand hebt gefchonken?

Wy vlieden jaar op jaar in holen, in fpelonken

En fterkten, daar we eerlang van hongersnood vergaan.

Hoe berg ik voor 't geweld in tyds dit weinig graan?

Hoe berg ik ouders, kroost, en teêrgeliefde vrouwen?

Waar kan zich Israël in veiligheid betrouwen?

Het vlied vergeefs, in hoop op zyn behoudenis,

Nu de Oppergoedheid zelf voor ons verfhriklyk is.

't Is billyk dat uw arm de ondankbren niet beveiligt :

Men heeft uw' Godsdienst dwaas door afgodsdienst onthei-

De vromen wreed verdrukt, de zwakken snood verleid, ^{(ligt,}

't Profetendom verfmaad, en uw rechtvaardigheid

Door euveldaên genoopt die landen uit te roeijen,

Die Ge eertyds deed van melk en honig overvloeijen.

Gy zyt ten val gedoemd, elendig vaderland!

Maar 't wrekend blikfemvuur in Gods getergde hand,

De groeiende overmaat der plagen, die ons drukken,

Is min dan onze fchuld, dan onze gruwelftukken.

Weent,

Wcent, Jakobstelgen! weent; niet om uw rampen; neen!
Neen, afgodsdienaars! treurt om uwe afgryskheên;
Of 's Hemels wraakgerecht, op uw berouw en klagten,
De smart van uwen val genadig mogt verzagten.

Zo klaagde in eenzaamheid, niet verr' van Ofraas wal,
Daar 't veld de teekens droeg van Isrels groot verval,
De droeve Gideon, die, dierbaar in Gods oogen,
Voor Baäls outer nooit de kniejen had gebogen.
In die benaauwdheid word de heilige yveraar
In Joas eikenbosch een' reiziger gewaar,
Die, veilig voor de kracht der heete zonnestralen,
In schaduw van 't geboomt' vermoeid schein aêm te halen.
't Was één dier geesten, die, met heerlykheid bekleed,
Gedurig op den wenk der Oppermagt gereed,
Als blikfems afgedaald door all' de hemeltranfen,
Op aarde neêrgefneeld uit ongenaakbre glansen,
Somwyl, in menschenfchyn, een' onverwachten troost
Verwekten in 't gemoed van Gods angstvallig kroost.
Ja, zegt men, Goël zelf, langs onnaspeurbre wegen
Van 's Vaders hoogen troon op aarde neêrgeftegen;
De ryke Wederglans der Oppermajesteit,
Het uitgedrukte Beeld van Gods zelfstandigheid,

Door Wien Rechtvaardigheid genade zou verleenen;
Is als een reiziger aan Gideon verschenen.

De Godlyke Afgezant, begaan met 's lands elend',
Noch voor geen' hemelgeest by Joas zoon bekend,
Opdat die sterveling den Engel niet zou vreezen;
Treed nader, met een groet; spreekt, met een minlyk wezen,
Deze onverwachte taal, die Isrels heil voorspelt:
Des Heeren magtige arm is met u, sterke held!

Gelyk het snarenspel, hoe liefelyk van klanken,
Tot wangeluid verstrekt in 't zwak gehoor derkranken;
Zo strekt die Godspraak tot verdubbeling van smart,
Niet tot vertroosting, aan 't vooringenomen hart.
Geen wonder; Lucifer, volleerd in gruwelvonden,
Had eertyds uit zyn' poel 't Vooroordeel opgezonden.
Dit spook, dat lang zyn gif in Isrel had verspreid,
Dat menigwerf de ziel der vromen zelf misleid,
Werkt hier op 't heldenhart door andre tooverlisten,
Dan op den snooden geest van Baäls afgodisten.
't Verdervend monster, met een helsche wolk bedekt,
Heeft reeds een sterk venyn in Gideon verwekt;
Een blakend zielvergif, dat, onder 't hooploos kwynen,
't Vereischt betrouwen op Gods liefde doet verdwynen.

In

In dien bedrukten staat bevond zich Joas kroost,
Toen Gods Gezant verscheen met vriendelyken troost.

De angstvallige Isrelyt, verbaasd die taal te hooren,
Niets dan elenden ziende aan 't weerloos volk beschoren,
Verzucht van boezempyn, en geeft den Hemelling
Dit antwoord, tot een blyk van zyn verwondering:
ô Onbekende! zou de Hemel met my wezen?
Daar 's vyands legermagt, geduchter dan voordezen,
Op roofen bloed verhit, met moed en kracht bezielde,
Myn dierbaar vaderland befryd, verwint, vernielt?
Ach! waarom is ons volk, in zeven oorlogsjaren,
Zo de Almagt met ons is, dit onheil wedervaren?
Waar is die gunst, waarmee de Algoedheid ons bestraalt?
Waar zyn de teekens, door onze oudren ons verhaald?
Vervult het manna weêr 't gebrek der andre spyzen?
Waar is, door wondren en ontelbre gunstbewyzen,
(Gelyk toen Isrel uit Egipte wierd geleid
In 't welig Kanaän,) de tegenwoordigheid
Des Opperzegenaars nu zichtbaar weêr gebleken?
Denk dat een wrekend God ons, in zyn' dienst bezweken,
Rechtvaardig in de hand des wreedten vyands geeft,
En 't volk, dat Hem verliet, ook zelf verlaten heeft.

't Zeeghaftig Midian zal Jakobs zwakke telgen,
 Door woedende overmagt, door hongersnood, verdelgen.

Maar de Engel, die, getreên in Gods geheimenis,
 Onfeilbaar weet hoe 't staal des vyands magtloos is,
 Hoe Isrel word beschermd van 't eeuwig Alvermogen,
 Beftraalt den droeven held op nieuw met gunstige oogen,
 Ontdekt hem 's Hemels wil, voorfpelt hem andermaal
 Een' blyden ommekeer, door deze orakeltaal:

Ga 't nadrend Midian met wondre kracht befryden:
 Gy zult het weerloos volk van 't oorlogswee bevryden.
 Verban eene ydle vrees: ô Gideon! ik ben 't,
 Ja 't is de Godheid zelf, die u .ten ftryde zend.

Die taal ontroert den held, en doet zyn leden beven:
 Hy rept den bleeken mond, maar kan geen antwoord geven:
 Zynmagt fchynt hem te klein, 't geluk fchynt hem te groot,
 Dan dat hy vrolyk hope op 't weeren van den nood.
 Zo kan een blyde maar' geen droeve moeder vleijen,
 Als iemant, daar natuur haar doet wanhopend fchreijen,
 Het onverwacht behoud eens lieven zoons haar meld.
 De Godspraak, die de ziel van Joas zoon ontftelt,
 Een poos zyn lippen floot, weêrhoud zyn spraak niet langer:
 In 't einde barst hy uit, van wreede twyfling zwanger,

Terwyl hy, bevende, op 't ontzagchelyk gelaat
 Van 's Hemels Afgezant eerbiedige oogen slaat:
 ô Achtbaar vreemdeling! hoe zal 't myn' arm gelukken
 Den magtelloozen staat aan 't oorlogsvuur te ontrukken?
 Het duizend, dat aan my ten deele is toebetrouwd,
 Is 't armste dat Manasse in 't krygsveld onderhoud;
 En ik, ik ben de jongste uit vader Joas zonen.

Zo durft hy op Gods magt geen vast betrouwen toonen.
 Genadige Opperheer! Gy, die de harten kent,
 Die mededoogend waart met Gideons elend',
 Vergaaf die zwakheid, als een teêrbeminnend Vader.

De groote Hemelling belooft, verzekert nader
 Aan Gods verkoren held, door dezen nieuwen troost,
 De aanstaande zegepraal van Jakobs weerloos kroost:
 Gy zult, als veldheer van den God der legerscharen,
 En door myn hulp gered uit alle krygsgevaren,
 De talryke oorlogsmagt van 't strydbaar Midian
 Zo wis, zo licht verflaan, als waar' 't een enkel man;
 Ja zult zo zegeryk des vyands bloed doen stroomen,
 Dat niet één vluchteling uw wraakzwaard zal ontkomen.

Zo spreekt Hy. Fluks verschynt in Ofraaseenzaam veld
 Een jonge schoonheid, die, in 't nadren tot den held,

Hem in haar vriendlyk oog een gulle vreugd doet lezen.
 Zy zweefde boven de aard?; zy was een geestlyk wezen.
 't Bedekt Vooroordeel deinst. Deze aangename taal
 Vloeit uit den mond der schoone: Een groote zegepraal,
 Gelukkige Isrelyt! is 't magtloos volk beschoren:
 Gy zyt de veldheer, dien de Godheid heeft verkoren.
 U vleit geen logenkroost met dat gezegend lot;
 ô Neen! de ware Hoop, gezonden van uw' God,
 De zuster van 't Geloof, de dochter van de Waarheid
 Voorzegt u 't nadrend eind' der gruwzame oorlogsnaarheid.
 Gezegend sterfeling! juich, juich om uw geluk:
 De Hemel roept u tot een heilig heldenstuk.

Zy spreekt; en Gideon, zyne ydle vrees te boven,
 Durft zich de wondre hulp der Oppermagt beloven.
 Zo vind, wanneer Natuur de ontfelde zee herstelt,
 Wanneer de kalmte volgt op 't loeiend stormgeweld,
 Een felgeschokte kiel, de klippen doorgevaren,
 Een veilig open op de vlakgestreken baren.
 ô Gy, (zo roept hy uit,) die in myn zwak gemoed
 Uwe aangeboren kracht op 't lieflykst werken doet!
 ô Wellekome Hoop! en gy, profeet des Heeren!
 Ziet, ziet myn felle finart in de eêlste vreugd verkeeren.
 Myn

Myn blyde ziel bespeurt, dit heuglyk oogenblik,
In uwe heilbelofte, een wonder voorbeschik,
De gunst van Isrels God, die, naar zyn welbehagen,
Der volken wonden zalfst na harde geesfelflagen,
De vredepalmen schept waar de oorlogsfakkelt blaakt,
Den overwonneling tot overwinnaar maakt.

Nochtans voldoe myn beê, gy, achtbare onbekende!
Vergun my, zogy deelt in de algemeene elende,
Een teeken dat gy zyt dien uw gelaat verbeeld,
Een waar profheet, die my met ware blydschap streelt.
Een heilbelofte, als de uwe, eischt krachtige bewyzen.
Gy zoud, geloofde ik blind, myn woeste drift mispryzen.
Maar, eer my nader blyk' dat God zyn eigendom
Niet heeft verlaten, wacht totdat ik wederkom',
Om, door myn dischgeschenk, gulhartig u te toonen,
Dat myn voorzigtige eisch niet strekt om u te hoonen.

De beê van Gideon word gunstig toegezegd.
Hy gaat; en de Engel wacht een vrindlyk dischgerecht,
Opdat Gods almagt op die spyzen nederdale,
En de onbekende Gast den gastheer zelv' onthale.

De nyvre Gideon, van vreugd ontsteld, bereid
In Joas landhuis 't eêlste van eene jonge geit,

En

En van een efa meels tot ongezuurde brooden;
 Keert weêr; en noodigt, aan een disch van groene zooden,
 In schaduw van een' eik, met vrendelyke taal,
 Den grooten Hemelling tot dit eenvoudig maal.
 Zo noodigde eertyds 't hoofd van Hebrons herdersbenden
 Op't nedrig veldmaal drie onsterflike Onbekenden.

Gy, zegenryke Gast van Joas eedlen zoon!

Gy, die, in 't hemelhof aan 's levens vrucht gewoon,
 Hier weigerde aardfche spys gelyk een mensch te smaken,
 Maar door een wonderdaad Uzelv' bekend zoud maken;
 Beweest geen mindre gunst aan dezen sterveling,
 Dan herder Abraham by Mamres bosch ontfing.
 Hier moest het dischgerecht een zeldzaam offer strekken,
 En 't nadrend landgeluk zich luisterryk ontdekken.

Op last des Engels legt, tot eer des waren Gods,
 Verkoren Gideon zyn gaven op een rots,
 En stort het vleeschnat op de heilige offerspyzen.
 De Almagtige zou nu zyn wondre hulp bewyzen.
 De held, verwonderd om die vreemde plegtigheên,
 En doende, in 't stof geknield, zyn wenschen, zyn gebeên,
 Verwacht, met ongeduld en loffelyk betrouwen,
 Dat hem een waar profet een wonderdoe aanschouwen.
 Geen

Geen vlytig akkerman wensch ooit, na 't bar faizoen,
Met zo veel yver, dat de Lente op 't jeugdig groen
Een' zagten adem blaze, een vruchtbaar vocht doe vloeijen,
Een nutte warmte bare, en 't veldgewas doe groeijen.
Gods Engel, met die drift van Gideon voldaan,
Roert even met zyn' staf het plegtig offer aan;
En de onbepaalde Magt, die gantsche waterstroomen
Uit Horeb, door den dienst van Mozes, voort deed komen,
Doet uit dit rotsaltaar, door dezen Hemeltolk,
Ten blyk' van 't nieuw geluk voor 't afgedwaalde volk,
Een krachtig vuur ontstaan, waardoor deze offerhanden,
Schoon door het nat besproeid, gezwind tot asch verbranden.
De onsterflyke Afgezant streeft, met een snelle vlucht,
Op wieken van den wind door de ongemeten lucht,
Gelyk een bliksemfchicht, voorby de starrenkringen,
Naar 't Godlyk lustpaleis, waar de engelen juichend zingen,
En ieder serafyn, met overdekt gezigt,
Zich koestert in den glans van 't ongeschapen Licht.

De stervling ziet dat hem Gods Engel is verschenen:
Maar met dien Hemelling is al zyn vreugd verdwenen.
't Vooroordeel, weêrgekeerd, ontrust weêr Joas zoon.
In dien aêlouden tyd was 't listig spook gewoon,

Door

Door breinontftellend gif, de vreugd in 't hart der vromen,
 Als 't oog Gods engel zag, op 't fmartlykst voor te komen.
 Het monster, dat terftond een' dikken damp verwekt,
 Houd, in die zwarte wolk, de blyde Hoop bedekt
 Voor Gideon, wiens geest, op 't akeligst bewogen,
 Niet denkt aan 't wonder van 't genadig Alvermogen.
 Hem was een gifte pyl gefnord in 't bevend hart.
 De bange boezem hygt, en 't ligchaam zwymt van fmart.
 Gelyk een reizend man, op akelige paden
 In dikke duisternis met fellen angst beladen,
 Door flikkrend blikfemvuur op 't onvoorzienst geleid,
 Maar yllings weêr omringd van de eigen duisterheid,
 In feller angst gedreigd door woedende onweêrvlagen,
 Gevoelloos neêrgeploft, geen magt heeft om te klagen;
 Zo heeft ook Gideon, in 't krygswêe onverwacht
 Getroost, in feller weê ontfteld, bezwymd, geen magt
 Om zyn' beklemden geest door klagten lucht te geven:
 Het werkend zielgif ftuit de werking van het leven.

Hy, eindlyk opgewekt uit zyn bezwymenis,
 Maar blind voor 't krygsgeluk, dat hem genakende is,
 Laat nu, met fiddring, uit zyn bleekbestorven lippen,
 Zyn hart, zyn zuchtend hart, dit naar beklag ontglippen:
 Oncin-

Oneindig Wezen! .. nu myn sterfelyk gezigt
Uw' Engel heeft gezien uit 's hemels eeuwig licht, ...
Hy zwygt ; zyn doodlyke angst belet hem voort te varen.
De held , in nood vol moeds aan 't spits der legerscharen,
De aanstaande veldheer ducht , verkoren door zyn' God,
Een ingebeeld gevaar in zyn gezegend lot.

Terwyl zyn bange ziel, verbysterd door 't Vooroordeel,
De wondren, hem vertoond, niet aanmerkt tot zyn voordeel,
Ontfangt hy meer bewys ; verrast , verwondert hem
Uit 's hemels hoogen trans een nieuwe orakelstem :
De almachtige Opperheer , wiens albespieglende oogen,
Uit zyn' genadetroon, met gunstig mededoogen,
Tot heil van 't schreijend volk , den Godsheld gadeslaan,
Ontlast het bevend hart van akeligen waan ;
En doet , door deze taal , hem nieuwen moed verwerven :
Myn vrede geef ik u : vrees niets ; gy zult niet sterven.

't Onfeilbaar Heilgeloof, geteeld uit hemelsch zaad ,
Was dikwerf snood verjaagd uit Isrels veegen staat,
Als 't heilloos Bygeloof, ten afgronde uitgerezen,
Op last van Lucifer, tot hoon van 't Opperwezen,
In 't eertyds heilig land, den dwazen twyfelaar
Bewoog tot afgodsdienst, by 't hooge schandaltaar.

Die

Die edele heldin, die, in gelukkige eeuwen,
 Voor 't woedend helsch geweld de heilige Hebreuwen
 Zeeghaftig had behoed, bewoonde de eenzaamheid.
 Zy, die de blinde magt van 't Bygeloof beschreit,
 Ziet fluks in 't woest verblyf een' hemelbo' verschynen.
 Hy spreekt: Rys op, heldin! 't is nu geen tyd van kwynen:
 Gy word van de Almagt weér in Israël ontboôn.
 Bescherm uw' waardsten vrind; verdedig Joas zoon;
 Berei dat dierbaar pand, tot veldheer uitverkoren,
 Een wisse zegepraal, hem door uw' God beschoren,
 Tot Isrels waar geluk, op 't helse vloekgespan,
 En op 't genakend heir van 't magtig Midian.

Hy zwygt; en Gods heldin, gehuld met ryke stralen,
 Grypt yllings kling en schild; vliegt over bergen, dalen;
 Waranden, steden, zeen; streeft, in haar wondre vlucht,
 Zo snel als 't zonnelicht door de ongemeten lucht;
 Verschynt voor Gideon, voor zyn verwonderde oogen,
 Waar de Almagt hem vertroost uit de opperhemelbogen;
 Bestryd het monster; dekt Gods gunstling met haar schild,
 Waarop 't Vooroordeel nu de gifte pylen spilt:
 Haar nieuwgeferkte moed verwint geweld en listen.
 't Gedrocht, hier magtloos, vlucht naar Ofraas afgodisten;
 Ter-

Terwyl de Hoop, ontvolkt door 't gunstig Albestuur,
 Den geest van Joas zoon verkwikt met hemelvuur;
 Gelyk de morgenzon de bloemen doet ontluiken,
 En nieuwe krachten geeft aan telgen, vruchten, struiken.
 't Geloof, die Godsheldin spreekt, na haar zegepraal,
 Den zoon van Joas aan, met deze blyde taal:
 Gy, uit het stof verhoogd door de eêlste gunstbetooning!
 Verkoren veldheer van den grooten Hemelkoning!
 Gy, nimmer afgedwaald van myne aéloude leer!
 Doorluchte voedsterzoon! zie my in Isrel weêr.
 De Godheid zend my hier. 'k Zal u alom verzellen
 Als zedemeesteres: gy zult Gods dienst herstellen:
 Hy mint zyn Isrel noch, hoe trouwloos 't Hem versmaad.
 Bekeer zyn dolend volk; zie menig wonderdaad.
 Hy schenkt u, by myn hulp, den troost der blyde Hope;
 Opdat myn nutte leere u niet droefgeestig nope,
 Maar vrolyk u beweeg' te vlieden naar den stryd;
 Opdat myn Gideon voor 't land zich juichend kwyt',
 En 't schreijende Israël gelukkig doe beschouwen,
 Dat alle droefheid zwicht voor 't lieflyk heilbetrouwen.

Nu looft zyn dankbre ziel den grooten Opperheer.
 Algoedheid! (roept hy uit,) Gy doet, gelyk weleer,

B

Aan

Aan Jakobs nageslacht uw dierbre gunst bemerken;
 Gy toont uw nieuwe hulp door nieuwe wonderwerken.
 't Afgodisch Israël, daar 't in verdrukking schreit,
 Roept Baäl aan om hulp; Gy toont meédoogendheid:
 't Verdient uw strenge wraak; Gy toont U zyn Beschermer.
 Hoe heilryk is ons lot!.. ô Gadelooze Ontfermer!
 Hoe groot ons misdryf zy, uw langgetergd geduld,
 Uw goedheid, uw genade is grooter dan die schuld.

Hy bouwt op de eigen plaats, daar de Engel is verschenen,
 De wonderdaad verrichtte, en opwaarts is verdwenen;
 Daar hy de wondre stem der Almagt heeft gehoord;
 Hy bouwt op deze plaats, in dit geheiligd oord,
 Op last van 't waar Geloof, (niet om de wet des Heeren
 Met roekloos offer, met onheilig vuur, te ontëeren;
 Hy weet het zwaar verbod van zulk eene offerhand':)
 Een steenen brandaltaar; opdat het vaderland
 Nadezen by dit merk den waren God zou roemen.
 Het lust hem dit altaar „Des Heeren Vreê” te noemen.

't Geloof, dat hem zyn' pligt door overtuiging leert;
 De Hoop, die alle vrees uit zyn gedachten weert;
 Dat paar, onzichtbaar voor de onzaligen, wier oogen
 Door helſche tooverkracht met neylen zyn betogen;

Ver-

Verkort, door nut gesprek, den weg naar Ofraas wal.
Nu schynen, in zyn oog, bosfschaadje en berg en dal
En beemd en akkerveld veel schooner dan te voren;
Hy vangt den voglenzang opnieuw met luistrende ooren:
Natuur schein eerst bedroefd, om zyn' benaauwden staat;
Nu toont ze, om zyn geluk, met hem een bly gelaat.
Hy wil, nu stryd en zege in de eedle zinnen spelen,
Zyn groote blydschap aan zyn magen mededeelen;
Des lands voorspeld geluk, gestaafd door wonderdaên,
De gunst der Oppermagt hen juichend doen verstaan,
Hen blaken in begeerte om, onder Gods banieren,
Op 't woedend Midian met hem te zegevieren.
De heilige yveraar, in Ofraas vest getreên,
Brenge yllings in het huis van Joas hen byéén.

Dat dolend burgerhoofd, die onbedachte vader
Van wyzen Gideon; die dwaze Godverfmader,
In gruwzaam bygeloof van jongs af opgevoed,
Misleid door 't zielbedrog van Baäls priesterstoet;
Had, starende op den glans der hooge waardigheden,
Zyn twyflend hart bevlekt met Isrels gruwelzeden.
Der vromen deernis had voordezen, in zyn jeugd,
In 't jammerlyk gevaar van zyn verraden deugd,

Getracht hem, tot zyn heil, van Baäl af te trekken,
 Door hem de wonderdaên des waren Gods te ontdekken:
 Maar Joas, schoon ontroerd door hun oprecht verhaal,
 Sloeg nooit een vast geloof aan de oude orakeltaal;
 En durfde, omdat hyzelf geen wondren zag gebeuren,
 Des afgods outerdienst uit staatzucht billyk keuren.
 Hy ging in 't wanbedryf zyn zonen schandlyk voor.
 Zy volgden blindling hem op 't zielverdervend spoor,
 Behalve Gideon, op wiens Godvruchte zinnen
 't Misdadig voorbeeld van dien vader niets kon winnen.
 Misleide Joas had, in 't heilloos tydgewricht,
 In Ofra, op een hoogte, een schandaltaar geficht,
 Daar hy voor 't gantsche volk het offervuur deed blaken,
 En de Oppergoedheid hoonde, om zich bemind te maken.
 Zyn God was dwaas belang; de Godsdienst was zyn spel:
 Hy vreesde de Almagt min, dan 't zondig Israël.

Die schandelyke drift des vaders en der broedren,
 Door helsche toovery verwekt in hun gemoedren,
 Poogt Joas eedle zoon, door wyze redenkracht,
 Te bannen uit den geest van zyn bemind geslacht.

Hy vraagt gedurig, in zyn krachtige vertoogen,
 't Onfeilbaar Heilgeloof, onzichtbaar voor hunne oogen,
 Zyn

Zyn zedemeesteres, met zyn gezigt om raad;
 En leest elk oogenblik zyn' pligt uit haar gelaat.
 Hy meld omftandig hen des Hemellings verfchyning,
 Verbazende offerhande, en wondere verdwyning;
 Zyn' doodelyken angst; de Goddelyke ftem;
 De heilbeloftenis der Almagt, die, door hem,
 Het kroost van Jakob aan de woedende ongelukken,
 Aan 't alvernielend ftaal des vyands zal ontrukken,
 En t'eenemaal de magt van Midian verflaan.
 Men hoort zyn bly verhaal met veel verwondring aan,
 Maar weigert voor den God van Abraham te knielen:
 Hy werkt zo vruchteloos op hun verdorven zielen,
 Gelyk een zomerwolk den regen vruchteloos plengt
 Op telgen, door de zon reeds doodelyk gezengd.

Wat fchroomt ge, (roept hy uit,) ô myn geliefde magen!
 Wat fchroomt ge, in de overmaat der algemeene plagen,
 Nu Baäl u niet hoed voor 't heilloos oorlogslot,
 Te ftryden op 't bevel van uwer vadren God?
 't Is Hy, wiens goedheid ons de zege heeft befchoren.
 Wat vreest ge in 't oorlogsveld, nu alles is verloren?
 Werpt u dit oogenblik voor Hem eerbiedig neêr;
 Geeft my, door waar berouw, myn bloedverwanten weêr.

Uw doling baart myn ziel een smartlyk mededoogen.
 Verblinden! 'k weet dat gy, door loozen fchyn bedrogen,
 De leer' van Mozes niet uit overmoed veracht,
 Maar van den wigcheldienst uw eenig heil verwacht,
 En, zo gy 't misdryf kende, uw dwaling zoud beschreijen.
 Ik wanhoop niet; ô neen! ik durf my vrezend vleijen,
 Dat myne oprechtheid, nooit met logentaal besmet,
 U zal, tot uw geluk, doen yvren voor Gods wet.
 Als u 't misleide volk de afgodery ziet weeren,
 Zult gy, die veel vermoogt, de gantsche stad bekeeren.
 Bedenkt hoe 't oorlogsvuur al 't welig land verflind;
 Beproeft hoe Mozes God zyn kwynend volk bemint.
 De Rechter van 't heelal gebruikt des vyands woede
 Niet tot uw' ondergang, maar als een geesfelroede:
 Hy is een Vader, die zyn dierbaar kroost kastyd.
 Verwacht een wisse zege, als de Almagt medeftryd.
 De Godheid zal, aan 't hoofd van onze zwakke benden,
 Op 's lands bekeering, ons ontheffen van de eienden.
 Gelooft myn waar verhaal; vloekt Baäls wigchlery;
 Dient God; vliegt naar den ftryd; en zegepraalt met my.
 Hy zwygt. De zuchten, die zyn spraaklid telkens boeijen;
 De oprechte tranen, die zyn tederheid doet vloeijen;

De klemtaal van den zoon; de neiging van het bloed;
 Dit alles treft, beweegt het vaderlyk gemoed,
 Maar overtuigt het niet; terwyl de oneedle zonen
 De liefde van den held met bitfchen fmaad beloonen.
 Zo vruchtloos was de taal van vroeger hemeltolk,
 Van Noach, op 't gemoed van 't ongeloovig volk.

Godvruchte Gideon, beleedigd door hun blindheid,
 Verfoeit, beklagt, bestraft hun dwalende gezindheid.
 Hun fmaadreên gaan hem niet aan 't edelmoedig hart;
 Hun wee, hun wanbedryf, Gods hoon verwekt zyn fmart.

Die broeders, vol van spyt den yveraar ontweken,
 Verziereu onder 't volk dat hy, door fnoode treken,
 Door fchyn van wonderdaên, des lands verderf bereid:
 Maar Joas twyfelt noch, en zucht in eenzaamheid.

't Geloof fterkt Gideon met ongemeen vermogen:
 De Hoop verrukt hem met haar ftreelende vertoogen.
 Zyn' jongen Jether, in zyn' Godsdienst opgebragt,
 Ontdekt hy ook den wil der gunstige Oppermagt;
 Dien eerstgeboren zoon, by 's lands bedorven zeden
 Gewoon op 't fpoor van heil den vader na te treden;
 En aan zyn vrouwen, die, van de afgezworen goôn
 Noch niet geheel vervreemd, zich echter, met dien zoon,

Verheugen om 't geluk der afgestreden landen,
Zyn heilige yver toont, aan die beminde panden,
De volle zekerheid van Gods beloftenis;
Dat Mozes Opperheer getrouw, almogende is,
Geen' bystand noodig heeft van zwakke stervelingen,
Den vyand onvoorziens 't vermogen kan ontwringen,
't Vernielend Midian, hoe magtig, doen vergaan,
En Jakobs nageslacht van oorlogsnood ontslaan.

Terwyl de Godsheld dus den grooten Albehoeder
Verheerlykt, naar de les der wyze voedstermoeder,
Besluit zy, met de Hoop, nu de edele Natuur
Alreë de westkim gloeit met vluchtend zonnevuur,
Den vromen Gideon haar wondren te openbaren,
Zoras de Droomen zich in Israël vergaëren.
Zy, met de blyde Hoop naar 't nachtpaleis gefield,
Bereid een zintooneel voor haar' geliefden held,

G I D E O N.

T W E E D E Z A N G.

I N H O U D.

*De held, door 't Heilgeloof naar 't bemelhof geleid,
Terwyl de Droomen hem in zielverrukking streelen,*

Ontfangt een' wondren last van de Oppermajesteit.

Na 't heilig nachtgezig volbrengt by Gods bevelen.

*De Waarheid, die 't Geloof, by haar onfeilbaar licht,
De helsche straffen toont, den woedsterzoon ter leere,*

*Ontdekt aan Lucifer wat Jous kroost verricht,
Opdat by 't vruchteloos belage, God ter eere.*

*Des afgronds dwingland werkt, door 't spokend helgebroed,
Tot Gideons gevaar, in Baäls outerstoet.*

Het zonnelicht bescheen des aardbols andre deelen.
De schaduwryke Nacht, omringd van haar gespelen,
En schimmen, die de ziel doen werken in de rust;
Die luchtvorstin verschafft den held een' nieuwen lust

Op 't heilig ſchouwtooneel der Godgewyde Droomen,
 Daar hy, van vreeze ontlast, van blydfchap opgenomen,
 Door 't Heilgeloof bewaakt, met heulkruid zagt beftrooid,
 In de armen van den Slaap met lauwren word getooid
 Door de onvermoeide Hoop, die, onder Gods banieren,
 Terwyl het ligchaam rust, den geest doet zegevieren.
 Gy zult, (zo ſpreekt de Hoop,) ô uitverkoren held!
 Met eedler lauwerkrans gefierd in 't oorlogsveld,
 En in uw zegepraal verrykt met vredepalmen,
 Den langverdrukten ſtaat van blydfchap doen weêrgalmen,
 En Isrel zien bekeerd tot hunner vaders God.
 Zo ſtreelt zy Gideon met zyn gelukkig lot.
 De Hoop en 't Heilgeloof, die op zyn zinnen werken,
 Beftieren 't nachtgezig, om 't heldenhart te ſterken.
 Zo deed, in vroeger eeuw, dit zelfde Godlyk paar
 Den vromen Jozef, in 't genakend lyfsgevaar,
 Door droomverwiſſeling 't aanſtaande heil beſchouwen,
 En zich op Gods belofte in 't ongeluk betrouwen.
 't Geloof voert deze taal tot Joas blyden zoon:
 't Is noodig dat ik u de hoogſte wondren toon',
 Opdat geen helſche liſt uw deugdzaam hart ontheilig',
 Uw moed den droeven ſtaat voor ondergang beveilig',
 En

En uw verrukte geest een' eedler lof behaal',
Dan de u verzekerde eer der aardfche zegepraal!
Zy fpreekt; en voert zyn' geest, in droombefpiegelingen,
Den zonnetrans voorby, door duizende van kringen,
Daar 't gloeiend vast gefarnte in vollen luister praalt,
Daar Gods alwysheid uit ontelbre zonnen ftraalt,
Wier glansen op een heir van waereldklooten fchynen.
De held ziet, onder zich, die waerelden verdwynen.

Nu zegt het Heilgeloof: ô Zoon van Joas! vest
Uw geestlyke oogen hier op 't zalig zielgewest,
Waarin de aartsvaders, met verrukkende gedachten,
De groote zegepraal van 't Vrouwezaad verwachten.
De algoede Hemelheer heeft, in dit heilig land,
Een fchooner paradys dan Adams hof geplant:
Hier kan geen fnoode lust de Godheid ooit vertoornen:
De rozen bloeijen hier, maar vry van fcherpe doornen.
Zie hier de Lydzaamheid ontlast van allen druk,
De reine Deugd gehuwd aan 't Paradysgeluk,
De Oprechtheid onbelaagd, de Eenvouwdigheid verheven,
En de ongeveinsde Liefde op englenwieken zweeven.
Ik ben 't, die, als de ziel van 't ftervend ligchaam fcheid,
Der vromen eêlfte deel in dezen hof geleid;

En

En zal, 'ten waar' de hel u deed' myn leer' verzaken,
 U eenmaal, nevens hen, der geesten heil doen smaken.

Zo spreekt ze; en Joas zoon, die elk verkwikkend woord
 Der zedemeesteres met veel verwondring hoort,
 Houd meer en meer de gunst van Isrels God in waarde.
 Gelyk een jeugdige eik, geplant in welige aarde,
 In Hermons dalen wast by 't koestrend vuur der zon;
 Zo groeit eene eedle drift in 't hart van Gideon.

Nu vliegt hy, opgevoerd door all' de hemeltranfen,
 In dezen blyden droom, naar de onuitbluschbre glansen.
 Fluks ryst, voor 't zielgezicht van dien verbaasden held,
 Het glansryk hemelhof. 't Geloof, dat hem verzelt,
 Geleid den vromen zoon van Joas juichend binnen,
 En roert, door deze taal, de Godgewyde zinnen:

Hier, boven 't hoogst bereik van 't sterfelyk gezicht,
 Heeft Jakobs Opperheer zyn' glorietroon gesticht
 Uit onverganklyk goud en eeuwige juweelen,
 Daar 't heilig koorgezang van serafynenkelen
 Den diamanten muur, in 't schittrend hemelhof,
 Met blyde klanken doet weërgalmen van Gods lof.
 In dit volmaakt paleis verstoort geen angstig wroegen
 Het eeuwignieuw vermaak: hier leeft het waar Genoegen,
 Ge-

Geboren uit den schoot van reine Hemelmin.

Geene Afgunst zwaait haar toorts by 't geestlyk hofgezin :

Elk gunstling ziet vernoegd dat andre gunstelingen

Met hem gedurig naar een zelfde voordeel dingen,

Ja schept geen min geneugte in hun gezegend lot,

Dan in 't verrukkend zoet van eigen heilgenot.

Het streelende in den zang, door 't heilig koor gezongen;

De smaak der levensvrucht voor serafynentongen;

Het lieflyke in den geur, door de Almagt hier verspreid;

De rykheid van den disch, bereid door de Eeuwigheid;

Verbaast hier meer en meer de groote hemelgeesten,

Door 's Konings gunst onthaald op altoosblyde feesten.

Het prachtig luchtgewelf, 't gestarnte zal vergaan,

Maar 't hemelsch rykshof op zyn grondvest eeuwig staan,

En Isrels geestlyk zaad, voor 't aangezigt des Heeren,

Met juichende englen hier in eindloos heil verkeerem.

Godvruchte Gideon, door 't waar Geloof geleid,

Getreden in 't paleis der Oppermajesteit,

Genaakt der englen rei, en slaat de scheemrende oogen

Van zyn' verrukten geest op 't goud der hemelbogen,

Op diamanten en robynen, die, verlicht

Door eeuwig zonnevuur, in 't Godlyk hofgesticht

Een'

Een' sterken wederglans verbazende af doen stralen.

Hy voegt zyn danklied by den lofzang der koralen.

De Heerscher van 't heelal geeft, van zyn' hoogen troon,
In 't einde dit bevel aan Joas eedlen zoon :

Verniel het gruweltuig, waarmeê de Godverfmaders
Den afgod hulde doen, 't altaar en 't bosch uws vaders;
Bouw, op de hooge plaats der sterkte, My ten pryz',
Een heilig brandaltaar, op de ingestelde wyz';
En offer, met het hout van 't bosch der wigchelaren,
Uw' vaders tweeden stier, den stier van zeven jaren.

God wil dat Gideon, in spyt van 't helfche ryk,
In weêrwil van 't gevaar, een overtuigend blyk
Van waren heldenmoed, van loffelyk betrouwen,
En van gehoorzaamheid, de waereld doe beschouwen,
Ja, door deze offerhande, op 's Hemels wys bevel,
Den afgodsdienst verwyte aan 't zondig Israël.
Zo toetste de Almagt, tot een baak der volgende eeuwen,
De onwankelbare trouw des vaders der Hebreëuwen,
Wanneer, op hoogen last, die heilige offeraar
Zyn' waarden Izak boeide op 't Godlyk brandaltaar.
Nu zingt het englenkoor op nieuw den lof des Heeren,
Die 't heilloos Bygeloof uit Israël zal weeren,

En

En Gideon verkiest, tot 's vyands ondergang.

De held zingt andermaal der serafynen zang.

Intusfchen word zyn geest aan 't nachtgezigt onttoogen:

De Slaap ontwykt zyn koets : de Hoop ontsluit zyne oogen:

Zyn zedemeesteres versterkt zyn yvervuur.

De Nacht, aan 't hoog bevel der wondere Natuur

Gehoorzaam, spiegelt nu, in 't luchtgewest verheven,

Haar donkerblauw gewaad, haar staatsikleed, doorweven

Met tintlend starrengoud en met de zilvren maan,

In 't vloeiend kristalyn der spelende Jordaan.

Al 't volk van Ofra, moê van hopeloos te klagen,

Vergeet in stille rust de nadrende oorlogsplagen.

De ontwaakte Gideon verlaat de zagte koets.

Gy, (roept hy uit,) myn God! beveelt my, tot een' toets

Van myn gehoorzaamheid, het waar Geloof te wreken,

Myn' vaders gruwzaam bosch en outer af te breken,

U toe te rooken op een heilig brandaltaar!

Ik zal uw' last voldoen; ik vrees geen doodsgevaar.

Maar dat de duisternis den stouten toeleg dekke,

Opdat myn yver dien in veiligheid voltrekke!

Dat vry, na 't heilig werk, my Ofra tegenvall':

Gy, Gy zyt sterker dan de boosheid van 't heelal.

Myn

Myn maagſchap haat'me vry; 'k verſma die God verſmaders:
 My ſtrekt uw dierbre gunst voor magen, broeders, vaders:
 'k Verlies hun tederheid, maar win oneindig meer,
 En vind, vermurwt Gy hen, die waarde panden weêr.

De held, vol ongedulds om 't vloektuig neêr te houwen,
 Kiest, uit zyn oorlogsvolk, op 't ſpoedigst tien getrouwen.
 Hy wekt ze, en ſpreekt hen aan met deze vreemde taal:
 De God van Jakob heeft een wiſe zegepraal,
 Eene onverdiende vrede aan 't vaderland beſchoren,
 En tot een' wondren ſtryd myn' zwakken arm verkoren,
 Maar eischt, eer op zyn' wenk de krygselende wyk',
 Van onbevreesde trouwe een overtuigend blyk.
 Verbreekt, vernielt met my des afgods gruweltuigen:
 'k Wil voor den waren God met u my nederbuigen;
 'k Zal, op een nieuw altaar, naar de oude plegtigheên,
 Op de eigen hoogte, daar de hel word aangebeên,
 Een' ſtier, uit 's afgods ſtal, voor 't aangezigt des Heeren,
 Met hout van 't heilloos bosch, ten offer doen verteeren;
 En dus, in ſpyt van 't volk, des Hemels wraak ten zoen,
 Den pligt van Levys ſtam, van 't priesterdom, voldoen.
 De nacht, myn ſtam, het hout, het offerdier, het outer,
 't Ware alles my ten ſchuld; geen wetbreuk ware ooit ſtouter;
 Zo

Zo Hy, die 't all' regeert, die onafhanklyk leeft,
Die de oude wetten gaf, die nieuwe wetten geeft,
De God der vaders my die daad niet had bevolen.
Wie de Opperwysheid volgt zal niet van 't heilspoor dolen.
't Geloof beveiliget my voor 's afgronds loos geweld.
Zie hier die Godsheldin, van de eedle Hoop verzeld.
Laat ons geen wreede magt der afgodisten vreezen,
Dewyl dit Godlyk paar hun blindheid zal genezen.
Getrouwe helden! deelt in myn gehoorzaamheid,
Nu de Almagt u een deel in myn' triomf bereid.

Die taal van Gideon beweegt hunne eedle zielen:
Zy blaken van begeerte om voor hunn' God te knielen,
Verfoeijen Baäls dienst, en volgen, zonder schrik,
In weêrwil van 't gevaar, in 't eigen oogenblik,
Den uitverkoren held met streelende gedachten,
Terwyl ze ontwyfelbaar des lands verlossing wachten.

Sints Isrel wierd geplaagd door 't heilloos oorlogsvuur,
Stond, op een hooge plaats in Ofra, by den muur,
Een sterkte, daar een deel des volks zich hield besloten,
Als 't woedend Midian met all' zyn bondgenooten
De vruchten jaar op jaar, in 't bygelegen land,
Op 't nadren van den oogst vernielde door den brand.

Dan gaf de vluchteling, in ieder zwakke veste,
 Ontelbre goedren aan den plonderaar ten beste,
 Totdat het magtig heir weêr toog uit Kanaän.
 Wie jaarlyks, op de komst van 't bloedig eedgespan,
 Niet in de sterkten vlood, was niet voor 't staal beveiligd.
 Op deze hoogte wierd het heilig land ontheiligd,
 Door strafbre plegtigheên van Ofraas outerschaar':
 Hier stond des afgods beeld op 't gruwlyk schandaltaar;
 Hier durfde, om de Oorzaak der Nature op 't felst te tergen,
 't Onzalig Bygeloof Natuur vermetel vergen
 Met eenig jong geboomt' den heldienst by te staan;
 Hier poogde 't breinloos volk, door de yslykste euveldaên,
 Door blinden afgodsdienst, door de oorzaak der elenden,
 De slaande geesfelroê van Isrel af te wenden.

Thans nadert Gideon met zyn' getrouwen stoet
 De onheilige offerplaats, vernielt wat hy ontmoet:
 De byl houdt yllings haag en beeld en outer neder.
 Gelyk het windenheir een' hoogverheven ceder,
 Die 't kruid het voedsel rooft en 't koestrend vuur der zon,
 Op Libanon vernielt, zo slaat hier Gideon.
 De Hoop en 't Heilgeloof verdubben zyn betrouwen,
 Uit heilig ongeduld om Gods altaar te bouwen,

Spoort

Spoort hy zyn krygsvolk aan, ja streeft hen moedig voor,
Eer 't morgenlicht verryze, en Ofraas volk hem stoor'.

't Geloof ziet onderwyl, uit de opperhemelzalen,
Door 't ongemeten ruim de Waarheid nederdalen.
Die moeder van 't Geloof, die eerst op Gods bevel
Verkeerde, met haar kroost, in 't heilig Israël,
Was namaals, op de komst der afgerechte Logen,
Den wigcheldienst ontvlucht in de opperhemelbogen.
Hoe siert die Godsbodin, met haar' gewonen glans,
Gelyk een nieuwe ster, den donkerblaauwen trans!
Het yvrend Heilgeloof, haar kennende aan die klaarheid,
Vliegt by haar, boven 't zwerk. Myn dochter, (zegt de Waar-
Ik streef naar Lucifer, om hem, op Gods bevel, (heid,)
Te ontdekken wat uw held verricht voor Israël.
Dit moet, om wyze reên, die zielbelager weten.
Laat vry de helfche vorst, van woeste spyt bezeten,
Zyn magt beproevende op den Goddelyken held,
Des afgods blinde schare ophitsen tot geweld;
De Hemel zal 't gewoel der wreede Razernyen
Zichzelve tot eer, Gods vriend tot zege doen gedyen.
Verzel my naar den poel, waarin ik menigwerf
U deed de gruwlen zien, tot weering van 't verderf.

Hoe kunt gy ooit te veel die heilloosheên beschouwen?
 Gy moet ze reis op reis uw' voedsterzoon ontvouwen.

Nu daalt het Godlyk paar op onzen waereldkloot,
 Gelyk een zonnestraal; en de aarde ontsluit haar' schoot.
 Wat akelige nacht!... De togtgenooten treden,
 By 't licht der Waarheid, indes afgronds yslykheden,
 Daar, tot den oordeeldag, de vorst der duisternis
 Met zyn' gedoemden stoet door God gekerkerd is.

Zie, (zegt de Waarheid,) zie de troostelooze schimmen
 In eeuwigdurend wee elkander woest begrimmen.
 De nare Schrik verscheurt elk' bevend' rampgenoot.
 De Wanhoop zoekt vergeefs eene uitkomst by den Dood,
 Die onophoudlyk woed op de afgepynde zielen,
 Maar door zyn fikkel nooit een wezen kan vernielen.
 De Wroeging meld gestaag, in deze jammerkolk,
 Tot overmaat van wee, aan 't altooskermend volk,
 Hoe 't eertyds magtig was de helfche straf te weeren,
 Ja, door gehoorzaamheid aan 't wys bevel des Heeren,
 Te dringen in de gunst der Oppermajesteit.
 Terwyl hier 't Naberouw 't verwaarloosd heil beschreit,
 Doet de Afgunst, met de hulp der wreede Razernyen,
 Der vromen eeuwig heil de hel tot smart gedyen:

Dat

Dat jamrend vloekgespan, onvatbaar voor geluk,
Wenscht grimmig aan 't heeal een' eindeloozen druk.
Hier kermt een groot getal van strafbre waereldgrooten,
Die stroomen schuldloos bloed uit snood belang vergoten;
De magt tot weldoen, hen verleend door 't Albestier,
Misbruikten tot geweld, door woedend staal en vier;
De schrik der mogendheên, de plaag der onderzaten,
Verbreekers van hun woord, verdelgers hunner staten.
Ginds beven reuzen, die, uit Kaïns boos geslacht,
En door den waereldvloed rechtvaardig omgebragt,
Gedoemd ten helschen vure, elkaêr hun wee verwyten.
Zie, zie de schimmen der onkuifche Siddimmyten.
Hier zien wy wigchelaars, verzakers van hunn' God,
Afvallige offeraars, die, Baäl, Astaroth
En Moloch toegewyd, orakeltaal verzierden,
Opdat zy 't blinde volk naar hunnen wensch bestierden;
Doorflepen huichelaars, eenvoudigen in schyn,
Staatzuchtigen in 't hart, en vol van helsch venyn;
Landpesten, die 't geluk uit Isrels palen weerden;
Geblikfemd door den God, wiens naam zy dwaas ontëerden.
Hier weent de gierigaart om zyn' verloren schat,
Dien hy met onrecht won, maar dien hy nooit bezat.

De ziel, die zich voorheen met snoode lusten sfreelde,
 Beschreit hier, buiten 't vleesch, haar schandelyke weelde.
 't Hardnekkig wanbedryf ('t zy Gideon een baak,) ^(wen.)
 Is hier 't elendig doel van Gods getergde wraak.

Zo spreekt ze, en de afgrond doet die togtgenooten gru-
 Deglans der Waarheid, dien de helgedochten schuwen,
 En 't byzyn van 't Geloof, door hun weleer bespot,
 Verdubben de yslykheid van hun onzalig lot.

't Geloof intusfchen treed, by 't helder licht der Waarheid,
 Als in een vruchtbaar dal, door 's afgronds diepste naarheid;
 Terwyl de schaduw, door een' middenweg verdeeld,
 Aande eene ende de andre zyde een' zwarten muur verbeeld.
 Zo is weleer Gods volk, geleid door 't Alvermogen,
 Langs watermuren uit Egipteland getogen.

Zie, (zegt de Waarheid,) zie des Hoogmoeds voedsterzoon,
 Gevloekten Lucifer, gekerkerd op zyn' troon.
 Myn dochter, vrees hem niet: de helvosrt, door myn' luister
 Getroffen, beeft van angst; hy heerscht in 't aklig duister.

Onzalig opperhoofd van Baäls offerschaar!
 (Vervolgt ze,) Gideon vernielt uw schandaltaar:
 Hy, door 't Geloof beschermd, uw loos geweld onttoogen,
 Voldoet in Ofraas vest den wil van 't Alvermogen,

Ja zal, op 't hoog bevel, gantsch Midian verflaan.
 Verzaam vry all'uw magt; het word u toegestaan
 Den grooten Gideon met heilzaam wee te plagen.
 Gelyk het bliksemvuur, by felle donderslagen,
 De pestlucht zuivert; zo gedye uw zielgeweld,
 By 't vloekend helsch gebroed, tot loutring van den held.

Zy spreekt; en Lucifer grypt fluks naar boog en schichten,
 Opdat hy 't Godlyk paar voor zyn geweld doe zwichten,
 En Joas vromen zoon van hulp en troost beroov'.
 Zyn pylen stuiten af op 't heilschild van 't Geloof.
 Hoe groeit zyn woeste spyt! Zyn wreede bliken gloeijen
 Van onuitbluschbaar vuur: de helpelonken loeijen,
 Zodra zyn heesche stem door 't gif der kaken breekt,
 En hem op 't Heilgeloof met dreigementen wreekt.

Vermeete! (roept hy uit,) zult ge eeuwig my trotseren?
 U buigen voor uw' God? myn groot vermogen weeren?
 Is 't niet genoeg dat gy, uit onverzoenbren haat,
 Myn plegtig Bygeloof straffchuldig hebt versmaad?
 Gy dreigt me, en overwint de lagen van 't Vooroordeel!
 Maar beef; uw zegepraal gedyd u tot geen voo deel.
 Vertoef; weet myn besluit; befef wat ik vermag;
 Enterg dan, zo gy durft, myn onderaardsch gezag.

Hy roept zyn' raad by één; den Schrik, die elk doet beven;
 Den Dood, die 't all' ontzielt; de Wanhoop, wars van 't leven;
 't Afgodisch Bygeloof; den Oorlog, heet op bloed;
 De kwynende Afgunst, die tot eigen onheil woed;
 De nooitverzoende Wraak; ja duizend vloekharpyen,
 Omfingeld door een heir van helfche Razernyen.

Gelyk een krygsman poogt zyn' vyand uit het veld
 Te jagen, zonder slag, door dreigend krygsgeweld;
 Zo tracht hy, in den drang dier helfche hovelingen,
 Geloof en Waarheid loos aan Gideón te ontwringen.

Maar 't Godgewyde paar, door de eeuwige Oppermagt
 By 't krachtloos helsch gewoel met moed bezield, veracht
 Dat listig dreigen; klimt, uit 's afgronds vloekgewesten,
 Door all' de schimmen heen, terug naar Ofraas vesten;
 Geniet, by de yslykheid, een lieflyk voorgevoel;
 En meld gestaag elkaêr, in 't streven door den poel,
 Hoe de Opperzegenaar, de Heer der legerbenden
 Al 't onheil, op zyn' wenk, genadig af kan wenden,
 De spoken kluistren aan den yzren band der hel,
 Des vyands magt verslaan door 't krachtloos Israël,
 Ja zich, naar zyn belofte, in spyt der wigchelaren,
 Door wondren, aan zyn volk op nieuw zal openbaren.

Ter-

Terwyl spreekt Lucifer tot zyn' gevloekten raad
Deze onbeschaamde taal: Opbouwers van myn' staat!
Verdelgers van 't Geloof! ô myn getrouwe telgen!
Men wil in Ofraas vest myn' outerdienst verdelgen;
En ik, op Baäls naam in Isrel aangebeên,
Zie my op 't felst gehoond door Gideon alleen.
Hoe! sloeg dan 't Bygeloof gantsch Kanaän met blindheid,
En sterkte 't Staatsbelang de dwalende gezindheid,
Opdat één sterveling, tot glorie voor 't Geloof,
Door 't schenden van myn recht, my van gezag beroov?
Op 't wenken van uw' vorst, door de Afgunst wys geraden,
Heeft de Oorlog Israël met rampen overladen;
De Wraak bragt Midian in 't aklig oorlogsveld;
De Dood, van Moord en Schrik en Wanhoop trouw verzeld,
Bragt woedend jaar op jaar een heir ontlyfde volken,
Tot sterking van myn ryk, in de onderaardsche kolken;
En 't magtig Midian heeft Jakobs nageslacht,
Met bystand uit de hel, bykans ten val gebragt,
Om 't wispelturig volk, weleer van God verkoren,
Door overmagt altoos tot gruwlen aan te spooren:
Maar alles waar' vergeefs, zo stoute Gideon,
Door 't hemelsche bestier, zyn' vyand overwon,

Ik zweer zyn' ondergang. Men doe, om te overwinnen,
 Een pooging, my tot eer, op 's volks verdoolde zinnen!
 Dat Ofraas outerstoet, tot 's lands gewis verderf,
 Onzinnig hem verniel', hy onder 't muiten sterv',
 Myne onderdanen my als koning eeuwig eeren,
 En wy op 't fier Geloof in Isrel triomferen!

Verleidend Bygeloof! klim uit den jammerpoel
 Naar Ofraas blinde schaar'; bereik myn dierbaar doel;
 Vergiftig meer en meer, tot sterking myner staten,
 Tot schande voor 't Geloof, myne yvrende onderzaten;
 Bewerk den wisten val van Gods verkoren held.
 De Dood, van dolle Wraak en wreeden Moord verzeld,
 Zal, met een legermagt van helsche Razernyen,
 Uw' stouten aanslag tot myn glorie doen gedyen.

Bloeddorstige Oorlog! klim; gelei 't verbazend tal
 Der bondgenooten weêr in 't Jisreëlsche dal,
 Daar Hongersnood en Pest op nieuw, naar myn bevelen,
 Ten val van Isrel, in den toeleg zullen deelen.
 Verniel, in dezen togt, dat langverzwakte volk.

Hy zwygt; en op die taal weêrgalmt de jammerkolk
 Van 't hevige ongeduld en 't naar geloei der spoken,
 Die, door vermeetele Wraak in fellen gloed ontstoken,
 Hun

Hun vloekstem geven aan des afgronds opperhoofd.
Zo loeit een wreede ftier, die zich een' prooi belooft.
De hel, altoos bevrucht van zielgeweldenaren,
Is weêr in arbeid om in Israël te baren.

Zy merkt den Godsheld aan gelyk een' dierbren roof,
En fpelt zich de overmagt op Waarheid en Geloof.

In dezen toestand is, langs akelige wegen,
Dat Godlyk paar alreë ten afgronde uitgestegen.
Ga, myn gezegend kroost! (zo fpreekt de Waarheid,) meld
De gruwlen, die gy zaagt, aan uw' geliefden held.
Dit zegt ze; en vliegt gezwind naar de opperhemelzalen,
Maar laat aan 't Heilgeloof een' ryken gloed van ftralen;
Gelyk de zon, hier noch afwezend, door haar' glans
De maan doet blinken aan den donkerblauwen trans.
Het juichende Geloof verfchynt met nieuwen luister
Aan Gideon: de Nacht fpreid hier geen aklig duister.
De held had onderwyl, uit onbezweken moed,
Gods brandaltaar gebouwt met zyn' getrouwen floet.

Hy flagt als priester nu, aan 't hoofd dier yveraren,
In dit geheiligd oord, den ftier van zeven jaren;
Den ftier, die, even oud als 't zevenjarig wee,
Het eind' dier plaag voorfpelt, op 't nadren van de vree.
Hoe

Hoe doet de Godsheldin, by de offerplegtigheden,
 Haar' dierbren voedsterzoon in haar geheimen treden!
 Hoe zielverrukkend lagcht de blyde Hoop hem aan,
 Daar zy den grond bestrooit met zachte rozeblaên!
 Nu doet men 't offerdier op 't outer plegtig branden,
 Terwyl men, neêrgekniêld, met opgeheven handen
 En oogen, Jakobs God verschuldigde eer bewyst,
 Hem smeekt om uitkomst, Hem voor zyn belofte pryst.
 De heilige offergeur vliegt, door de onmeetbre kringen,
 Naar 't hof daar de Oppervorst, verzeld van hemellingen,
 Den gouden scepter zwaait, en, uit zyn' hoogen troon,
 Zyn gunstige oogen slaat op Joas eedlen zoon.
 Zo heuglyk floeg weleer, uit de opperhemelbogen,
 De Vorst der eeuwigheid zyne albefpieglende oogen
 Op vromen Abel neêr by 't nedrig veldaltaar.

Men wykt in tyds van hier. De held, door 't geestlyk paar
 Terug geleid, voorziet de gramfchap zyner broedren,
 Den haat van 't volk, de drift der dolende gemoedren;
 En wacht van Isrels God de midlen tot den fryd.

Maar de afgrond opent zich; de bevende aarde fplyt;
 De helfche dwingland doet een heir van zwarte schimmen,
 Geleid door 't Bygeloof, naar 't rustende Ofra klimmen.
 Dat

Dat vloekheir ziet met angst de wondren der Natuur,
Den glans der zilvren mane en 't glinstrend starrenvuur;
Verspreid een scherp venyn, gevloeid uit open kelen;
En blaakt van wreeden lust om ramp op ramp te telen.

Nu doet het Bygeloof, eer 't nadrend zonnelicht
De duistre nevels vaag' van 't slapende gezigt,
Terwyl de monsters om de stille koetsen krielen,
Een nieuwe pooging op der afgodisten zielen.
Maar Joas word beschermd. Des afgronds loos gebroed
Blaast heimlyk meer en meer in Baäls outerstoet
Een zielverdervend gif. Zo aëmt een listige adder,
Verscholen onder 't loof, op 't kruid zyn giftig zwadder,
Waardoor het voedend sap van struik en vrucht verteert,
En 't eëlste veldgewas in nietig stof verkeert.

De wreede helharpy, om 's volks verdoolde zinnen,
Den held ten val, noch meer voor Lucifer te winnen,
Neemt toevlucht tot de Nacht, en stort haar beê dus uit:
ô Groote koningin! Natuurs doorluchte spruit,
Die, op uw' zwarten troon, omringd van zespaar Uren,
Uw wisflend ryksgezag all' de eeuwen doet verduren,
En by uw' wondren stoet, op uw gewone reis,
Uw spoken meêvoert in uw zweevend luchtpaleis!

Het

Het luste u, my ter gunst, de Droomen last te geven,
 In Ofraas kleenen wal naar 't rustend volk te streven!
 Beveel die schimmen dat ze, in priesterlyken schyn,
 De burgers, die voorlang den boschgod heilig zyn,
 In nieuwen yvergloed voor Baäls dienst ontfteken.
 Ik wil aan Gideon myn' hoon op 't vinnigst wreken.
 Zyn schutsvrouw zie zyn dood, en lyde een eeuwig wee!

Zo spreekt het Bygeloof. De Nacht verhoort die beê.
 Zy heeft, in haar gebied, bedriegelyke schimmen,
 Onmagtig in den geest van heilig volk te klimmen.
 Die spoken vaardigt ze af, nu de Oppermajesteit
 Den vryen teugel viert aan 's afgronds dwaas beleid.

De Droomen toonen 't volk een drietal offerstieren,
 En hoe de priesters die met groene kranfen sieren.
 Men slagt het loeiend vee, ontvlecht den offerband,
 Spoort all' de teekens na in 't lillende ingewand,
 Geeft acht op vogelvlucht, met wondere gebaren,
 Belooft zich Baäls hulp in de oude krygsgevaren,
 Verbrand het vee, en zingt, tot hoon van 't Hemelhof,
 Den vloek van Mozes leere, en 's afgods valschen lof.
 De droomers zien welhaast, op 't hoogst der plegtigheden,
 In Gideons gedaante een nachtspook herwaarts treden,
 Daar

Daar hun verbeelding, in den gruweldienst gestoord,
Uit dollen wraakzucht hem tot Baäls eer vermoord.
Hoe werkt het zielgif nu op 't schouwtooneel der Droomen!
Wat snoode blydschap heeft de harten ingenomen!
Hoe vloekt men Gideon! hoe juicht de blinde schaar,
Om zyn gewaande dood, by 't helsche spookaltaar!
    Zo werkt het Bygeloof, door schandelyke listen,
Op 't woelende onverftand der flapende afgodisten;
Verleid hen meer en meer; ja spelt de jammerkolk
De zege op 't Heilgeloof, door Ofraas yvrend volk.

G I D E O N.

DERDE ZANG.

I N H O U D.

*Het volk, in Ofraas vest tot muiten aangespoord,
Verblind door 't Bygeloof, staat Gideon naar 't leven.*

*Bekeerde Joas stuit den gruwelyken moord.
Intusfchen doet een bo' die stedelingen beven:*

*Hy meld hoe 't nadrend heir van 't woedend Midian
't Verdreven Israël in lyfsgevaar doet zuchten.*

*De groeiende oorlogsnood bedwingt het muitgespan,
Dat yllings poogt op nieuw in sterkte en rots te vluchten,
Maar, van zyn vreeze ontlast, door Joas zoon geleerd,
Eenparig tot den God der vaders zich bekeert.*

De purpren Dageraad verrees uit de oosterkimmen,
Ontdekkende aan de Nacht, aan schaduwen en schimmen,
Aan bosch en berg en dal, aan de edele Natuur,
De aanstaande wederkomst van 't koestrend zonnevuur;
Toen

Toen Ofraas outerstoet, gewekt door helsche spoken,
 De hooge plaats genaakte om 't gruwelvuur te stoken.
 Hier zag 't onheilich volk, van werkend gif bezielt,
 Des afgods offertuig en 't kleene bosch vernield,
 En, op een nieuw altaar, den wigcheldienst tot schande,
 Het rookende overschot der heilige offerhande.
 Nu zwaaijen Moord en Wraak, verhit op bloed en roof,
 Ten zoen van Lucifer, op last van 't Bygeloof,
 De toortsen die de ziel tot yslykheên ontvonken:
 De ontelbre legermagt der helsche vloekspelonken,
 Het Razernyenheir bekruipt alreê verwoed
 Den langverleiden geest van dezen offerstoet,
 Gewoon in Baäls hulp des lands geluk te zoeken:
 De lucht weêrgalmt alom van schelden, dreigen, vloeken:
 De één roept: Wat overmoed! wat rocklooze euveldaad!
 Een ander schreeuwt: Men straff' den pleger van 't verraad!
 Een derde: ô Joas god! waar zyn uw bliksemslagen?
 Zo raast het grimmig volk, als buldrende onweêrvlagen.
 't Arglistig Bygeloof sluipt in den wigchelaar,
 Wien 't hair te berge ryst; die, met een vreemdgebaar,
 Zyn zielverrukking toont, en 't volk gebied te zwygen.
 Die helsche orakeltolk kan naauw gehoor verkrygen.

Om hem vergadert zich de menigte in het rond,
 Als hen de vloekharpy dus aanspreekt, door zyn' mond:
 Standvastige yveraars, aan Baäl toegeheiligd,
 Aan hem die 't vaderland voor ondergang beveiligt!
 Rechtschapen dienaars van dien grooten opperheer!
 Gy zyt met recht misnoegd om zyn beleedigde eer.
 Maar wat vermeetle hand bestond de trouweloosheid?
 Men onderzoek' vooraf, men straff' daarna de boosheid!
 Het onderzoek zy kort; de schuldige is bekend:
 Hy, die met lastertaal onze offerdiensten schend,
 Den God van Mozes dient, ja schandlyk durft beweeren,
 Dat Isrel, onder hem, eerlang zal triomferen;
 De ontäarde Gideon (wie anders?) heeft, in spyt
 Van Baäls groote magt, dit heilig oord ontwyd:
 Hy heeft ontwyfelbaar de gruweldaad bedreven:
 't Is uw ontëerde god, die 't my heeft ingegeven,
 Die u tot wrekers kiest van zyn' en uwen hoon.
 Vliegt, vliegt naar Joas huis, en straft den snooden zoon.

De onstuimige offerschaar', verbitterd door die woorden,
 Streeft yllings woedend heen om Gideon te moorden.

Zo stuift het bruischend nat der holle westerzee,
 Wanneer, door storm op storm, naar klip en kiel en reë,
't Ont-

't Ontketend windenheir het ſchuimend zout doet vlieden,
En de omgeroerde kil tot in haar' afgrond zieden.

In die ontfteltenis, met zulk een woest gedruis,
Genaakt het muitend volk des burgervaders huis,
Zodra de morgenzon uit zee is opgeklommen.

Geef, Joas! geef uw' zoon, die Baäls heiligdommen
Baldadig heeft vernielt (zo roept de dolle ſchaar):

Die ſchuldige verdelgde uw bosch, uw brandaltaar.
Geef hier, eer 's hemels wraak ons t'eenemaal verderve,
Dien godheidloochenaar, opdat hy ſchandlyk ſterve!

Dit oproer hoort de held, in Joas huis gevlucht.

Hy, in zyn doodsgevaar min voor zichzelv' beducht,
Dan dat zich Joas mede aan moordzucht ſchuldig make,
En dus het blikſemvuur der Goddelyke wrake

Op 's vaders dierbaar hoofd onfeilbaar nederdaal';

Hy ſpreekt dien gryzaart aan, met deze tedre taal:

ô Gy, door wien my God dit leven heeft geſchonken!
Verwaarloos 't uwe niet; laat u geen wraak ontvonken:

Gy loopt gevaar, niet ik; de Hemel waakt voor my.

Dat uw gezag by 't volk al 't land tot heil gedy'!

Ik heb, op Gods bevel, met onvertſaagd betrouwen,

Uw outer en uw bosch gehoorzaam neêrgehouden,
D 2 Eén

Een nieuw altaar gebouwt, uw' tweeden ftier geflagt,
 Een heilig vuur geftookt, tot eer der Oppermagt:
 Bekeer u; weiger niet myn voorbeeld na te ftreven;
 Schenk, fchenk dus aan uw' zoon ten tweedemale't leven.
 'k Heb u eerbiedig, als myn' vader, steeds ontzien;
 Ik hoonde u nooit, dan om de Godheid die ik dien...
 Wat zeg ik? hoonde ik u? Neen; 'k heb u niet beleedigt;
 Maar Mozes leer', met hulp van 't Heilgeloof, verdedigt.

Ik zie uw tederheid; 'k zie hoe de kracht van 't bloed
 Op 't vaderlyke hart eene eedle pooging doet.
 Zou myn oprecht verhaal van 's Hemels wonderwerken
 U doen de mooglykheid van 't nadrend heil bemerken,
 De Goddelyke hulp van Jakobs Opperheer,
 En 't fchaadlyk zielbedrog van Baäls helſche leer'? ..
 Hoe raast het grimmig volk!.. Maar neen, dit roekloos muiten
 Doet uwe ontroerde ziel niet meê tot wraak befluiten.
 Aanschouw hier 't Heilgeloof, tot onze hulp gereed
 Met geestlyk wapentuig, in hemelſch vuur gefmeed;
 Die Godsheldin, weleer u vruchtloos aangeprezen,
 Door 't heilloos Bygeloof tot ballingsſchap verwezen.
 De Hoop is weêrgekeerd: zy lagcht u vrendlyk aan,
 En doet onfeilbaar dus Gods byftand u verftaan.

Wat

Wat heil, had inderdaad myn voorbeeld u bewogen!
Verdreef de Almogendheid de nevels uit uwe oogen!
Erkende gy 't Geloof, van de eedle Hoop verzeld!
Wist gy de zekerheid der zege, my voorspeld!...
Helaas! gy antwoord niet! wat twyfling kunt gy voeden?
Wat huichleryen van uw' Gideon vermoeden?
Wat is 't dat u ontftelt? dat u de lippen boeit?
Wat meld my 't zilte vocht, dat uit uwe oogen vloeit?
Is 't blydschap? is het smart? wat flingert uw gedachten?
Doe recht aan my, aan't volk. Wat flaat uw'zoon te wachten?
Zo fpreekt hy, daar't Geloof den zwakken vader fterkt,
En de altoosblyde Hoop niet vruchtloos medewerkt.
De gryzaart, die met fchroom den afgod onlangs diende,
In 't flaven van't verhaal zyn' zoons oprechtheid ziende,
Word nu de onfeilbaarheid van Mozes leer' gewaar:
En even als een fteen, die door een' flingeraar
Gelyk een blikfemfchicht naar 't oogwit word gedreven,
Te fneller vaart ontfling door om en om te zweeven;
Zo heeft ook Joas geest, voorlang op 't felst ontroerd,
Als in een' flinger door zyn twyfling omgevoerd,
Maar uit die twyfling nu naar 't Godlyk doel geftegen,
In zyn gewenschte drift te fneller vaart verkregen.

De ontroerde Joas barst in deze woorden uit:

ô God van Abrahâ, die onvoorziens besluit
 Uw Israël te ontslaan van welverdiende rampen!
 Gy vaagt van myn gezigt de helsche tooverdampen;
 Gy toont met wonderdaên, door Baäl nooit verricht,
 • Aan myn bekeerde ziel uw magt, uw gunst, myn' pligt.
 Genadige Opperheer! hoe zal ik U vergelden?
 'k Zal (wat vermag ik meer?) uw' roem alom vermelden.
 Gy hoed uw Israël, terwyl 't zyn onheil zoekt.
 Gy zyt de ware God: maar Baäl zy vervloekt!
 • En gy, myn Gideon! gy zult, naar 't woord des Heeren,
 In spyt van 's vyands magt, met Isrel triomferen,
 Den waren offerdienst herstellen, onzen druk
 In 't einde op 't onvoorziens verkeeren in geluk,
 Een' tweeden Jozua voor Jakobs kroost verstreken,
 En door uw deugden 's lands afgrysykheên bedekken.
 Geen dweepery verleid uw zinnen, nu gy stout
 Myn outer hebt vernielt, een nieuw altaar gebouwt,
 En, ondanks uw gevaar, uw offervuur ontstoken:
 Gy werkt niet uit uzelv'; de Godheid heeft gesproken.
 Der vaders Opperheer, uw God, nu Joas God,
 Verkiest u tot zyn' held!.. ô Wat gezegend lot!

ô Wat

O Wat genade voor een' dwazen Godverfinader!
 Wat ongemeene gunst! wat blydschap voor een' vader!
 Gelukkige ouderdom!.. Myn zoon! zie my bereid
 In 't oproer u te ontslaan van 's volks vermetelheid.
 Laat vry die blinde schare, om Baäls hoon te wreken,
 Door dit ontzind gewoel 't verpligt ontzag verbreken,
 Door dit verwoed geschreeuw my nopen tot uw straf;
 Men eischt my vruchteloos een heilloos vonnis af.
 De Godheid, die gy eert, myn zoon! zal my versterken,
 En 't volk uw roepingzien door kracht van wonderwerken.

Die onverwachte taal verkwikt den eedlen held,
 Gelyk een frische dauw het dorstig akkerveld.
 Hy vliegt in de armen van zyn' vader; en door tranen
 Poogt zyn Godvruchte ziel een' open weg te banen,
 Tot uiting zyner drift. De gryzaart weent met hem.
 Zy zuchten, maar van vreugd. De blydschap boeit hun stem.
 't Onzalig Bygeloof verdeelde beider zielen,
 Toen 't Joas twyflend deed voor Baäls outer knielen:
 't Geloof vereenigt hen, by de inspraak der Natuur.
 Hoe juicht de blyde Hoop in dit gezegend uur!
 De God der liefde doet zyn heilzon hen beschynen,
 De duistre nacht van wee op 't heugelykst verdwynen,

Ontsluit voor ware vreugd het wederzydsch gemoed,
En verwt hun kaken met een' reinen liefdegloed.

Op de eigen wyze ontluikt en verwt, op Sarons toppen,
't Herboren zonnelicht de schoone rozeknoppen.

In 't einde erlangt de held het vry gebruik der spraak;
En uit, door deze taal, zyn edel zielvermaak:

Wat heil voor Gideon! wat blydschap zonder gade!

Gelukkig Ofra! juich, nu de opperste Genade

In Joas, nu bekeerd, tot 's Hemels eeuwige eer,

Een' vader geeft aan my, aan u een' burgerheer.

Aanbidlyk Albestier! Gy zend, langs wondre wegen,

Aan 't zuchtende Israël uw' onverwachten zegen.

Zo keert hun wee in vreugd. Maar onderwyl vervult

De onstuimige offerfchare, uit hevig ongeduld,

De lucht met moordgeschreeuw, daar duizend muitelingen,

Verbitterd op den held, elkander woest verdringen,

En 't spokend helsch gebroed arglistig ieders hart,

Ten zoen van Lucifer, tot feller woede fart.

Nu glinstert kling op kling, ter wraak reeds opgeheven.

Men twist wie Joas zoon den eersten slag zal geven.

De drang groeit telkens aan. Het werkend zielvenyn

Maakt Ofraas burgerfchare als dronken van den wyn:

Dat

Dat gif der spoken werkt op mannen, kindren, vrouwen.
 Hier eischt men bylen, om de huispoort neer te houwen :
 Ginds voert men brandstof aan, en recht, ten moordaltaar,
 Een hooge houtmyt op, om Baäls loochenaar,
 Tot weering van 't geweld der drukkende oorlogsplagen,
 Gelyk een' offerstier den afgod op te dragen.

Terwyl 't vermetel volk dus grimmig raast en woelt,
 En uit onwetendheid 's verlosfers val bedoelt,
 Treed Joas onvoorziens hen rustig onder de oogen.
 Hoe word die burgerheer door eedle spyt bewogen!
 Zyn gramschap, afgemaald op 't onbevreesd gelaat;
 Zyn hoog gezag, aan 't roer van Ofraas burgerstaat;
 Zyn gunst, voorlang betoond aan Baäls yveraren;
 Zyn achtbare ouderdom, gesierd met zilvren hairen;
 Dit alles baart in hen, op 't eigen oogenblik
 Als Joas zich vertoont, ontzag en schaamte en schrik.
 Zo kan een achtbaar man de wufte scharen temmen.
 Men hoort, na 't woest gedruis, een zagt geruisch van stem-
 Gelyk de zeeman, fel geslingerd op den vloed (men;
 Des wyden Oceaans, als die heeft uitgewoed,
 Na 't yslyk stormgeweld, na buldren, gieren, bruischen,
 Op 't stille watervlak de golven zagt hoort ruischen.

Wy, (zegt men tot elkaër,) wy schenden 't hoog gezag:
 De burgervader doemt ons hatelyk gedrag:
 Onze yver gaat te verr'; wy muiten: wat verblinding!
 Wat roekeloos bestaan! wat strafbare onderwinding!
 Ach! dat ons oproer in gehoorzaamheid verkeer'!
 En Baäls gryze vriend verdedig' Baäls eer!
 Zo spreekt het kleinste deel van Ofraas muitelingen;
 Daar de andren, woester, zich met ongeduld bedwingen,
 Geneigd of tot geweld, zo Gideon niet sterft,
 Of tot gehoorzaamheid, zo Baäl wraak verwerft.

In 't eind' spreekt Joas tot de momplende afgodisten:
 Zult gy, baldadig volk! zult gy voor Baäl twisten?
 Verdedigt gy zyne eer? bestiert gy't heilig recht?
 Of is aan ons de zorg van 't straffen opgelegd?
 'k Wil de eerste driften, om uwe onkunde, u vergeven:
 Maar wie om Baäls hoon hardnekkig twist, zal sneven
 Eer ons de middagzon beschyne. Is Baäl God,
 Hy twiste voor zichzelve; hy stell' myn' zoon ten spot;
 Hy geve blyk van magt; hy wreek' zyne offertuigen;
 En Ofra zal op nieuw zich voor hem nederbuigen.
 Doch zo een hooger Magt, geneigd u by te staan,
 Den waren Opperheer u toont door wonderdaën;

Dan

Dan eischt ons dier belang dat wy die Godheid eeren,
Die magtig is den nood uit Israël te weeren.

De almogende Opperheer, de God, dien gy verzaakt,
Heeft eindlyk aan myn' zoon zichzelve bekend gemaakt.
Die zoon, myn Gideon, door de Almagt uitverkoren,
Zal u, tot aller heil, des Hemels wil doen hooren.

Zo spreekt de burgerheer tot hen op 't onvoorzienst.
Hy, die beschermer was van Ofraas wigcheldienst;
Hy, die een brandaltaar aan Baäl had gehuldigt,
Maar nu den loochenaar des valschen gods ontschuldigt;
Verbaast het muitziek volk, en tergt het helgebroed.
Eene onbekende Magt weêrhoud den overmoed.
De schare is radeloos: geen burger durft besluiten,
't Zy tot gehoorzaamheid, het zy tot verder muiten;
Gelyk een bende, door den vyand aangetast,
Door 't nedervellen van haar opperhoofd verrast,
In de eerste ontsteltenis noch vluchten durft, noch stryden,
En dus haar nederlaag onmooglyk kan vermyden.

De gryze burgerheer ontbied terstond zyn' zoon,
Opdat die held aan 't volk de gunst der Godheid toon'.
Standvaste Gideon, wien 't oproer niet doet vreezen,
Vol moeds op 's Hemels hulp, onfeilbaar hem bewezen;
Hy,

Hy, door de Hoop geleid, door 't Heilgeloof beschut,
 Durft zich, zyn' God ter eere, en 't vaderland ten nut,
 Al dingt het magtig heir des afgronds hem naar 't leven,
 In 't midden van 't gevaar by 't wrevlig volk begeven.
 Hem straalt een hemelsch vuur ten heldenoogen uit.

Maar 't heilloos Bygeloof, hem aanziende als den buit
 Des helschen dwingelands, durft op der muitren zinnen
 Een nieuwe pooging met haar vloekgespan beginnen.
 De spoken krielen in de harten van het volk,
 Dat, tevens aangehitst door Baäls wigcheltolk, (wen
 Niet meer zyn gramschap kan bedwingen, op 't aanschou-
 Van hem die 't brandaltaar en 't bosch heeft neêrgehouden.
 De Schrik valt op den held met hevig dreigen aan;
 Maar word, als die aan hem de klauwen poogt te slaan,
 Verydeld door 't Geloof. De hel heeft geen vermogen,
 't En zy een hooger Magt de boosheid wil gedoogen.
 De Schrik, gevloten tot de muitelingen, woed
 Op nieuw, naar 's Hemels wil, in hun vergramd gemoed:
 Het ysfelyk gedrocht, uit Lucifer gesproten,
 Weêrstaat, gedwongen, hier zyn helsche vloekgenooten:
 Zo strekt hier 't eene spook all' de andren tot verderf.
 De muiters beven, daar hen Joas anderwerf

Met

Met achtbaar dreigen dwingt van't muiten af te laten,
Te hooren naar zyn' zoon tot heil der veege staten,
En af te wachten dat hen Gideon doe zien
Of Baäl waardig zy dat Israël hem dien',
Dan of der vaders God, het eeuwig Opperwezen
Tot hun behoudenis den held hebbe uitgelezen.

Terwyl de nare Schrik der muitren geest beklemt,
De gryze burgerheer de blinde woede temt,
't Ontzag voor't heilig recht huns ondanks hen doet zwygen,
Kan Gideon by hen in't eind' gehoor verkrygen,
Schoon spyt en gramfchap, op hun wezens afgebeeld,
Doen zien dat Lucifer noch zaad van oproer teelt.

ô Isrel! (zegt de held,) 't vervele u niet, te hooren
Wat onverwacht geluk u de Almagt heeft befchoren.
Verdenk myn rede niet van eenig fnood belang:
Ik zocht, bedroog ik u, myn' wiften ondergang.
Verwin uw grimmigheid. Wien treft uw welstand nader
Dan Joas, die u mint, uw' trouwen burgervader?
Myne onfchuld vind by hem een' onverwachten troost,
Maar tot uw nadeel niet; gy zyt zyn dierbaarst kroost.
Dat tuigt zyn tederheid, u menigwerf gebleken;
Die liefde, in hongersnood en krygswee nooit bezweken;
Die

Die vaderlyke zucht, die zorg, waardoor u min
 Van 't weinig graans ontbreekt dan ons, zyn huisgezin.
 Hoe kunt ge my, zyn' zoon, dien hy gelooft, mistrouwen?
 'k Heb wonderen gezien: die zult gy ook aanschouwen.

Zo spreekt hy, om allengs de muiters te overreên;
 En Joas achtbaarheid stilt telkens 't woest gemeen,
 Dat, door de helſche magt tot oproer aangedreven,
 Den Godsheld anderszins geen ſtil gehoor zou geven.
 Maar nu herdenkt het volk hoe veel erkentenis
 De gantſche burgerſchare aan Joas ſchuldig is:
 't Ontzag werkt meer en meer op hun bewogen zinnen.

De heilige yveraar, om hen geheel te winnen,
 Verhaalt het wonderwerk, door de Oppermagt verricht;
 Hoe de Engel, de Afgezant uit 's hemels eeuwig licht,
 Door naauwlyks met zyn' ſtaf het offer aan te raken,
 De rots, onaangeroerd, van Godlyk vuur deed blaken;
 Hoe de onweêrſtaanbre vlam de vochtige offerſpys
 In 't eigen oogenblik verteerde, tot bewys
 Dat God aan Israël de zege heeft beſchoren,
 En, Midian ten val, een' zwakken arm verkoren;
 Hoe de Engel, in zyn vlucht, verdween door 't ſtarrendak;
 Ja hoe de Almagtige uit den hemel gunstig ſprak.

Hier

Hier eindigt Gideon, om uit het volk te ontdekken
 Of zyn oprecht verhaal tot eenig nut zal strekken.
 Het oproer schynt gestild: nu zwygt de muiteling,
 Niet uit ontzag voor 't recht, maar van verwondering.
 Die stilte is kort van duur; gelyk de zonnestralen
 Somtyds een oogenblik op veld en akkers dalen,
 Waar 't onweér schynt gestild, en, yllings aangefnord,
 Den bouwman in een' poel van nieuwe rampen stort.
 De muiters zyn verdeeld. De één roept, van twyfling zwan-
 Toon wondren, Gideon! terg ons geduld niet langer; (ger:
 Opdat de Godheid, die ge ons aanpryst, die gy eert,
 Ook onze Godheid zy, en de oorlogsnood geweed!
 Een ander muiteling, door 't helsch gebroed bewogen,
 Beweert dat Ofraas volk arglistig word bedrogen,
 't Verhaalde wonderwerk uit staatzucht is verzierd,
 En Baäls magt alleen het oorlogslot bestiert.
 ô Laffe twyfelaars! (zo roept men,) weest voorzigtig;
 Vermeetlen! maakt u niet aan 't misdryf medepligtig.
 Die taal baart fellen twist. Hoe grimmen Bygeloof
 En Dood en Wraak en Moord, om 't misfen van den roof!
 Hoe blaakt de hel van spyt! hoe woelen all' de spoken!
 Daar 't stoutste deel des volks, hoe fel in toorne ontstoken,
 Noch

Noch aarzelt, uit ontzag voor Joas streng bevel.

Maar onvoorziens verschynt een bode uit Jisreël,
 Een stad, niet verr' van hier. De ontsteltenis, te lezen
 Uit zyn bedrukt gelaat, doet Ofra 't krygsvuur vreezen:
 Het angstig volk herdenkt de rampen van den staat,
 Daar't Gideon vergeet. Op de eigen wyz' verlaat
 In 't einde een wolf, vergeefs weêrstaan door herdersknapen,
 Op 't brullen van een' leeuw, de felgedreigde schapen;
 Hy luistert naar 't gerucht, en vreest zyn lyfsgevaar.
 De bode streeft, door 't volk, naar Joas; en de schar'®
 Verdringt uit ongeduld elkander, om te hooren
 Wat nieuwe krygselende aan Isrel zy beschoren.
 Elk luistert even scherp. De bode spreekt in 't end'®:

De raad van Jisreël, die my in Ofra zend,
 Bericht u, Joas! hoe de vyand is genaderd.
 Hy, die zyn gantsche magt by Sukkoth had vergadert,
 Heeft weêr den overtocht der zwellende Jordaan,
 Hoe hoog de vloed ook reze, in aller yl bestaan:
 De sneeuw, op Libanon in dit saizoen aan 't vloeijen,
 Doet vruchtloos die rivier weêr boven de oevers groeijen,
 Nu Midian elk jaar, met juichend krygsgefchal,
 Die hinderpaal verwint. De vyand, in het dal

Van 't bevend Jisreël gelegerd, doet de velden,
 Waardoor hy herwaarts toog, de ontmenschte wreedheid
 Daar de akkers rooken van der veldelingen bloed, (melden,
 En 't vuur des dollen krygs in schuur en woning woed.
 Het landvolk, 's vyands magt in Jisreël ontvloden,
 Beschreit zyn have en vee en de onbegraven dooden:
 De hooplooze egaë derft haar wederhelft, haar' troost:
 De tedre moeder roept om haar onnoozel kroost:
 Elk mist zyn' bloedverwant, ontzield door 's vyands benden,
 En spelt den stedeling de zelfde kryselenden.
 Het volk van stad op stad begeeft zich op de vlucht:
 't Wanhopend moordgeschrei vervult de ruime lucht:
 Het woest gebergte loeit uit akelige holen,
 Waarin de vluchteling, met weinig graans verscholen,
 Begraven vóór zyn dood, erbarmlyk zucht en schreit.
 Welhaast zal 's vyands heir, dat, om de afwezendheid,
 De jammerklagten dier gedreigden niet kan hooren,
 Hen dwingen al hun smart in 't angstig hart te smooren.
 Draag zorg voor Ofraas volk; gy zyt in hoogen nood:
 Vlie weêr in sterkte en rots, of wacht een wisse dood.

Die tyding stilt het volk, daar ze, yllings voortgevlogen,
 Op alle tongen zweeft: des afgronds wreed vermogen,
 E Door

Door 't Bygeloof beftierd, door hooger Magt beperkt,
 Moet dulden dat de Schrik op 's volks gemoedren werkt.
 De broeders van den held, nieuwsgierig toegefchoten,
 Befeffen ook 't gevaar, uit 's vyands komst gefproten;
 Ja wenfchen, fchoon't Geloofhunn'geest noch niet beftraalt,
 Om 't heil der wonderdaên, door Gideon verhaald.
 De wufte burgers, eerst baldadig, nu neêrflagtig,
 In muitery verdeeld, in oorlogsnood eendragtig,
 Slaan over, van geweld, tot smeeken, tot geweên.
 ô Joas! (roept het volk,) befcherm ons, als voorheen;
 Wys elk zyn fchuilplaats aan; verzorg ons weêr van fpyzen;
 En Ofra zal u fteeds erkentenis bewyzen.
 Wy twiften langer niet om Baäls hoon: de God
 Van Gideon verkeere ons heilloos oorlogslot!
 Wy wachten dat Hy toon' de ware God te wezen,
 Totdat wy, meer verlicht, of Hem of Baäl vreezen.
 Zo fpreekt men in den naam der gantsche burgerfchaar',
 Die geestlyk voordeel wint uit aklig krygsgevaar.
 Zo ziet Egypteland, door 't jaarlyksch overvloeijen
 Van 't golvend Nylvocht, beemd en akker welig groeijen.
 ô Isrel! (zegt de held,) vlucht niet, gelyk weleer;
 Maar ga, naar 's Hemels wil, des vyands magt te keer.

Wat

Wat uitkomst zoud gy toch in sterkte en rots verwerven,
 Daar gy, door 't staal gespaard, in hongersnood zoud sterven?
 Geen laffe dweepery, geen schyn heeft my misleid,
 Geen valsch profeet myn' geest met ydle hoop gevleit;
 De Godheid, die my noopt ten stryde u aan te spooren,
 Gaf blyk door wonderdaën: de zege is u beschoren.

Toen onlangs 't heiligst deel van Jakobs nageslacht
 Om uitkomst smeekte by de hemelsche Oppermagt,
 Toonde u een hemeltolk 't bedrog der wigchlerye,
 Wat Godheid u onttoog aan Faroos dwinglandye,
 Aan u dit vruchtbaar' land in erfbezitting gaf,
 En de oorlogstoorts ontfak tot uw gerechte straf.
 Die klemtaal trof alom de wyssten uwer broedren;
 Maar had, misleide schar'! geen magt op uw gemoedren;
 Gy vloekte dien profeet van uw' getergden God:
 Noch doet het Bygeloof, des Hemels wraak ten spot,
 Bykans al 't vaderland door afgodsdiensten dwalen.
 Bekeer u, Israël! en gy zult zegepralen.

Geloof gy dat weleer uw vaders, fel verdrukt,
 Aan Faroos trotse magt door Mozes zyn ontruikt?
 Dat ze, onder Jozua, gantsch Kanaän verwonnen?
 Wie heeft de wonderdaën der Godheid dan verzonnen?

Is 't Mozes? Jozua? Geloof gy hen in 't één'?

Waarom in 't andre niet? spreek: hebt gy reden? Neen.

De tabernakel en de heilige sieraden,

Door Mozes afgebeeld in zyne orakelbladen,

Doen zien, te Silo, dat de heilleer', die gy schend,

Door ons aéloud geslacht voor Godlyk wierd erkend.

Wat overtuigde toen uw vaders? Menig teeken:

De waarheid van die leere is duidlyk hen gebleken.

Heeft Baäl, dien gyeert, ooit wonderdaên verricht?

Waarom verzaakt gy dan hunn' Godsdienst en uw' pligt?

Der vreemde vrouwen min, die afgod uwer zielen
Bewoog u, Israël! voor hout en steen te knielen.

Zie toe: al eert gy dus, naar uwer priestren les,

Uw' zongod Baäl, en Astarte uw maangodes;

't Is echter beeldendienst, uit blindheid voortgesproten:

De ware Godheid, die, in zon noch maan besloten,

Aan tyd noch plaats bepaald, volstrekt oneindig is,

Die ongeschapen Geest duld geen gelykenis.

Wat spelde u Mozes? Dat uw voorspoed zou verkeeren,
Als gy door beeldendienst den Hemel durfde ontëeren.

Dat weet gy. De uitkomst roemt dien Godgewyden man.

Dat tuigt de woesteny; dat tuigt gantsch Kanaän;

Dat

Dat tuigt uw eigen ramp. Maar als de Godverfnaders,
 Door 's vyands magt gedrukt; als uw bekeerde vaders
 De Algoedheid smeekten; dan verdween hun krygselend'.
 Gedenk hoe Othniël ('t is u niet onbekend);
 Gedenk hoe Ehud, en hoe Samgar 't krygsvuur weerde;
 Hoe laatstmaal Debora met Barak triomfeerde;
 Hoe elk, gering van magt, een oorlogswonder deed,
 En leerde dat de God van Mozes voor hem streed.
 Laat af, ô Israël! voor hout en steen te buigen,
 Nu duizend klemreên u onfeilbaar overtuigen
 Dat Mozes Opperheer, alleen de ware God,
 De magt heeft u te ontslaan van 't aklig oorlogslot.
 't Is de eigen Opperheer, die my, gelyk te voren
 Die vyf veroveraars, ter zege heeft verkoren;
 Die over Jakobs kroost in 't einde zich erbermt,
 En tegen Midian zyn eigendom beschermt.

Myn rede treft u; 'k zie de ontroering uwer zinnen:
 Gy, die met Baäl vlood, wilt nu met God verwinnen.
 Ja, schrei: dit heilig vocht gedyd u tot geen schand';
 Het is, tot 's Hemels eer, een dierbare offerhand'.

Men voere een heir by één! Gods volk zy niet neêrslagtig!
 Gedenk uwe onmagt niet; uw Veldheer is almagtig.

Uw God zal, op uw beê, gelukkig Israël!

Indien gy twyfelt aan zyn gunstig krygsbevel,

Uit uw' beschroomden geest, eergy den stryd zult wagen,

Door nieuwe wonderdaên die twyfeling verjagen,

U klaar bewyzen dat u de Almagt gunstig is.

ô Isrel! zegepraal, naar zyn belofenis.

Zo spreekt tot Ofraas volk, om 's lands verderfte weeren,

Getrouwe Gideon, daar hem de Geest des Heeren

Vervult met yvervuur en waren heldenmoed.

Hoe fiddert, op die taal, 't verbysterd helsch gebroed!

Hoe staat het volk beschaamd om 's lands afgrysheden!

Hoe word het Bygeloof door 't Heilgeloof bestreden!

Het aklig monster, van de helsche bende omstuwd,

Daar ieder vloekgedrocht het gloeiend zielgif spuwt,

Zwicht nu voor Gods heldin; en de overwonnen spoken,

Op 't eigen oogenblik in 's afgronds poel gedoken,

Voorspellen Lucifer dat Jakobs gantsch geslacht

Eerlang zich zal ontslaan van de onderaardsche magt.

Nu cert de burgerschaar', verlost van tooverdampen,

De Hoop en 't Heilgeloof, en juicht in de oorlogsrampen;

Gelyk een vreemdeling, in duisternis verdwaald,

By 't ryzen van de zon weêr vrolyk adem haalt,

Wan-

Wanneer een herder, in de nare woestenyen,
Den weg hem aanwyst, en 't gevaar hem doet vermyên.
ô Held! (zo roept men in den naam der menigte uit,)
Uw God is waarlyk God; en, is 't zyn hoog besluit,
Verzamel dan een heir; wy zullen 't niet beletten;
Wy onderwerpen ons gewillig aan zyn wetten:
Uw deugden, ons bekend; de aêloude wonderdaên,
Die gy door klemtaal ons onfeilbaar doet verstaan;
De hooge nood, waarin ons Baäl nooit behoedde;
Uwe onvertsagdheid, die, in spyt van onze woede,
U, met de dood gedreigd, doet yvren voôr Gods eer;
Dit alles toont ons klaar dien grooten Opperheer.
Maar Hy, die u zyn' wil door wondrendeêd bemerken,
Bewyze, naar uw woord, door nieuwe wonderwerken,
Op 't smeeken van zyn volk, en eer de stryd geschied',
Dat Hy, nu onze God, den aanval ons gebied!

G I D E O N.

V I E R D E Z A N G.

I N H O U D.

*Men roept, van stad tot stad, den held als veldbeer uit,
En rukt in 't krygsveld, om met hem te triomferen.*

*Zyn vrouwen, door den Schrik in Ofra opgeruid,
Weérstaan hem vruchteloos; hy volgt den wil des Heeren.*

*Door wondren, aan een vlies, ontfangt zyn heir bewys
Dat Jakobs magtloos volk de zege zal bevechten.*

*God kiest ten sryde, zyne almogendheid ten pryz',
Voor Gideon, alleen driehonderd oorlogsknechten.*

*Twee steden, roekloos blind voor ware wonderdaên,
Versmaden's Hemels hulp, en roepen Baäl aan.*

De raad en 't gantsche volk, (meest Abiëzers looten,
Met Joas grooten zoon uit één geslacht gesproten,)
Tot hunner vaden God op 't onvoorziest bekeerd,
Verwachtende al 't gevaar in 't kort te zien geweerd,
Den

Den Hemel smeekende om een gunstig wonderteeken,
 Vergunnen Gideon de krygsbazuin te fteken,
 En nemen zelf dien held tot hunn' befchermer aan.

Hy zend in gantsch Manasé, aan weêrzy' der Jordaan,
 In Azer, Zebulon en Neftali, zyn boden,
 Die met bazuingefchal het volk ten ftryde nooden,
 Daar 't vliegende Gerucht, vooruitgefpoeid, reeds meld
 Wat blyken de Almagt gaf aan Gods verkoren held,
 En hoe de blyde Hoop, in 't krygsgevaar, ten leste
 Een wifé zege fpelt in Ofraas kleene veste.
 Dat onverwacht gejuich van 't fnellende Gerucht,
 Bewaarheid door de komst der boden, doet de lucht
 In 't vreezende Israël van ftad tot ftad weêrgalmen.
 Hoe bly belooft men 't volk de aanftaande vredepalmen!
 't Geloof had, met de Hoop, de woorden van 't verhaal
 Den boden ingeprent; die fpraken hemeltaal.

De Godvergeten floet van dwalende offerfcharen
 Bestond alom ten deele uit zwakke twyfelaren,
 Die, door den gruweldienst der menigte misleid,
 Zich voegden by dien drang, uit onftandvastigheid.
 Die twyflaars vloekten 't eerst de hellsche famenzweering:
 Zy volgden Ofraas volk op 't heilspoor der bekeering;

Gelyk het wollig vee, verdoold op berg en hei',
 Naar 't welig veldtapyt der klaverryke wei'
 Terug keert, als een deel der afgedwaalde schapen
 Zich naar 't geleide wend der trouwe herdersknapen.

Door die bekeering wierd der vromen moed gesterkt;
 En, by hun tusfchenkomst, een twyfeling bewerkt
 In 't langverftokt gemoed der driftigfte afgodisten,
 Die, argwaan voedende op de helfche tooverlisten,
 Den ftryd begeerden, daar een ftraal van Godlyk licht
 Hen reeds van verre blonk in 't fcheemrend zielgezig.
 Zo doet de zonneglans, van onder de ochtendkimmen,
 In 't krieken van den dag, de heuveltoppen glimmen.
 Die twyflende yveraars, die onlangs Mozes leer'
 Verfoeiden, vleiden zich dat Mozes Opperheer
 Zyn Godlykheid en gunst aan Isrel zou betuigen,
 En 't afgepynigd volk voor Hem zich vrolyk buigen.

Dus woelt in ieder ftad, genoodigd tot den ftryd,
 Het faamgevloede volk: men vreest, men is verblyd,
 En wil beproeven of de vyand zy te weeren.
 Laat ons met Gideon (zo roept men,) triomferen;
 Of, zo hy logens dicht, ons door een korte dood
 In 't oorlogsveld ontfiaan van kryg en hongersnood.

't Voegt

't Voegt ons (wat kan een volk, ten val gedoemd, verliezen?)

De onwisse zegepraal voor 't wis bederf te kiezen.

Maar de opperhoofden, die, ten deele uit zelf belang,
Sints Deboraas bestier zich hielden buiten dwang
Van rechtren, wier gezag den Godsdienst klem zou geven,
Vermeten zich by 't volk den held te wederstreven.

Dees yvert, tegen hem, uit schandlyke eigenbaat;

Daar die, uit blinde drift voor Baäl, hem versmaad;

En sommigen, uit vrees van dwinglandy, hem poogen

Te weeren in 't bezit van 't staats- en krygsvermogen.

Die hoofden vleijen 't volk; zy vreezen 't schyngevaar.

Gy hebt (zo is hun taal,) standvastig jaar op jaar

Den oorlogsnood verduurt; en zoud gy nu bezwyken?

Waar deed u Gideon de aanstaande vrede blyken?

Hy doelt, ô Israël! hy doelt op 't hoog gezag.

Bedenk, tot uw geluk, wat Baäls hulp vermag.

Die taal klinkt vruchteloos in aller burgren ooren.

Wy willen (roept het volk,) niet meer van Baäl hooren.

Wy, onder hem geplaagd door 't woedende oorlogslot,

Verwachten meer geluks van onzer vaders God.

Men wil door wonderdaên 't voorspelde heil beweeran :

Wy stemmen tot den sryd. Wat kan die proef ons deeren?

ô Avrecht-

ô Avrechtſche yveraars! wy nemen één befluit,
 En roepen Gideon tot onzen veldheer uit.
 Schoon hy, uit heerszucht, ons, door ſtaatsbedriegerye,
 Met ſchyn van wondren vleide, en doelde op dwinglandye;
 Geen nood: wy achten meer zyn moedig krygsbeleid,
 Dan uw verdeeld gezag, dan uwe oneenigheid.
 Zo ſpreekt het volk alom, terwyl de Godgetrouwen
 De reden van hunn' eisch den grooten dus ontvouwen:
 Geen muitzucht ſpoort ons aan; wy volgen 't hoog bevel
 Der Oppermajesteit, des Gods van Israëi.
 Wy burgers wanklen niet in onze pligtbetooning;
 Maar gy zyt ontrouw aan den grooten Hemelkoning.
 Geeft ons bevelen, maar niet ſtrydig met Gods laſt;
 En ziet of Isrel weet wat pligt aan burgren paſt.
 De Godheid heeft den held tot legerhoofd verkoren;
 Wy onderwerpen ons: uw weêrſtand is verloren.
 Wy vliegen naar den ſtryd: maar, eer wy iets beſtaan,
 Zy alle vrees gewéerd door ware wonderdaên,
 Opdat wy, vol van moed, weêrſtaat ge ons noch in 't ſtryden,
 Uws ondanks u en ons van oorlogsnood bevryden!

Zo ſterkt men overal de drift van 't weemlend volk.
 Het brand van yver om (naar 't woord van 's Hemels Tolk,
 Dien

Dien Gideon in 't bosch van Joas zag verschynen,)
Des vyands overmoed in rook te zien verdwynen.
's Lands grooten, overstemd, onmagtig, droef te moê,
Staan 't yvrende Israël den sryd gedwongen toe.

In ieder jaar, om 't land voor strooery te dekken,
Liet elke stam zyn volk een legerplaats betrekken:
Maar't vlood naar sferkte en rots, als de overmagt verscheen.
Van dit gevluchte volk voegt menig zich byéén.
Men gespt het pantser aan; grypt slinger, boog en pylen.
Hoe blinkt het gladde staal! Rondasfen, legerbylen
En zwaarden vormen reeds een klatrend krygsgeluid.
Men drilt de taaie spiets. Men lokt elkander uit,
Om onder Gideon den vyand af te wenden;
En rukt welhaast in 't veld by gantsche legerbenden.
't Gemoedigd krygsvolk snelt, naar dappren Gideon,
Uit Azer, Neftali, Manasse, en Zebulon:
Elk trekt een' omweg door, om 's vyands volk te myden.
Gelyk rivieren, die, gevloed van alle zyden,
In haar' gepersten loop zich bochtig, langs den kant
Van stad en berg en hof, door beemd en akkerland,
Naar 't ruime waterdal des oceaans begeven;
Zo ziet men Isrel naar 't bestemde krygsveld streven.

In-

Intusfchen rust men in 't boetvaardig Ofra niet.
 't Verzuimt geen plegtigheên, die Mozes wet gebied;
 Geen wasfching, reiniging van huis en huisfieraden,
 Van vaten voor den disch, van ligchaam en gewaden;
 Geen vasten, dankbaarheid, geloften, en gebeên.
 (Maar 't outer, God gewyd ter offerplegtigheên,
 Waarvoor zich Jakobs kroost by't rookend vee mogt buigen,
 Verbleef te Silo, met de heilige offertuigen.)
 Na all' die blyken van bekeering, eischt de held
 Ook 't volk der blyde stad vol moeds in 't oorlogsveld.

Maar wreede Lucifer, door 't vuur der Wrake ontfoken,
 Na 't vruchteloos bestaan der afgezonden spoken,
 Betoont, met tandgeknars en vloekend onbescheid,
 Terwyl al de afgrond beeft, zyn trotse grimmigheid.
 Hy poogt in 't einde op nieuw in Ofra gif te telen,
 En geeft den naren Schrik zyn dreigende bevelen.
 Getrouwe dienaar! (zegt de vorst der duisternis,)
 Beproof of 't helsch venyn op vrouwen magtloos is;
 Wreek my, 't Geloof ten spyt, op 't hoofd der Godgetrou-
 Maar tref dien vyand in de harten zyner vrouwen. (wen;
 Ik floeg in Adams bruid al 't menschdom, my ten pryz?
 Is Ofra meer gesterkt dan 't aardfche paradys?

Zal Jakobs nageslacht myn groot vermogen weeren?

't Heeft vrouwen, tot zyn' val: de hel zal triomferen.

Zo spreekt hy; en de Schrik vliegt, in dat doodlyk uur,
Gezwind uit 's afgronds poel in Ofraas kleenen muur.

Dat monster, scherp van klaauw, met fiddrende ingewanden,
Met opgerezen hair en klapperende tanden,

Terwyl het gudzend zweet, in dien geduchten staat,

By kille dropplen stroomt van 't bleek en woest gelaat;

Hervormt zich in den schyn des wigchlaars; maar zyn wezen,

Noch bleek en akelig, doet alle harten vreezen.

Zie, (zegt men onder 't volk, terwijl hy, in dien schyn,

Arglistig zich verbergt, om niet bekend te zyn;)

Zie Baäls wigcheltolk, met uitgeteerde kaken,

En bleek en afgevast. Zou hy zyn leer' verzaken?

Begeert hy óók een deel in 't algemeen geluk?

Neen, (zegt een ander,) neen; hy kwynt van snooden druk.

Die grimmige afgodist, onmagtig tot verleiding,

Daar onze veldheer, door een spoedige verbreiding

Van Gods genadelicht, den duistren afgrond toont,

Den afgrond van bedrog, daar 't heir der plagen woont;

Die heillooze outervoogd beschouwt, met nydige oogen,

De grootheid van ons heil, betreurt zyn onvermogen,
Ge-

Gevoelt een felle spyt, eene onverdraagbre smart,
 En strekt zyn' eigen beul in zyn gevonnisd hart.
 De wraakzucht, gloeiende in zyne afgepynde zinnen,
 Kan 't moedig Heilgeloof noch de eedle Hoop verwinnen.
 Zo mompelt Ofraas volk, dat yzend hem beschouwt
 Gelyk een' dollen stier, gefneld in 't eenzaam woud,
 Die, daar hy niemant in zyn woede kan bereiken,
 Zyn krachten grimmig spilt op onbeweegbare eiken.

De Schrik intusfchen streeft, by Ofraas gisfend volk,
 In onvermoeden fchyn van Baäls offertolk,
 Naar 't huis van Gideon, by de onftandvaste vrouwen,
 Die zich op Gods belofte en almagt flaauw betrouwen,
 En, niet geheel vervreemd van 't gruwlyk fchandaltaar,
 Den loosvermomden Schrik, als Baäls wigchelaar,
 Ontfangen met ontzag, daar hy, met helfche treken,
 Haar zielen heimelyk vergiftigt onder 't fpreken.
 Een kille doodsangst, die de tedre harten flaat,
 Verjaagt den frifchen glans van 't blozende gelaat;
 Gelyk, by deinzig weêr, de duiftre wolkgordynen
 Den purpren zonnegloed aan de oostkim doen verdwynen.

Zult gy (zo fpreekt de Schrik de ontfelde vrouwen aan,)
 Uw' dierbren echtgenoot niet fluiten in zyn' waan?

Zal

Zal hy met weinig volks een talloos heir vernielen?
 Verdooft gy 't minnevuur in uwe tedre zielen,
 Nu hy vermetel vliegt in zyn gewis bederf?
 Begeert gy dat uw held in wanhoop ftrydend fterv',
 En in den eerften flag al 't volk met hem doe sneven?
 My deert zyn dwaas beftaan; en ftond ik hem naar 't leven,
 Het is uit yver voor den Baäldienst gefchied.
 'k Vergeef hem de euveldaad, maar ftein in 't ftryden niet.
 Indien ons Mozes God van 't krygsvuur wil bevryden,
 En magts genoeg bezit; heeft Isrel dan te ftryden?
 Hy toone, tot ons heil, naar zyn beloftenis,
 Maar zonder iemants hulp, dat Hy almagtig is!
 Wat roekeloosheid, in den oorlog ons te wagen
 Met ongelyke magt, reeds jaar op jaar geflagen!
 De velden rooken weêr van ons vergoten bloed.
 Wanneer ons Mozes God met hemelmagt behoed,
 Des vyands heir verflaat, en 't vaderland beveiligt;
 Dan zy Hem Israël voor eeuwig toegeheiligt,
 Naar all' de plegtigheên der oude flaaffche leer';
 Dan wraak' men Baäls dienst en onmagt, maar niet eer.
 ô Vrouwen! zo de min uw harten noch doet gloeijen,
 Gy deze tranen voor uw' Gideon doet vloeijen,

En deelt in zyn gevaar; belet zyn' toelig dan;
 Behoed uw' echtgenoot, uzelf, en Kanaän.
 Indien gy langer toeft hem zyn gevaar te ontdekken,
 Hem van den dwazen ftryd met smeeken af te trekken;
 Verwacht onfeilbaar dan het akligfte oorlogslot,
 Den gantschen ondergang van Isrels overschot,
 En 't knagend naberouw, die gruwzaamfte aller plagen;
 Verwyt uzelfen dan het kermen uwer magen,
 't Zieltogen van uw kroost, van uwen echtgenoot,
 Uwe onverdraagbre smart, en uw gewisfe dood.

Dit zegt hy. 't Gif bekruipt der vrouwen ingewanden.
 Wat angst! wat siddering! Zy slaan de albasten handen
 Onzinnig in het goud der vlechten, nu ontfnoerd,
 Terwyl de boezem klopt, de tong zich bevend roert,
 Verwarde klanken vormt, zich telkens voelt gekluisterd,
 En 't zilte tranenvocht het fchoon gelaat ontluistert.
 Ach! (roepen ze eindlyk uit,) wat roekelooze waan
 Bewoog ons Gideon het ftryden toe te ftaan!
 Men weere de oorlogzucht uit zyn verleide zinnen!
 ô Liefde! tref zyn hart, en help ons hem verwinnen.
 Zy zwygen op die taal, en fteven naar den held.
 De Schrik daalt in den poel, daar hy dien byftand meld.

Maar

Maar yllings vliegt hy weér, op Lucifers bevelen,
In 't hopen Kanaän, om nieuw vergif te telen,
Naar Isrels heir, daar hy, weérstaan door de Oppermagt,
Onzichtbaar onder 't volk op heilloos voordeel wacht.

De veldheer, onderwyl Godvruchtig afgezonderd,
Daar 't Heilgeloof haar leer' vernieuwt, hy zich verwondert,
En de onbedrogen Hoop gelukkig medewerkt,
Gevocht zich meer en meer met heldenmoed gesterkt.
Zyn zedemeesteres, van blydschap opgetogen,
Vertoont haar Godlyk schild aan zyne oplettende oogen.
Zie, (zegt ze,) zie, myn zoon! tot troost in uw gevaar,
Gods wondren afgebeeld op dezen beukelaar,
Die u voor 't scherp venyn van Lucifer beveiligt;
Hoe 't ondoordringbaar schild, den waren God geheiligd,
In 't ééne bovenveld het schoon heelal verbeeld,
Op 't woord der Almagt uit den mengelklomp geteeld.
Hiernaast vertoont het u hoe Jakobs legerscharen,
Getreên door 't ruime diep der afgeweken baren,
Egiptes koning, met zyn talryk oorlogsvolk,
Rechtvaardig ziet versmoord in de eigen waterkolk.
Zie dit benedenveld, waarin, by bliksemvlagen,
Die in het woeste dal gantsch Israël vertsagen,

Uw God op Sinai, op 't rookend berggevaart,
 Aan Mozes, zyn' profect, zyn' heilwil openbaart.
 De Waarheid, afgedaald van de opperhemeltranfen,
 Beftraalt Gods wetten hier met onbezwalkte glansen.
 Beschouw hiernaast, hoe, na den doortogt der Jordaan,
 Verkeerd door de Almagt in een waterlooze baan,
 Het uitverkoren volk de hoogverheven wallen
 Van 't sterke Jericho in 't rond ziet nedervallen,
 En 't heilig erf ontfangt door menig wonderwerk.
 In 't midden van dit schild vertoont zich 't eêlste merk
 Van 's Hemels milde gunst voor Godgewyde zielen;
 Hier zien wy 't Vrouwezaad de slang den kop vernielen.
 Dit wonder, noch verwacht; dit hoogste gunstbewys,
 Aan 't eerste paar voorspeld in 't aardfche paradys;
 De ftryd, die Lucifer 't vermogen zal ontwringen,
 Myn zoon! is noch te hoog voor myn befpiegelingen.

Zo fpreekt ze. Maar de held, die, met een' blyden geest,
 Van 't liefelyk gefprek de hemelvruchten leest,
 Ontroert zich op de komst van zyne ontfelde vrouwen;
 Gelyk een bouwman, die in Jisreëls landouwen
 De gouden airen leest, maar 't oogsten bevend ftaakt,
 Als 't rustloos Midian het vruchtbaar dal genaakt.

Den zoon van Joas treft, in de ongeruste zinnen,
Het zichtbaar hartewee dier schoone vyandinnen,
Wier wapens, wier geweën en klagten op den held
Van meer vermogen zyn dan 't bloedig kryggeweld.

Een vandie vrouwen had zyn liefde 't meest verkregen:
De schoonheid was in haar ten hoogsten top gestegen:
Haar gaven gloeiden hem in 't kuifche minnevuur:
Zy was een wonderstuk der kunstige Natuur.
Die schoone spreekt hem aan, en de andre vrouwen zwygen.
Myn dierbare echtgenoot! ach! moet ik u betygen?
(Dit zegt ze,) Uwe oorlogsdrift verdubbelt onzen nood:
Gy vliegt, tot ons bederf, in uw gewisse dood.
De roem, dien ge u verbeeld in 't oorlogsveld te winnen,
Verbant de huwlyksliefde uit uw verleide zinnen.
Nu zien wy 't groot gevaar. Myn Gideon! beschouw
Met mededoogendheid de vrucht van onze trouw.
ô Tedre zuigeling, in ongeluk geboren,
Onkundig van 't gevaar, u roekeloos beschoren!
Myn dierbaar pand! omhels, in uwe onnoozelheid,
Een' vader, die u mint, en die uw dood bereid.
Myn spelend wicht! beweeg, met uwe aanvallige oogen,
Zyne ouderlyke zucht tot edel mededoogen.

♁ Vrouwen! treft zyn hart; komt herwaarts met uw kroost.

De tranen, die hy schreit; de zuchten, die hy loost;

Die nieuwe tederheid verstrekt u tot een teeken,

Dat gy zyne oorlogzucht zult buigen door uw smeeken.

Die onverwachte taal verwekt een felle smart

Aan Joas grooten zoon in 't Godgewyde hart.

Myn vrouwen! (roept hy uit,) zou Gideon u vleijen

Met onbedachten waan? Gy ziet een' krygsman schreijen,

Nu gy uit ongeloof geen heilige uitkomst ziet:

Uw blindheid smart myn ziel; myn' moed verzwakt gy niet.

De Hoop en 't Heilgeloof bevestigen de zege.

Dat u dit Godlyk paar tot ware vreugd bewege!

Neen, Gideon! (hervat zyn dierbaarste echtgenoot,)

Geen Hoop, geen Heilgeloof berokkent u de dood:

De Wanhoop, die u dwingt den veegen staat te wagen,

En 't heilloos Bygeloof verdubblen onze plagen,

Bedriegen u in schyn van Hoop en Heilgeloof,

Ja geven Israël aan Midian ten roof.

Hoe! kan uw God alleen voor ons niet triomferen?

Zal Hem een krachtloos volk den vyand helpen weeren?

Zo Hem geen magt ontbreekt, als Oorsprong van 't heela;

't Was dan zyn Engel niet, die u den stryd beval.

Her-

Herroep uw liefde. Dat uw vrouwen, dat uw spruiten,
 Beminde wederhelft! uw roekeloosheid fluiten!
 Betoon uw dierbaar kroost en kermend huisgezin
 Uw vaderlyke zucht en tedre huwlyksmin.

Zy zwygt. De vrouwenstoet, van ydle vrees bewogen,
 Beschreit, uit ongeloof, de hulp van 't Alvermogen;
 En wyt aan Joas zoon den ramp dien Isrel lyd,
 Gelyk een pynlyk wicht zyn smart den wondärts wyt.

Zou't God, (zegt Gideon,) zou't God aan magt ontbreken,
 Om Isrels oorlogswee op Midian te wreken?
 Hem, op wiens oogwenk zee en aarde en hemel beeft?
 Hy wil; 't bezielde sterft: Hy spreekt; het schepfel leeft.
 Stelt de Oppermagt geen wet. ô Neen! misleide vrouwen!
 God eischt gehoorzaamheid, begeert een vast betrouwen,
 En zal, na klaar bewys, na nieuwe wonderdaën,
 Des vyands talloos heir door 't magtloos volk verflaan.

De veldheer werkt vergeefs op zynere vrouwen zinnen.
 Bekeerde Joas treed met jongen Jether binnen;
 En meld hoe Israël, in menig duizendtal,
 Reeds is genaderd in een bygelegen dal.
 Myn taal is vruchtloos; God zal uwer zich erbarmen;
 Zegt Gideon, en streeft, uit zynere vrouwen armen,

Met Ofraas juichend volk naar 't heilig legerveld.
 Hy word van 't Godlyk paar, Geloof en Hoop, verzeld.
 Zyn Jether, onderwyl weêrhouden door de moeder,
 Barst uit in deze taal: Gy hoont den Albehoeder...
 Verheug u in zyn gunst... Zyn wil vermag op my,
 Hoe teêr ik u bemin, oneindig meer dan gy.
 Dat Joas u vertrooste in uw gewaande elenden!

De jongling spreekt, en vlucht. Hy vind, by Israels benden,
 Zyn' dappren vader, en de broeders van dien held.
 Wy wachten, Gideon! de wondren, ons voorspeld,
 (Zo roept het volk hier uit,) opdat men moedig stryde,
 En 't Alvermogen ons van Midian bevryde!

Het oogverbazend vuur der dagtoorts gloeide alreê
 De blaauwe kimmen, op de ruime westerzee;
 De Nacht zou binnen 't uur, met schaduwen en schimmen,
 Door de oosterluchtpoort in de morgenlanden klimmen;
 En de avondwind begon te ruischen door de blaên;
 Toen Joas eedle zoon, vol moeds in 't groot bestaan,
 In 't midden van zyn heir ootmoedig neêrgebogen,
 Den waren God dus bad: Oneindig Alvermogen!
 Indien gy Israël, dat U geheiligd is,
 Nu door myn zwakke hand, naar uw belofenis,

Van krygswee zult ontflaan, zo hoor myn vurig smeeken;
Geef op den dorschvloer aan een schapevacht een teeken.
Indien 'er dauw zal zyn op 't wollen vlies alleen,
En droogte, in 't eigen uur, op de aarde rondomheen,
Dan zal uw vrezend volk ontwyfelbaar bemerken
Dat Gy, uw woord getrouw, myn' zwakken arm zult sterken.

Zo smeekt hier Gideon de Godheid; en zyn beê,
Gefneld van mond tot mond, vervult de legersteê.
De één hoopt, en de ander juicht. Al 't volk is vol verlangen,
Om dus een krachtig blyk van hemelhulp te ontfangen;
Totdat de stille Slaap de blyde tongen boeit,
En de oogenleden met vergetelnat besproeit.

De Nacht bedekte noch het veld met schemerduister;
Het flikkrend starrengoud vertoonde een' flaauwen luister
Aan 't hooge luchtgewelf, vóór de aankomst van de zon;
't Was all' in diepe rust, behalve Gideon.
Hy, door Geloof en Hoop den zagten Slaap onttoegen,
Wekt all' de hoofden, die, van ongeduld bewogen,
Zich spoeljen, nevens hem, naar de uitgespreide vacht.

Nu rees de Dageraad, by 't wyken van de Nacht,
Ter oostkim vrolyk uit, om 't wonderwerk te aanschouwen;
Het flaauw gestarnt' verdween; de welige landouwen

Weêrgalmden op den zang van 't fchatrend pluimgediert';
 Men zag het hoog gebergt' met blozend licht gefierd;
 Geen windje repte zich in 't lagchend groen der bladen;
 De morgendauw, gewoon by filte 't veld te baden
 In zilvren droppen, zeeg in dezen ochtendftond
 Op 't wollen vlies alleen, terwyl al de aarde in 't rond
 Dat vloeikristal ontbeerde, alsof de drooge dalen
 Reeds blaakten in den gloed der fteile middagftralen.
 De held heeft naauwlyks, met een dankbaar bly gemoed,
 Voor 't onbeguichelde oog van zyn' verbaasden floet,
 Een fchaal vol waters uit zyn wollig vlies gewrongen,
 Wanneer de legerknaap, in menigte aangedrongen,
 Het wonderwerk verftaat, by 't ryzen van de zon,
 En 't heir de Godheid looft, met grooten Gideon.

Zodra de duisternis den halven aardbol weder
 Met fchaduw dekte, boog hy andermaal zich neder,
 In 't midden van zyn volk, voor de Oppermajesteit.
 Ô God van Israël! dat zich uw grimmigheid
 (Zo riep de veldheer uit,) niet over my ontfteke!
 Dat ik noch eenmaal om een wonderwerk U smecke,
 Uw volk door deze vacht zyn heil noch eens befchouw!
 Op 't vlies alleen zy droogte, op de aarde in 't rond zy douw!
In

In de eigen duisternis vergunt hem God die bede.
Men meld met dankbaarheid, in al de legerstede,
Hoe 't welig veld zich baad in 't zygend hemelnat,
Terwyl geene enkle drop het wollig vlies bespat.

Thans vliegt het snel Gerucht naar Ofra, om de vrouwen
Van grooten Gideon die wonderdaên te ontvouwen.
Zy lastren nu geen Hoop; ze erkennen, naar de leer'
Van 't Heilgeloof, de hulp van Mozes Opperheer.

De blyde Dageraad begint, met hemelvonken,
Naauw boven 't pekelschuim de velden toe te lonken,
Of Baäls vyand, met zyn legermagt ontwaakt,
Trekt nader aan het dal, daar 't jaarlyksch krygsvuur blaakt.
't Gebergte Gilboa verwekte, aan 't gloeiend zuiden,
Een vlietend kristalyn langs bloemen, gras en kruiden.
Dit bergnat wierd welhaast de Schrikfontein genoemd.
By dezen waterval, op 't klaver, op 't gebloemt',
Ververschte Gideon de matte legerknechten;
Hier gaf hy 't krygsvolk last de tenten op te rechten.
Hy wierd, ten noorden van dit frisch fonteinkristal,
Beschut van Gilboa, waarachter, in het dal
Van 't prachtig Jisreël, de vyandlyke benden
Het land vernielden door vernieuwde krygselenden.

Zo

Zo woed het stuwend nat, daar 't uit zyn boorden zwelt,
 Terwyl 't gewolde vee, in 't afgedamde veld,
 Deklavers plukt, niet verr' van de opgezwollen stroomen.

De groote veldheer, in bespiegling opgenomen,
 Van 't Godlyk paar verzeld, vervuld van dankbren lof,
 Hoort andermaal Gods stem van 't hooge hemelhof.
 Dit krygsvolk is te veel (zo spreekt de mond des Heeren):

Ik wil een minder tal des vyands magt doen weeren;
 Opdat zich Isrel niet met deze dwaze taal

Beroeme tegen My: „ Ons eigen moedig staal

„ Heeft Kanaän verlost van de oude krygsgevaren. ”

Roep uit, ô Gideon! voor all' de legerfcharen:

„ Wie bloode is, vliede naar 't gebergte Gilead.

Zo luid Gods hemelstem. De Schrik intusfchen had
 Uit opgesperden muil, van killig zielgif zwanger,
 De lucht bezoedelt: God weêrstond het spook niet langer.

Een heirbespieder was uit 's vyands legersteê

Mistroostig weêrgekeerd. ô Isrel! wee, ô wee!

(Zo angstig riep de Schrik, die bevend hem bezielde,)

Ik zag hoe Midian uw erfdeel wreed vernielde.

Die onweêrstaambre magt, ontelbaar uitgebreid,

Bespot uw kleen getal, uwe onbedachtzaamheid.

Ontvlie den ondergang, u anderszins beschoren.

Die taal vertsaagde 't volk; men hield zich reeds verloren.

Zodra hun legerhoofd, naar 't opperste bevel,

Verlof tot vluchten gaf aan 't vreezende Israël,

Verjoeg het woelend spook het meeste deel, de blooden,

Die, door 't venyn besmet, het schyngevaar ontvloden.

Zo blyft, by Gideon, in 't heilig oorlogsveld,

Geen derdedeel van 't heir; alleen behoud Gods held

Tienduizend mannen, die, na 't zien der wonderwerken,

De gunst der Oppermagt ontwyfelbaar bemerken.

Hy, even moedig na die pooging van den Schrik,

Verwacht nu tot den sryd een gunstig oogenblik,

Terwyl Geloof en Hoop, in spyt van 't oorlogsyden,

In heilige eenzaamheid zyn leerzaam hart verblyden,

En de Almagt tot hem spreekt. Dit volk is noch te veel

(Zo luid de hemeltaal): gelei dit ovrig deel

Naar 't water: 'k zal, het volk beproevende, u ontdekken

Wie met u trekken zal, wie niet met u zal trekken.

De veldheer volgt dien last: hy voert hen aan een beek,

Die langs de beemden, in die liefelyke streek,

Van 't klatrend bergnat zwelt; en hy, ter zy' getogen,

Ontfangt dit nieuw bevel van 't eeuwig Alvermogen,

Daar

Daar 't heilig paar zyn hart in eedlen krygslust blaakt :
 Schei elk wie, als een hond, het stroomnat likkend smaakt,
 Van al wie knielend bukt om uit den vliet te drinken.
 Die Godspraak hoort de held uit 's hemels tranfen klinken.

Meest al zyn oorlogsvolk, van 't reizen afgemat,
 Verkoelt den heeten dorst, daar 't knielt by 't ruifchend nat
 Op 't geurig veldtapyt, en daar het loof der boomen
 De beek belommert aan de klaverryke zoomen.
 Driehonderd uit zyn heir, dat ovrig kleen getal
 Smaakt, likkende uit de hand, het frisfche vloeikristal.

Terwyl zyn krygsvolk, in twee deelen afgezonderd,
 Verwittigd van 't bevel der Godheid, zich verwondert,
 En hy, door 't hemelsch paar van 't leger afgeleid,
 Een nieuw orakel wacht van de Oppermajesteit,
 Klinkt hem, door deze taal, Gods wondre stem in de ooren:
 Door dit driehonderdtal, van My ten ftryd' verkoren,
 Opdat myn hemelhulp aan Isrel zy bekend,
 Zal Ik uw vaderland verlossen van de elend',
 En 't heir van Midian in uwe handen geven.
 Laat al dit ovrig volk naar hunne plaatsfen streven.

Gelyk de wyngaardsrank, door 't kundig mes gefnoeid,
 Door die berooving, in haar looten welig groeit;

Zo vind hy nieuwe stof om 't Albestier te loven,
Nu Gods bevelen hem van Isrels heir berooven;
Terwyl zyne eedle ziel, by 's vyands legermagt,
Met weinig oorlogsvolk te grooter wondren wacht,
En hy naar 't leger keert, om 's Hemels wil te melden.
Verheugt u, (roept hy uit,) ô gy, driehonderd helden!
Verlosfers, onder God, van 't bevend vaderland!
Hy geeft, ô klein getal! den vyand in uw hand;
Hy kroont uw dapper hoofd met heilige lauwreren.
Wie onder de Almagt stryd moet altoos zegevieren.
Gy, andre helden! keert: elk uwer hou' zich reê
In 't erfdeel van zyn' stam, in de oude legersteê.
U doe geen bitsche spyt uw dierbaar heil verliezen!
Koos God een grooter tal, Hy zou ook u verkiezen.

Hy deelt den teerkost uit aan 't bly driehonderdtal,
Terwyl de lucht weêrgalmt van 't heilig vreugdgeschal;
Behoud, voor ieder van dat oorlogsvolk des Heeren,
Een kruik, bazuin en toorts; maar laat all' de andren keeren.
Manasfes heirveld lag niet verr' van Jisreël.
Daarheen begeven zich, op Gideons bevel,
Zyn broeders, die, vervolgd door vyandlyke benden,
Tot over Cifons kil zich naar den Thabor wenden.

't Ge-

't Gerucht, dat onderwyl aandien getrouwen held
 De Godgewyde vreugd der vrouwen had gemeld,
 Verhaalt alom, daar 't vliegt op onvermoede schachten,
 Dat hy, na klaar bewys, de drie vereende magten
 Door 't zwak driehonderdtal verbazend zal verflaan:
 Die vreemde tyding klinkt aan weérzy' der Jordaan.
 Men roemt den waren God met nieuwbekeerde zielen;
 Maar niet in Sukkoth, niet in Pnuël, die noch knielen
 Op hoogten, daar dat volk de algoede Godheid hoont.
 De bleeke Schrik, die zich in 't offerkleed vertoont,
 Spreid, meer dan ooit voorheen, by de oude gruwelzeden
 't Verteerend zielgif in die twee verblinde steden.
 Hoe! (roept men bevende uit,) zal zwakke Gideon
 Een heir, dat jaar op jaar ons weerloos volk verwon,
 En 't hooploos Israël in sterkte en rots doet vlieden;
 Zal hy die groote magt een' dwazen weérstand bieden?
 Zyn wanhoop vliegt in 't staal van zyn' veroveraar,
 Verdicht ons wondren, en verdubbelt ons gevaar.
 ô Baäl, dien men hoont! ô hoogste magtbezitter!
 Verniel het ovrig rot, eer 't Midian verbitter';
 Stort ons uw wysheid in, opdat, in 's lands verderf,
 Uw angstig volk genaë by 't moordend staal verwerv'!
 GI-

G I D E O N.

V Y F D E Z A N G.

I N H O U D.

*Des wyands krygsraad neemt een algemeen besluit.
Op bunne buitenwacht meld één der legerknechten
By nacht een' vreemden droom. Zyn spitsbroër legt dien uit.
Gods helden, die met kruik, bazuin, en fakkel vechten,
Verwekken 't magtig heir een doodlyk misverstand,
Terwyl, by duister, Schrik en Wanhoop 't volk vernielen.
De ontfelde koningen ontwyken 't heilig land,
Daar ze eerst de broeders van Gods legerhoofd ontzielen.
Het kroost van Efraïm verlaat een vorstlyk paar.
Die stam baart Israël een onverwacht gewaar.*

Het dal van Jisreël, daar zich de wyde vesten
Van die gedreigde stad vertoonden in het westen,
't Gebergte Gilboa ten zuiden klom door 't zwerk,
En Hermon 't noorderdeel verstrekte tot een perk,
G Liep

Liep oostwaarts, tusſchen 't ruim dier hoogverheven kruis-
 Tot aan het glimmend zand der Cinneretſche duinen. ^{(nen,}
 Hier praalde 't veldtapyt, vóór Isrels oorlogsnood,
 Met zuiver lelywit en gloeiend rozenrood,
 Met keur van bloemen, die, by 't ſchoon der eélſte kleuren,
 De lucht vervulden met de liefelykſte geuren:
 Hier vond het byenheir, in zwermen aangefield,
 Een' overvloed van ſpyze op menig bloemryk veld,
 En voerde, nut verëend in vorst en onderzaten,
 In 't weemlend dierenryk een' ſchat van honigraten.
 De zwangre korenäir verſierde, aan dezen kant,
 Met onwaardeerbaar goud het vruchtbaar akkerland:
 Men zag, aan de andre zy', de purpre wyntros gloeijen,
 En ginder by de pers de rype ſappen vloeijen.
 De blyde veldeling vergaêrde vetten room,
 In ſchaduw van den palm- olyf- en vygeboom.
 Hier zag het weidende oog een woud van welige eiken,
 En ginds een cederbosch het wolkgevaart' bereiken;
 Terwyl het pluimgediert' zyn ſchatrend zanggeluid
 Verëende met den galm der ſchelle herdersfluit,
 Het tierig runderdier in ruime beemden graasde,
 En 't hupplend wollig vee by duizend kudden aasde

Op 't malsche groen, besproeid van beek- en bronkristal.
 Zo schoon was 't veldvermaak in 't Jisreëlsche dal.

Die welige valei, dat ander lustryk Eden
 Verloor den luister, door ontelbare yslykheden,
 Zodra de blyde Vreê met haar gevolg verdween,
 En de aklige Oorlog met zyn' dollen stoet verscheen.
 De schorre krygsbazuin doet nu de lucht weêrgalmen:
 Geen fikkel, maar de kling velt nu de rype halmen:
 De zware legerbyl en 't aldoorknagend vuur
 Vernielen mensch en dier, gebouw en bosch en schuur;
 Terwyl de vlammen, op de dampende akkerlanden,
 Al 't onvertrapte graan tot nietig stof verbranden;
 En 't kwynend veldtapyt, met gudzend bloed geverfd,
 't Sieraad van schoon gebloemte en frisksche kruidenderft;
 Ja Pest en Hongersnood, des Oorlogs wreede telgen,
 't Zieltogende overfchot van mensch en vee verdelgen.

De Wraak had Midian en Amalek bezielt,
 Twee volken, die, weleer in Mozes tyd vernield,
 En eindelyk hersteld, nu 't vruchtbaar dal bedorven,
 Met Arabieren, by hun krygsmagt aangeworven.
 Hun plondrend leger lag in 't omgekeerde dal
 Verbazende uitgebreid, in zulk een groot getal

Gelyk de springkhaan die Egipteland bedekte.

't Verplettend kemelheir, dat hun ten rykdom frekte,
Dat grof gedierte was ontelbaar, als aan 't strand
Der groote westerzee het stuwende oeverzand.

Het magtig Midian, de aartsvaderlyke looten,
Uit grooten Abraham by Ketura gesproten,
Door gruwlen lang ontiaard van hun aeloud geslacht;
Dat volk, het grootste tal der saamverëende magt,
Was onderling verdeeld in twee verscheiden staten.
De koning Zebah voerde elk jaar zyne onderzaten,
De koning Tsalmuna leidde, op den zelfden tyd,
Zyn benden in het dal van Jisreël ten stryd',
Terwyl al 't eedverbond, om wis te triomferen,
Zich onderwierp aan die ontzaglyke opperheeren.

In Zebahs legertent, getooid met zeldzaamheên
En koningklyke pracht, was nu de raad byëên.

't Behage u, Tsalmuna, voorzigtig te onderzoeken
(Zegt Zebah,) hoe wy best des vyands heir verkloeken,
Nu dappre Gideon gantsch Israël vergaêrt.

'k Veracht zyn stout bestaan. Maar wie 't vermogen paart
Met kundig krygsbeleid, verwacht een wisse zege.
Dat elk den oorlogstaaf naauwkeurig overwege.

Wat

Wat magt kan ons weêrstaan? (zo antwoord Tsalmuna:)

ô Zebah! Israël vereenigt zich te spaë.

Ook heeft hun legerhoofd, hoe roekeloos genaderd,
 Naauw dertigduizend uit zyn weerloos volk vergadert.
 Die vyand woelt vergeefs. Een lang, een laf beraad
 Verftrekte Midian een' onuitwischbren smaad.

Zo spreekt hy. Zebah zwygt, om van den raad te hooren
 Hoe Midian de wraak op 't spoedigst word beschoren.

De listige Oreb, die, met weinig dapperheid,
 Een' grooten naam verwierf door kundig krygsbeleid,
 En hoog in aanzien steeg by Zebahs legerscharen;
 De jonge Zeëb, die, vermetel, onervaren,
 In gunst by Tsalmuna, niets aemde dan geweld;
 De vorst van Amalek, de ervaren gryze held,
 Wiens moed, met list gepaard, een krygsmagt kon bestieren;
 En 't woeste legerhoofd der toomlooze Arabieren,
 Aan Midian verhuurd, uit bloedige eigenbaat;
 Voltooiden 't ligchaam van der bondgenooten raad.

De vorst van Amalek spreekt dus: ô Togtgenooten!
 Gedenkt, gedenkt aan 't bloed, in Israël vergoten.
 Myn stamheer Amalek is Ezaus kroost: uw stam,
 Doorluchtig Midian! draagt roem op Abraham:

Uw volk, Arabië! is uit Ismaël geboren.

De goden hebben ons ontwyfelbaar verkoren

Tot vorsten van dit land; zy schenken 't onsten buit:

Maar, helden! rooit dit volk, rooit uw geslacht niet uit;

Bepaalt in 't einde uw wraak, om 't heilig bloedverwantschap;

Vernoegt u in 't bezit van 't vorstlyk welig landschap;

En 't schuldig Israël zy ons ten onderdaan.

Alleen moet Gideon met zyn gevolg vergaan.

Ons waar belang vereischt dat hem ons volk bespiede,

Wy hem omringen, hy dit leger niet ontvliede;

Opdat, met weinig sryds, een nieuwe heerschappy

De liefelyke vrucht der overwinning zy!

't Is recht dat Gideon met zyn vermeetlen sneve,
(Zegt Oreb,) of zyn heir aan ons gevangen geve.

Een overlooper spreie een loosverzierd gerucht,

Alsof de oneenigheid ons perste tot de vlucht.

Men blaaz' den aftogt, om den vyand hier te trekken.

Zo kan een hinderlaag het eind' des krygs verwekken,

Wanneer ons leger, op een teeken weêrgekeerd,

Den zwakken Gideon op 't veiligst overheert.

Maar trotsfe Zeëb, die geen krygslist kan gedoogen,

Die Tshamuna, zyn' vorst, van gramschap ziet bewogen,
Vaart

Vaart uit in deze taal: Myn koning, geef bevel
 Dat myn getrouwe kling u wreke aan Israël.
 Ik zal, in 's vyands bloed, met uw gevreesde benden,
 (Ik eisch geene andre hulp,) den legertogt volënden.

De onstuimige Arabier ontsluit in 'teind' den mond:
 Dat Isrel vruchtloos woede, en 't magtig eedverbond
 (Zo spreekt hy,) zich met roof, met heldenloon verryke!
 Men neem' de steden in! dat Jisreël bezwyke!
 Myn staal heeft lang genoeg om kleenen winst gestreên.
 Ik stort geen' vyands bloed, dan om den buit alleen.

De koning Zebah, zelf onmagtig uit te vinden
 Wat zich eene oppermagt in kryg moet onderwinden,
 En die, hoe groot van moed, niet zwelt van trotsen waan,
 Spoort naauw met kracht van taal het bondgenootschap aan,
 Zich naar den wyzen raad, dien Oreb geeft, te voegen,
 Of Tsalmuna barst uit in hevig ongenoegen.
 Zyn wrevle grimmigheid, waarvan zyn oog vooraf
 Den vorsten, hier vergaêrd, geduchte merken gaf,
 Gelykt eene onweêrvlaag, die, in 't verschiet vernomen,
 Den bleeken veldeling nu yllings opgekomen,
 Het zwangre wolkgevaarte ontsluit met krak op krak,
 En vuur en donder schokt van 't barstend hemeldak.

Wat raadslag! (roept hy uit :) wy Gideon beftryden!..
 Doorluchtig Midian! staat u die hoon te lyden?
 Ik blaak van fchaamte en fpyt. Die vyand is onwaard'
 Met roem te sneven door ons alverwinnend zwaard.
 Verfoeijelyke wraak, uit laffe vrees befloten!
 ô Zebah! Amalek! verwyfde bondgenooten!
 Gy wilt een zwervend rot, dat zyn vermetelheid,
 Zyn' vruchtelloozen togt reeds moedeloos befchreit,
 Geen' aanval durft beftaan, niet durft met glorie fterven,
 Die eer tot uwe fchande in 't krygsveld doen verwerven!
 Dit lyd geen Tsalmuna... Onëdel eedgespan!
 Word fchaamrood; neem bezit van 't zwichtend Kanaän.
 De honger zal eerlang op Joas zoon ons wreken.
 Dat niemant zich vermeet' myn' wil te wederfpreken!
 Vertsaauden! doemt in tydsuw fchandlyk raadsbefluit;
 Of ducht myn wrekend ftaal, als u myn leger ftuit.
 Ik zal uw laf beftaan gelukkig wederftreven,
 U dwingen tot uw' pligt, of edelmoedig sneven.

Hy zwygt. De gryze vorst van Amalek, geneigd
 Een' twist te weeren die de bondgenooten dreigt,
 Bedwingt zyn felle smart, en antwoord met bedaardheid:
 De krygsraad is bereid, ô held! (want geen vervaardheid,
 Maar

Maar 't algemeen belang beftiert onze oorlogsdaên,)

Van 't opzet, dat gy wraakt, groothartig af te ftaan.

De plegtige eendragtsband blyve eeuwig ongefchonden!

ô Goôn! (roept Zebah uit,) getuigen van verbonden!

Verheven Baäl, vorst van 't godendom! en gy,

ô Hemelkoningin Astarte! ftaat ons by.

Geen onheil zy dit heir door tweedragt ooit befchoren!

Gy, Tſalmuna, bedaar: uw raadflag word verkoren.

Dien toeleg, reeds beftemd eer Gideon verſcheen,

Zal 't roekloos klein getal ons niet beletten: neen;

De wrekende overmagt zal ftad op ftad verwinnen,

En 't vreesverwekkend heir met Jisreël beginnen.

Zo ſpreekt hy. Tſalmuna, door die toegevendheid

Weêrhouden in zyn drift en hoonend onbeſcheid,

Beftemt, met all' den raad, de hoogverheven wallen

Van 't prachtig Jisreël zeeghaftig te overvallen,

Zodra de blyde bo' der blozende ochtendzon

De azuren kimmten glocit aan de oosterpekelbron.

Noch blonk het ſpieglend licht in 't ruim der westerbaren,

Toen de uitgebreide magt der woelende oorlogſcharen,

Van 't opzet reeds bewust, en vlammente op den buit,

De lucht vervulde met eenparig vreugdgeluid.

De toefstel wierd bereid om, op 't gewone teeken,
 By 't kriegend morgenlicht in krygsorde op te breken.
 By de algemeene vreugd verdoofde 't veldgefchal
 't Geruisch van beek en blad in 't galmend legerdal.

De Nacht was onderwyl door de oostpoort aangetogen;
 De Slaap, haar dienaar, floot der woeste benden oogen;
 De zwarte fchaduwen bedekten bosch en veld.
 Nu wacht in eenzaamheid de Goddelyke held,
 Daar Heilgeloof en Hoop in zyn verrukking deelen,
 Met heilig ongeduld op hemelfche bevelen,
 En vest het zielgezicht op Gods genadetroon.
 De gunstryke Opperheer van Joas eedlen zoon
 Wil, eer Hy 't klein getal naar 's vyands heir doe ftreven,
 Noch eens een klaar bewys van de overwinning geven.
 De duisternis verdwynt; in 't afzyn van de zon
 Beftraalt een hemelglans den grooten Gideon
 In zyne veldtent, op zyn rustkoets, onder 't fmeeken.
 Sta op; ga af in 't heir; (zo hoort hy de Almagt fpreken;)
 Verwin. Maar vreest gy noch dat uw gering getal
 Van oorlogsknechten u niet derwaarts volgen zal,
 Zo ga met Pura, met uw' dienaar: gy zult hooren
 Wat heilryke ommekeer aan Isrel is befchoren;

En,

En, met uw volk gesterkt, na 's vyands wondretaal,
Naar 't leger trekken, u ter wisse zegepraal.

Toen zweeg de Godheid. Fluks verdween die hemelluister.
Hem leiden Heilgeloof en Hoop in 't gunstig duister,
Terwyl hem Pura volgt. Hy heeft, eer hy vertrekt,
Aan zyn driehonderdtal des Hemels wil ontdekt,
En, vol betrouwen op de Goddelyke wrake,
Bevel gegeven dat zich ieder vaardig make.

Hy nadert onderwyl des vyands buitenwacht
Van vyftig mannen, daar de hemelfche Oppermagt
Een' dikken nevel fpreid voor aller wachten oogen.
Hier had een droom den geest van één' uit hun bewogen,
Die, in zyn wachtvry uur door 't nachtgezicht ontfteld,
Aan zynen medgezel den vreemden droom vertelt.
Ik zag (dit hoort Gods held den legerknaap verhalen,)
Een nietig gersten brood zich wentlen door de dalen,
In 't heir van Midian, daar 't met een fterk geweld,
Gelyk een zware fteen die van 't gebergte fneelt,
De koningklyke tent van Talmuna (ô wonder!)
Op 't fchuddend legerveld deed forten 't opperfte onder.
Ontdek, zo 't flapend brein ooit ramp of heil voorziet,
Aan myn' beklemden geest wat deze droom bedied.

Hy

Hy spreekt; zyn spitsbroër beeft. De Schrik, hier tot ver-
Van* Jerubbaäls moed ontboden, doet zyn werking^(sterking)

Op dezen legerknaap, naar 't Goddelyk bevel,

En strekt by Midian tot nut van Israël:

Dat spook van Lucifer is nu de Schrik des Heeren.

Zo kan een moordend gif in heilzaam kruid verkeeren,

Wanneer, naar eisch der kunst, de gryze Ervarenheid

Het doodelyk venyn tot artseny bereid.

De ontfelde wachter geeft tot antwoord: Wat elenden

Voorspelt uw nare droom aan onze legerbenden!

Dit gersten brood is 't zwaard van Joas dappren zoon,

Van Isrels opperhoofd: de magt der groote goôn

Geeft, tot behoudenis der afgestreden landen,

Gantsch Midian, al 't heir, aan Gideon in handen.

Gods veldheer, die dit hoort, den Albestierder eert,
Blymoedig dankt en sineekt, meld, spoedig weêrgekeerd,

Aan 't kleene heir de taal der twee bevreesde wachten.

ô Mannen! maakt u op (vervolgt hy); ducht geen magten

Van heidensch volk: de zege, ô helden! lagcht ons aan.

Wat krygsmagt is in staat Gods magt te wederstaan?

De almogende Opperheer, wiens wenk 't heelal doet beven,

Heeft al 't afgodisch heir in uwe hand gegeven.

Zo

* Gideons.

Zo sprak hy; en die taal bewoog hunn' eedlen moed;
Gelyk, na deinzig weêr, de ontwolkte zonnegloed
De levensgeesten roert in planten, bloemen, struiken,
En 't kwynend veldtapyt vruchttelende op doet luiken.
Elk reikhalst naar den slag. Wy (zegt men,) twyflen niet
Dat Isrels ware God den aanflag ons gebied.
Men volg' dit oogenblik zyn gunstige bevelen!

De held verdeelt zyn volk in drie gelyke deelen.
Elk neemt een krygsbazuin in de ééne, in de andre hand
Een ledige aarden kruik, waarin een fakkel brand.
Gy zult (zegt Gideon,) geheiligde oorlogsknechten!
Door deze wapenen Gods vyanden bevechten.
Myn Jether, voet dat deel der helden naar die zy'
Des vyands; toon vol moeds myn zoon te zyn: en gy,
Gamaliël, zult ginds dat andre deel geleiden.
'k Zal 't ovrig honderdtal, verr' van u afgescheiden,
Den aanval doen bestaan; opdat wy dus, in schyn,
In 't oog van Midian drie legermagten zyn.
De Almogende, op wiens hulp wy allen juichend roemen,
Zal geen voorzigtigheid als misvertrouwen doemen.
Geen krygslist waar' van nut, in 't ongelyk gevecht,
Zo ons geen wondre hulp door Hem waar' toegezegd.
Zou

Zou God van onzen kant geen wyze voorzorg vergen?
Verzuimde ik roekloos iets, ik zou den Hemel tergen.

De held wil dat zyn bende, en dus elk honderdtal,
Zyn vreemde krygslust op hun posten volgen zal;
Dat, op zyn voorbeeld, elk de heirbazuin zal steken,
't Verdeeld driehonderdtal de kruiken klatrend breken,
En, roepende ééne taal, 't ontbloote fakkellucht
Den vyand van alom doen flikkren in 't gezigt.

Op Gideons bevel begeeft zich ieder honderd
Naar de aangewezen post. Elk krygsknecht is verwonderd;
Elks hart looft Isrels God. Zo toog, in vroeger tyd,
Het volk van Jozua naar Jericho ten stryd'.

Een vlugge hemelbode, in de ongepeilde gronden
Des naren jammerpoels intusfchen afgezonden,
Gebied een' snellen togt aan Wanhoop, Woede en Dood.
Zy klimmen, op zyn' wenk, uit 's afgronds diepen schoot,
Om, Lucifer ten spyt, tot heil van 't volk des Heeren,
De bloedige oorlogskans in 't eind' te doen verkeerren.

De Nacht, in 't zwart gekleed, ontbloot van 't starrenlicht,
Had haar' gewonen loop ten halve alreé verricht;
De stilte heerschte alom by 's vyands legermagten;
De tweede nachtwak was begonnen; all' de wachten

Dier

Dier volken waren thans door andren afgelost ;
Toen, in één oogenblik, elk wachter, op zyn post,
Met menig wapenkreet het rustend leger wekte ;
De Schrik al 't bevend volk in 't klamme zweet bedekte,
En riep van oord tot oord : Ik hoor bazuïngeschal
Van groote heiren, reeds genaderd in dit dal.
Wy zien, ô Midian! 't noodlottig uur geboren,
Waarin de grootste magt op 't schandlykst gaat verloren.
Men schreeuwde alom : Ik hoor een klatrend krygsgeluid,
Een nare wapenklank, die op 't gebergte stuit :
Wy zien drie heiren, met ontelbre fakkellichten.
't Verrassende Israël zal brand in 't leger sichten.
Men hoor' hen roepen : „ 't Zwaard van God en Gideon!”
Zy nadren. Dat ons volk, schoon't reis op reis verwon,
In dit afgryslyk uur geen' zwakken weêrstand biede!
Ons heir is niet gereed ten slyde. Dat men vliede!
Men make ons lyfsgevaar den koningen bekend!

De ontwaakte Tsalmana streefde yllings uit zyn tent,
Wanneer de bleeke Schrik, door de Almagt aangedreven,
Des woesten konings hart voor de eerstemaal deed beven ;
Gelyk, met schok op schok, een onderaardsche vloed,
Geperst van barstend vuur, 't gebergte schudden doet.

Fluks

Fluks riep de ontftelde vorst: Schiet toe, getrouwe benden!
 Op! wapens! op! Men poog' den aanval af te wenden!
 Dat ieder legerknecht eene eeuwige eer verwerv'
 In dezen hoogen nood! Men overwinne of fterv'
 Zo riep hy, daar de Schrik, by't kermen, weenen, zuchten,
 Een dubble pooging deed, en velen dwong tot vluchten.

Toen floop de felle Woede in's konings grimmig hart.
 Hy velde een deel van 't volk, dat, onderling verward,
 Verhinderd in de vlucht, en onbekwaam te ftryden,
 Hier smeekte om 't leven, daar den koning zocht te myden.
 Men vond geene uitkomst in deze onvoorziene elend'.
 De nood was algemeen. De Wanhoop fchreeuwde in 't end':
 ô Mannen! 't is vergeefs het krygsgevaar te ontwyken;
 Al 't bondgenootfchap moet voor Gideon bezwyken:
 Maar nóch is 't ons vergund, tot redding van onze eer,
 Met koning Tsalmuna te fterven in 't geweer,
 Te ftryden, nevens hem, als lofflyke onderdanen.
 De vyand vier' de zege in eigen bloed en tranen!

Die taal bewoog al 't volk. Men grypt alom, in 't wild,
 Naar 't weggeworpen ftaal, naar pantfer, helm en fchild,
 Dees naar de taaije spiets, dienaar de legerbylen,
 Hier naar het flingertuig, en ginds naar boogen pylon.

De duisternis, de spoed, de Wanhoop, en de Schrik
 Weêrhielden tucht en orde in 't akligst oogenblik.
 Noch klonk de heirbazuin van Isrel hen in de ooren.
 Hen doet een nieuw gedruis een nadrend leger hooren.
 Fluks maakt het weêrzydsch volk zich vaardig om te slaan,
 En valt met kreet op kreet elkander bloedig aan.

Aan't uiterste eind' van't heir was't eerst door de Arabieren
 De wapenkreet gehoord, by 't flikkeren der vieren:
 Dat woeste volk, door Schrik en Wanhoop't eerst verrast,
 Had, eer dan Talmuna, de wapens aangetast;
 En toen de krygsnood in al 't leger wierd vernomen,
 Was 't in de duisternis dien koning opgekomen.
 Het bondgenootschap volgde onwetend Gods bevel,
 Zag vriend voor vyand aan, en streed voor Israël.
 Hun wreede staatzucht wierd verydeld door verblindung.
 Zo wierd, in Sodoms vest, de schaamtlooze onderwindung
 Van 't heilloos volk gestuit, voor 't huis van vromen Loth,
 Door dwalend misverstand van dat ontuchtig rot.
 De God van Israël verbreekt zyn geesfelroede.
 Hier vloeit een zee van bloed door de yzren vuist der Woe-
 De sikkel van den Dood slaat toe, by 't naar geschrei, (de.
 En stapelt lyk op lyk in Jisreëls valei.

In dezen jammerftaat der ftrydende verblinden,
 Waant koning Tsalmuna held Gideon te vinden,
 In één' wiens kling alom de bekkeneelen klooft:
 Die fterke krygsman was 't Arabifche opperhoofd.
 Die woeste helden, door een' zelfden waan bedrogen,
 Met vlock op vlock elkaêr dolzinnig aangevlogen,
 Beproeven 't fcherpe ftaal op helm en beukelaar.
 Hun krachten groeijen in 't verdubblen van 't gevaar.
 De kans is lang gelyk, de zege twyfelachtig,
 En 't weêrzydsch grimmig hart zyn trotsfe fpyt niet magtig.
 Het ftrydend paar, in 't einde aêmechtig, afgemat,
 Alom uit wond op wond met eigen bloed befpat,
 Treft nu, hoe fel verftoord, elkaêr met flaauger flagen;
 Gelyk een holle zee, na buldrende onweêrvlagen,
 Met minder krachten ftaat op 't fcheurend ftrandgeberg?
 De Schrik, in dezen ftryd door beider moed getergd,
 Verwint den Arabier; doet, by ontelbre lyken,
 Dien trotsen oorlogfman in 't bloedig ftof bezwyken
 Voor 't ftaal van Tsalmuna, dat hem den doodftek geeft.
 't Zieltogend legerhoofd, daar 't zucht en krimpt en beeft,
 Toont noch zyn grimmigheid, en laat zyn veege lippen,
 Met afgebroken taal, deze yslykheên ontglippen:

Ge ontzielt my, Baäl! door gevloekten Gideon!..
Indien myn ſtaal op u my wraak verſchaffen kon,
Ik zou... ô Wreede goôn! gy deed my ſchandlyk vreezen!..
'k Verfoei my dat ik ooit u eerbied heb bewezen!..

Dat vry 't heelal verga!.. Zo ſprak hy, toen de Dood
Dat grimmig opperhoofd den mond voor eeuwig floot.

Maar koning Tſalmuna, die, met verheugde zinnen,
Op Isrels veldheer zelv' de zege dacht te winnen,
Ontdekte, door die taal, zyn doodlyk misverſtand.
Zyn boezem zwelt van ſpyt; hy ſtampvoet, knarſetand,
En giert zyn gramſchap uit met gruwelyke vloeken.
Dus bleef hy magteloos zyn' vyand op te zoeken,
Of zich te ontdekken aan 't Arabiſche oorlogsvolk,
Dat hem dolzinnig dreigt met zwaard en ſpeer en dolk.
Het weêrzydsch misverſtand was hem alleen gebleken.
Hy, midden in zyn heir het bloedig ſtaal ontweken,
Waar hem zyn krygsvolk ſleept, en tot zichzelv' gekeerd,
Ontdekt zyn benden nu op wien hy triomfeert:
Maar 't afgevaardigd volk kan geen gehoor verwerven,
Voordat noch duizenden in de eigen dwaling ſterven.

Door 's vyands andre magt wierd even blind geſtreên:
De Schrik vloog met zyn' ſtoet door all' de benden heen.

't Grofflyvig kemelheir, dat met ontelbre monden
 De vruchten jaar op jaar in Isrel had verflonden,
 Opdat in hongersnood Gods volk zich overgav';
 Dat woest gedierte, korts der Isrelyten straf,
 Nu zwaar gewond, verwoed, ftreed onder Gods banieren,
 Vertrapte Midian, hielp Isrel zegevieren.

De koning Zebah, in den aanvang op den raad
 Van Oreb reeds gevluht, was, in dien bangen staat,
 Door 't heir van Amalek uit blindheid aangegrepen.
 Het weêrzydsch leger hield elkander fel benepen.
 Een yslyk bloedbad stroomde op 't aklig oorlogsveld.
 De vorst van Amalek, die gryzaart, hoe ontfteld,
 Riep uit: Men ftake een' ftryd, uit misverftand gefproten:
 ô Helden! gy bevecht uwe eigen bondgenooten.
 Zoekt Baäls vyand. Zou de magtigfte onzer goôn
 Nu zwichten voor den God van Joas trotsen zoon?
 Zo riep hy: maar de Schrik, die 't spokenheir deed waren,
 Bedroog hen door den fchyn van Isrels legerfcharen.
 De gryzaart, magtloos die verblinden te overreên,
 Wierd, onder 't ftryden; door de kemelen vertreên.

In 't einde ontdekt het volk wat blindheid hen betoovert,
 Wanneer de bleeke Schrik hun brein op nieuw verovert,
 Hen

Hen dwingt tot vluchten, op't gestaag bazuingefchal
 Van grooten Gideon en zyn driehonderdtal.
 Zy vlieden radeloos naar nieuwe krygselenden.
 Zo vluchtte Sifera, voor Baraks oorlogsbenden,
 Naar Hebers huisgezin, waar 't heidensch legerhoofd
 Door Jaël, door een vrouw, van 't leven wierd beroofd.
 De ontfelde vyand vlucht by duister hier en ginder;
 En velen werpen, in die wanorde, om gewinder
 Te vlieden, beukelaar en boog en kling en speer,
 Met vrindenbloed besmet, op 't aklig slagveld neêr;
 Vertrappende in die vlucht ontelbre zwaargewonden,
 Die, zwemmende in hun bloed, alom uit veege monden
 De lucht vervullen met een hooploos moordgeschrei.

De Thabor lag niet verr' van Jisreëls valei.
 Daar vingen, by de stad, in de eerste morgenstralen,
 De vorsten Tsalmuna en Zebah, in de dalen,
 Twee legerhoofden uit het volk van Israël,
 Die, hulpeloos verrast, op 't koningklyk bevel
 Aan de onbefuisde Wraak tot bloedige offers strekten:
 Ja schoon ze tydig zich als oversten ontdekten,
 Zich onderwerpente aan de dreigende overmagt;
 Noch wierd het weerloos paar door't moordend staal geslagt.
H 3
't Was

't Was Joas kroost. Gods held'gy wierd, door wreede handen,
In uw' triomf beroofd van die geliefde panden.

Zo lyd een vogel, uit naturelyke min
Om aas gevlogen voor 't gewiekte huisgezin,
Terwyl het weerloos nest moorddadig word besprongen,
Een onbekend verlies aan de onbeschermden jongen.

Toen 't vluchtend leger, in den vroegen morgenstond,
Zich hier en daar verspreid, en veel verwyderd vond
Van de oevers der Jordaan, begonden déze benden
Zich naar Beth-Sitta, die naar Tseredath te wenden,
Terwyl een ander deel, in dien geduchten nood,
Naar Abel Mehola, beoosten Tabbath, vlood.

Maar naauwlyks had Gods held by nacht hun vlucht ver-
Ofzocht hen tydig in hun opzet voor te komen. (nomen,
Zyn volk, dat knielend had gedronken, hield zich reê,
Met heilig ongeduld, elk in zyn legersteê;
En toen het ryzend licht de schimmen had verdreven,
Wierd hun en Efraïm reeds dit bevel gegeven,
Door boden van den held: Trekt Midian vooruit,
Opdat de vyand aan den landstroom zy gestuit:
Weêrhoud zyn magt, (die eer vergunt men u ten leste,)
Van 't meir Genezareth tot aan Beth-Baraas veste.

De veldheer onderwyl toog met zyn krygsvolk af,
(Sints hy den boden dat bevel by duister gaf,)

Naar de oostzy' der Jordane, opdat hyzelf betrapte
Wie uit het heilig land het wrekend staal ontsnapte.

De lichtbol daalde weêr naar 't golvend westerzout;
Reeds, in 't namiddagüur, bedekten berg en woud
Met breeder schaduwen de bygelegen velden;
Toen 't vluchtend leger, door de Godgewyde helden,
Bewesten de oevers des Jordaanstrooms, onverwacht
Aan Gods gerechte wraak ten offer wierd geslagt,
Behalve Tsalmana en Zebah: die tyrannen
Ontvloden 't wrekend staal, met vyftienduizend mannen;
Maar 't ovrig vorstlyk paar wierd in de vlucht bespied.

Naby den landstroom, die, langs bochtige oevers, vliet
In 't meir Genezareth, had zich, in één der holen,
Prins Oreb, vol van angst, aan 't rotfig strand verscholen,
Toen hy zyn benden in de vlucht zag aangetast.
Hy wierd door Efraïm in die spelonk verrast,
Daar, op de holle klip, Gods krygsvolk hem deed sneeven;
En aan dat steengebergt' wierd Orebs naam gegeven.

Daar was, niet verr' van strand, een perskuip onder de aard',
Waarin het druivesap, by vrede, wierd bewaard.

Hier deê de felle Schrik den veldheer Zeëb vlieden,
 Die, onder 't wulft vervolgd, van woeste spyt aan 't zieden,
 In de onbeschenen plaats, by 't zwaaijen van zyn staal,
 't Vervolgend leger dreigt met deze trotse taal:
 Beeft, goônverzakers! beeft, gewoon dit staal te vreezen:
 Myn dood zal, eer ik sterf, niet ongewroken wezen...
 Hy sneeft; een slaande kling weêrhoud zyn schorre stem;
 En 't volk van Efraïm noemt deze plaats naar hem.

Vooraf had Lucifer, tot zyn gevloekte spoken,
 In 't ryk der duisternis, dees gruweltaal gesproken:
 Myn dienaars, die vergeefs uw magt hebt aangewend
 Op wrevlen Gideon, die myn vermogen schend!
 Ik wil dat legerhoofd de zege nóch ontwringen,
 Door 't volk in Sukkoths vest, door Pnuëls stedelingen,
 En 't heir van Efraïm. Eene onbepaalde Magt,
 Die nu den Schrik beeftiert, weêrhield my deze nacht,
 Verjoeg den bondgenoot, deed Isrel triomferen;
 Maar 't is my weêr vergund de kans te doen verkeeren.
 U voegt het, felle Twist! en u, getrouwe Nyd!
 Op Efraïm, het laatst geroepen tot den stryd,
 Te werken door uw gif. Men spaar' geweld noch lagen!
 Verhindert Gideon zyn' vyand na te jagen.

Klim,

Klim, listig Bygeloof! ter hulp van Midian;
Verwek in Sukkoths vest een magtig muitgespan;
Verdubbel Pnuëls drift voor myn gehoonde altaren.
Ik wacht een wise zege op Isrels legerfcharen.

Zo sprak hy. 't Helsch gebroed klimt uit den jammerpoel.

Het volk van Efraïm, aan Nyd en Twist ten doel,
Schoon Oreb vluchtend sterft met Zeëb, mort ontydig
Om 't misfen van eene eer, met 's Hemels glorie ftrydig.
Het brengt, met bitsch verwyf om zyn' gewaanden hoon,
Naar de oostzy' der Jordane, aan Joas grooten zoon,
Dier vorsten hoofden, in triomf hen afgeflagen.
Gelyk een lomrig bosch voor buldrende onweêrvlagen
De veldgewasfen dekt, maar ook, uit telg en blad,
't Beschutte groen verderft door 't stroomend hemelnat;
Zo hoed het moedig kroost van Efraïm, in 't ftryden,
't Gedreigde Kanaän voor verder oorlogslyden,
Terwyl die wrevel stam, door muintend onbescheid,
Het triomferend volk een nieuw gevaar bereid.

G I D E O N.

Z E S D E Z A N G.

I N H O U D.

*Het muitende Efraïm, bevredigd, looft zyn' God.
Twee steden weigren spyze aan 't oorlogsvolk des Heeren,
Dat buiten Kanaän 't gevloten overschot
Van Midian verlaat. In 't zeegryk wederkeeren
Ontfangt het heilig recht zyn' eisch door Joas zoon,
Die schuldige overheén en koningen doet sneven.
Hy weigert, God ter eere, een' aangeboden troon;
Besluit aan 't nageslacht een kostbaar merk te geven
Van Isrels legertogt; en, onder 't vreugdgeschal,
Vervolgt by zyn' triomf tot binnen Ofraas wal.*

Het volk van Efraïm, tot Gideon genaderd,
In woeste grimmigheid rondom den held vergaderd,
Barst, met verwarde taal, in roekloos dreigen uit,
Totdat hun overste 't geroep door wenken stuit,

En

En tot den veldheer spreekt: Wat waan heeft u bewogen,
Die zonder Efraïm ten sryde zyt getogen?

Vermeete Gideon! Die eer ware ons te groot:

Gy roept uw vrinden niet ter zege, dan uit nood.

Wy hebben Orebs list en Zeëbs moed doen buigen

Voor ons gelukkig staal: wy leggen, tot getuigen,

Hun beider hoofden aan uw voeten plegtig neêr:

Een' veldheer, die ons hoont, bewyzen wy die eer.

Wy hebben u voldaan; gy, geef ons ook voldoening:

Een smaad, zo groot als deze, eischt billyk, tot verzoening,

Een dierbare offerhand'; men wisch' dien uit met bloed!

Beproef op deze kling, ô Gideon! uw' moed.

Hy zwygt. De veldheer zucht, en spreekt: ô Heldenscharen!
Moest ons, tot 's vyands heil, dit ongeluk weêrvaren!

Ik weet dat Efraïm een hooger zegening

Uit Jakobs veegen mond, dan myn Manasse, ontving;

Ik poog dien voorrang niet uit uw geslacht te weeren,

Maar volgde Gods bevel; dit is een sryd des Heeren.

Gy, die geen' Baäl dient, gy, fluks ter hulp gereed,

Betwist gy de eer aan God, die 't eerst met wondren streed?

Wat krygsdaên heeft myn kling, gelyk uw staal, bedreven?

Zyn 's vyands vorsten niet in uwe hand gegeven?

Zou

Zou Abiëzers oogst (myn voordeel in de nacht,
Toen Midian, verblind, zichzelf heeft omgebragt,)
Zeeghaftig Efraïm! zo hoog te schatten wezen,
Als deze vrucht, door u in 't krygsveld nagelezen?

Hy spreekt, en overtuigt: zy weenen op die taal.
Zo stuit een kundige arts een doodelyke kwaal,
Door geestverkwikkend sap, door nutte kruideryen,
En doet de heete koorts tot zuivering gedyen.
Uw klein getal van volk toont ons, ô Gideon!
(Zo spreekt men,) dat uw staal den vyand niet verwon,
Maar dat een wondre Magt het talryk heir deed vlieden.
Wat haatlyke yverzucht deed ons van gramfchap zieden!
Wy, door de flaande kling verwinnaars onder God,
Wy loven 't Albestier, in ons gezegend lot;
En eeren 's Hemels wil, als heilige onderdanen.

Die taal verrukt den held; nu schreit hy vreugdetranen,
't Geloof, dat met de Hoop hem op den togt verzelt,
Vertoont hem weêr 't geluk, aan Jakobskroost voorspeld.
Hy geeft aan Efraïm bevel weêr af te trekken
Naar 't westen der Jordane, om mede't land te dekken
Voor 't plondrende overschot der vyandlyke magt;
Terwyl dat opperhoofd, begunstigd van de nacht,

Met

Met zyn driehonderdtal, hoe moede, 't zelf durft wagen
Gevluchte Tsalmuna en Zebah na te jagen.

Gebroed van Lucifer! hoe blaakt u de ydle spyt!
De hel ontsluit haar' schoot op 't vlieden van de Nyd.
De Twist, hier magteloos op Godgewyde zinnen,
Spelt zich in Sukkoth en in Pnuël te overwinnen,
Waar 't vloekgedrocht zyn gif, met woeste grimmigheid,
Ter hulp van 't Bygeloof, in 't heilloos volk verspreid,
En ieder stedeling, van Jakobs deugd verbasterd,
Voor 't blakend schandaltaar den waren Godsdienst lastert.
Men roept den afgod aan, met deze gruwelbeê:
ô Baäl! stuit, verniel uw' vyand, die, ô wee!
Uw heilig Midian door listen doet bezwyken;
Herstel dat magtig heir; laat uw vermogen blyken.
Ware ons bekend geweest dat Joas trotsé zoon
Al 't volk zou stuiten in den outerdienst der goôn,
Wy hadden Midian in onze vest ontfangen.
Verplet wie u ontëert; stry, stry voor uw belangen.

Terwyl verscheen Godsheld voor Sukkoths wrevelé stad,
Zodra de schildwagt hem en 't volk vernomen had,
Begaf zich de overheid dier vesting op de wallen.
Ik heb (zegt Gideon,) den vyand overvallen;

God

God zelf deê Tsalmuna en Zebah angstig vliên,
 En u zyn sterke hand en Baäls onmagt zien;
 Gy zult uwe afgoôn uit uw vesting nu verbannen:
 Geeft dan een weinig broods aan myn driehonderd mannen;
 Neemt dus een loflyk deel in onze zegepraal.
 Dit volk is afgemat; en ons geheiligd staal
 Vervolgt de koningen der vreemde legermagten.

Neen, prys (riep de overheid,) geen hulp die wy verachten.
 Is dan, ô veldheer van 't verleide vaderland!
 Dier vorsten handpalm reeds in uw vermeetele hand?
 Moet Sukkoth, ons ten val, uw magtloos krygsvolk spyzen?
 ô Held! wy eischen geen beloften, maar bewyzen.

Hardnekkigen! verwacht (zo antwoord Joas zoon,)
 Een gruwelstraffend blyk van de onmagt uwer goón.
 Geen vrucht, door u gedorscht, zal nudit volk verkwikken:
 Maar gy, ontäarden! zult, in doodlyke oogenblikken
 Gedorscht met distelen en doornen der woestyn,
 Een nutte vrucht der zege, een heilzaam voorbeeld zyn,
 Als Isrels God, door Wien de volken triomferen,
 My doet met Tsalmuna en Zebah wederkeeren.

De veldheer ylt terstond voor Pnuëls vest, maar vind
 Het spoorloos volk dier stad op de eigen wyz' verblind.

Hier

Hier word hem, evenbitsch, verkwikking voor zyn helden
Door de overheid ontzegd. Die stedelingen stelden
Betrouwen op een sterkte, aan hunnen muur gebouwd.
Dit magtig krygsgevaart', waarop gy dwaas vertrouwt,
Zal ik (zegt Gideon,) in zegepraal vernielen,
En door 't rechtvaardig staal de schuldigen ontzielen.

De held ontwykt die stad, en geeft zyn krygsvolk moed.
Zyn onverwinlyk hart verduurt dien tegenspoed,
Ja vind nu reden, om, voor nieuwe gunstbewyzen,
Met versche heldenkracht het Albestier te pryzen.
Zo word het duurzaam staal in 't vlamvend vuur gehard.
Spitsbroeders! (roept hy uit,) ons voegt geen laffe smart.
De God van Isrel, die de twee verblinde steden
Rechtvaardig overlaat aan hare afgryslykheden,
Wil nu, verzwakten! door een dubbel wonderstuk,
Zyne almagt toonen in onze onmagt. Wat geluk!
Hoe zwakker oorlogsvolk de Hemel heeft verkoren,
Hoe ongemeener gunst en zege u is beschoren.
Uw God, die tot my sprak van boven 't stargewelf,
Is onveranderlyk; zyn woord gelyk Hyzelf.
Eer zullen hoog gebergte en bladeryke dreven
Den matten veldeling geen frische lommer geven;

De

De hagel van den herfst en 't sneeuw op Libanon
 In onüitbluschbren gloed, en 't vloeiend vuur der zon
 Gelyk een noorder stroom in killig ys verkeeren;
 Eer iets my twyflen doe aan 't eeuwig woord des Heeren.

Die ware heldental van Gods getrouwen tolk
 Verwekt een' frisfchen moed in 't afgematte volk.
 De Vryheer der natuur verleent, op hun gebeden,
 Eene ongewone kracht aan hun vermocide leden;
 En Hy, die 't manna fchicp in vroeger lyfsgevaar,
 Geeft voedsel, zonder spyze, aan de afgevaste fchaar'.
 Een heilig yvervuur bezielt hunne ingewanden.
 Gelyk een vlugge pyl, door kracht van fikse handen
 Terug getrokken op den fterkgespannen boog,
 De dunne lucht doorklieft naar 't wit van 't mikkende oog;
 Zo ftreeft dit yvrend volk, door wyze hemelfchikking
 Weêrhouden, in gebrek aan noodige verkwikking,
 Maar fpoedig overtuigd van hun gelukkig lot,
 En wonderlyk verkwikt, naar 't oogwit van hunn' God.
 Elk krygsknecht fchynt alreede op nieuw te zegevieren.
 Men trekt een' omweg door by 't land der Arabieren.
 In 't oost van Jogbeha en Nobah vind de held,
 Niet wyd van Karkors wal, des vyands legerveld.

De stille Nacht was reeds ter kimmén uitgetogen:
 De Slaap, toen doodlyk, floot der vreemde benden oogen:
 Zy lagen hier en ginds verspreid in de open lucht:
 Geen tent, niet veel gewees, behielden ze in de vlucht.
 Dat heir, zo zorgeloos in diepe rust gedompeld,
 Word nu van 't kleen getal gelukkig overrompeld.

Maar wyze Gideon bestond den aanval niet,
 Voordat men Midian voorzigtig had bespied;
 En zocht een wanbegrip Godvruchtig voor te komen,
 Toen hy den toestand van zyn' vyand had vernomen.
 Myn broeders! deze rust van 't zorgloos Midian,
 Dat, met zyn wacht in slaap, zich niet verweeren kan,
 (Zo spreekt hy,) is een gunst van 't heilryk Alvermogen:
 De Redder van zyn volk in bloedige oorelogen,
 De groote Toeverlaat van dit gezegend land
 Geeft uw verwoesters weêr in uw gesterkte hand.
 Denkt niet,,Hun dwaasheid sproot uit hun verzwakte krach-
 t' Neen! geeft blyken van geheiligde gedachten; (ten."
 Ziet, ziet op Hem alleen, die hen met blindheid slaat:
 De Hemel werkt voor ons een nieuwe wonderdaad.
 Als 't onzen God behaagt dat zwakken triomferen,
 Benevelt Hy 't verstand van magtige opperheeren.

ô Kleen getal! verbreek het knellende oorlogsjuk;
En noem Gods wys bestier de bron van uw geluk.

Zo spreekt hy. 't Heilig volk heft nu, met blydezinnen,
De handen naar omhoog, om zeker te overwinnen.
Zo hief, op Isrels togt naar 't welig Kanaän,
De uitdeeler van de wet, de Goddelyke man,
Die droogvoets Jakobs kroost geleidde door de baren,
De reine handen naar den Heer der legerscharen,
Toen 't staal van Jozua, daar 't Amalek bestreê,
Van min vermogen was dan Mozes wondre beê.

Door de Isrelyten, die, met uitgetogen klingen,
Het slapend Midian van hier en ginds bespringen,
Word menig duizend in den aanvang afgemaakt,
Eer 't zorgloos leger uit zyn diepe rust ontwaakt.
Het alvernielend spook, de Dood, met stille schreden
En slaande fikkel hier by duister aangetreden,
Verrast, op 't legerveld, den matten oorlogsknaap,
(Die stervend niets gevoeld,) in de armen van den Slaap.
De ontfelde zielen dier gesneuvelde verrasten,
Die in verbeelding noch naar speer en lemmer tasten,
Eer in dat oogeblik het doodlyk lot haar blyk?,
Ontdekken 't yllings in 't onstoflyk schimmenryk.

Maar

Maar onderwyl ontwykt de Slaap, op lome schachten,
Het levende overschot der vyandyke magten.
De krygsknecht, niet geheel door 't groeiend wee gewekt,
Bedwelmd, en op den grond noch zorgloos uitgestrekt,
Bevind wel, by 't geluid van akelige stemmen,
Dat velen rondom in een' laauwen bloedstroom zweemmen;
Maar, houdende all' dien nood voor onwaarschynlykheid,
Verbeeld zich dat een droom 't onrustig brein misleid,
Gelooft zyn zinnen niet, blyft even onbewogen,
En word met slag op slag aan 't misverstand onttoegen.
De beide koningen vergaëren 't volk by één,
Door menig wapenkreet; 't raakt alles op de been:
Maar ieder heirknaap, verr' van tegenstand te bieden,
Grypt in verbaasdheid naar 't geborgene, om te vlieden;
Gelyk een veldeling, die, onder 't rieten dak,
Terwyl hy zorgloos rust, gewekt door krak op krak,
Door snelle bliksems en gevreesde donderslagen,
Die onüitbluschbaar vuur in schuur en woning jagen,
Zyn lyf en goedren poogt te bergen door de vlucht.
't Geschrei van Midian vervult de ruime lucht.
Hoe doet de kille Schrik op nieuw den moed bezwyken!
Zelfs perst hen Zebah om dat lyfsgevaar te ontwyken.

Maar Tsalmuna, vol spyt, noopt hen tot wederstand.
 Lafhartig Midian! ô onüitwischbre schand'!
 (Zo roept hy,) zal op nieuw de vyand onzer goden
 U zonder tegenstand, verwyfde krygslîen! dooden?
 Gyzelf baant hem den weg ter wîse zegepraal.
 Geene uitkomst is voor ons, dan door het moedig staal.
 Hoe! zullen Isrels goôn altoos met zege stryden?
 Zyn de uwe zonder kracht? Staat Baäl dit te lyden?
 Zwaait, zwaait het wrekend staal, uw goôn ter eeuwige eer;
 Leeft door uw' heldenmoed, of sterft door myngeweer.

Zo dreigt hy reis op reis het volk, dat, tot bepaling
 Van 's konings grimmigheid, en in een nieuwe dwaling,
 De weerclooze vlucht door deze taal verschoont:
 Onze oude heldenmoed, in slag op slag betoond,
 Is vruchtloos, en de stryd uit misverstand gesproten.
 Ontziel niet andermaal uwe eigen bondgenooten:
 Ontwyk het woedend staal, totdat het zonnelycht
 De droeve dwaling toone aan hun verblind gezigt.

Die taal word ondersteund van 't hoofd der wigchelaren.
 Die gryze legerpaap, verzeld van outerfcharen,
 Spreekt nu tot Tsalmuna: ô Koning! hoor naar my.
 Een godheid blaast my aan: die spreekt uw benden vry
 Van

Van ongehoorzaamheid, en doemt uw roekloos dreigen.
 De goôn, die 't hart van 't volk tot heilzaam vluchten nei-
 Verwekten ons dit wee, tot wraak van't vriendenbloed,^{(gen,}
 Te voren wreed gefort uit blinden overmoed.

Hun gramschap is verzoend door deze ontelbre lyken.
 Begeert ge dat ze op nieuw een bloedig vonnis ftryken?
 Dat ze u en 't ovrig volk rechtvaardig doen vergaan?
 Wilt gy, door hen verlicht, uw' bondgenoot verflaan?
 Heb deernis met uw volk; vrees niet uit nood te vlieden;
 Of beef, zo wy den goôn een' dwazen weêrftand bieden.
 Uw maanvorstin Astarte; uw groote zonneheer...

Noch fprak de logentolk, toen hem een vlugge fpeer
 Ten boezem invloog, en dien leidsman dier verblinden
 In 't bloedig ftrof belette orakels uit te vinden.
 De heilige yveraar, de Goddelyke held,
 Met zyn driehonderdtal tot hiertoe aangefield,
 Had nergens wederftand by 't angstig volk gevonden,
 En de onweêrftaanbre Dood bykans al 't heir verflonden.
 Nu beeft ook Talmuna: de toegevlagen Schrik
 Bedwingt dien krygsman in dit aklig oogenblik.
 De ontfelde koning, die Gods held niet durft bevechten,^{(ten,}
 Volgt Zebahs voetspoor, met zyn vluchtende oorlogsknech-

Vervolgd van Gideon, wiens alvernielend staal
Gedurig lyken oogst, ter wisse zegepraal.

Gods veldheer fluit welhaast de ontstelde vluchtelingen,
De dwaling word ontdekt. De wederzydsche klingen
Verwekken onverhoeds een klatrend kryggeluid.
Het schild van 't Heilgeloof, dat all' de slagen fluit
Rondom den waren held; 't onzichtbaar heir des Heeren,
Dat Israël beschermt voor zwaarden, schichten, speren;
De Hoop, die 't heilig volk gestadig moed verschaft;
De Schrik, die naar Gods wil den wreeden vyand straft;
Geeft yllings 't overschot der vreemde dwingelanden,
Doorluchte Gideon! in uw zeeghafte handen;
Waar alles, door de gunst der eeuwige Oppermagt,
Behalve Tsalmuna en Zebah, word geslagt.
Zo floeg men deze nacht al 't heir in weinige uren;
Gelyk een akkerman, met snelbewogen vuren,
Waarin de luchtstroom vloeit, op 't wyde korenland
De drooge stoppels haast tot stuivende asch verbrand.
Gods volk nam, onder 't slaan, de noodige verkwikking
Uit 's vyands spyze. Elk prees de wyze hemelschik king.
Nu keert in aller yl de juichende oorlogschaar,
En voert naar Sukkoths wal 't gevangen vorstlyk paar.

De schoone Dageraad klom vrolyk uit de kimmen ;
 Het flikkrend morgenrood deê 't hoog gebergte glimmen ;
 En 't bly gevogelt' zong, vóór 't ryzen van de zon,
 De groote zegepraal van veldheer Gideon,
 In 't bladeryk geboomt' van Sukkoths ruime velden ;
 Toen hier Gods vriend verscheen met zyn getrouwe helden.
 Men vond een' jongen knaap uit die verblinde stad,
 Een' dienaar uit het volk, die, bevende aangevat,
 En ernstig ondervraagd, eer ze aan de wallen treden,
 De namen meldde van de onheilige overheden ;
 Opdat niet één uit hen 't verdiende lyfsgevaar
 Vermetel wierde ontrukkt door Sukkoths burgerschaar?
 't Getal dier oversten bestond uit elfmaal zeven.

Men nadert nu de stad, en all' de wachters beven.
 Welhaast verscheen al 't volk, uit vrees van ongeval,
 Met aklig krygsgefhreeuw, gewapend op den wal.
 Verblinden ! (roept Gods held,) hardnekkige afgodisten,
 Die my de hoop der zege op 't smaadlykst dorst betwisten !
 Ziet hier, benyders van 't bekeerde vaderland !
 Der vorsten handpalm reeds in myn gesterkte hand ;
 Aanschouwt hier of uw stad myn magtloos volk moest spy-
 Ziet nu, vermeetlen ! geen beloften, maar bewyzen. ^{(zen;}
Gantsch

Gantsch Isrel, zwaar misdaan, eischt door myn' mond uw
 Het kreukte 't heilig recht, zo 't u die schuld vergaf. (straf:

'k Wil echter, met de dood van hen die 't volk doen dwalen,
 Met uwer oudsten straf, onze eedle wraak bepalen.

Ik eisch, ô Sukkoths volk! uw heillooze overheid.

Ik weet hun namen; beef, indien gy 't recht misleid,
 Indien gy één' uit hen aan 't vonnis durft onttrekken.

Dat ze ieder afgodist een heilzaam voorbeeld strekken!

Gantsch Isrel spiegle zich aan dier gedoemden lot,

En roem' de almogendheid van zyner vaders God!

Zo spreekt hy. Sukkoths volk ontsluit de ziel ten leste
 Voor Isrels waren God, en voor den held de veste:

't Erkent de wondre hulp der hemelsche Oppermagt.

Al de overheid der stad, voor Gideon gebragt,

Ontfangt in 't openbaar, na wisse schuldbevinding,

Een strenge doodstraf voor moedwillige verblinding,

Naar 't zeldzaam vonnis, kort door Joas zoon geveld.

Nu eischt uit Pnuëls vest Gods zegeryke held

De schuldige overheid. De doodstraf, hen beschoren,

Word spoedig uitgevoerd. Hy slecht hunn' vasten toren,

Opdat het puin dier sterkte aan Pnuëls burgery

Een zichtbaar nut verwyf van 't valsch betrouwen zy.

Voor-

Vooraf, toen Tsalmana met boeijen wierd beladen,
Had zich die koning, trots op bloedige oorlogsdaden,
En om zyn neêrlaag vol van woeste grimmigheid,
By Gideon beroemt, met hoonend onbescheid,
Dat hy met Zebah kortst, van wraakzucht aangedreven,
Twee legerhoofden van zyn vyanden deed sneven.
Gods held, die 't nadenkt, wil 't naauwkeurig onderstaan,
Nu de eer der Godheid ook in Pnuël is voldaan.
't Lust hem de vierschaar thans in 't open veld te spannen.
Hy vraagt aan Tsalmana en Zebah, welke mannen,
En hoe die oversten te Thabor zyn ontzield.
De woeste koning, die zyn' hoogmoed noch behield,
De wrevel Tsalmana betoonde, in 't smaadlyk zwygen,
Zyn spyt, die 't ziedend bloed hem deed in 't aanzigt stygen.
Maar Zebah, minder trots, meld Isrels opperhoofd
Hoe de overrompelden van 't leven zyn beroofd,
Verraden door de vlucht van hun verstrooide scharen;
En van wat ouderdom de ontzielden mannen waren.
In hoop op lyfsgenaê voegt hy, met deze taal,
Den roem van Gideon behendig by 't verhaal,
Alsof zyn gladde tong zyn wreedheid kon verschoonen:
Zy waren (zegt hy,) van gedaante als konings zonen,

In alles u gelyk, in helm, rondas, pantsier,
Gestalte, wezen, tred, en vorstelyken zwier.

Die taal meld Gideon 't verlies van dierbre panden:
De tedere Natuur ontroert zyne ingewanden:
Het zilte vocht bedekt het schreijend heldenöog,
Gelyk eene onweêrwoik den starrelichten boog.
Hoe treft my 't zwaar verlies van myn geliefde broedren!
(Zo roept hy uit,) met my, niet uit verscheiden moedren,
Maar uit een' zelfden schoot, van onder 't zelfde hart,
Tot Joas vreugd verwekt... Neen! tot zyn bittere smart...
Hoe! klaag ik? . . . Israël! uw God maakt u voorspoedig;
Hy koos my, u ter zege; en ik, ik ben kleinmoedig? ..
ô Neen! my past geen rouw in 't algemeen geluk:
Gy zyt met God verzoend; uw vreugd verwint myn' druk.

Gy, Zebah, Tsalmuna, die 't weerloos paar deed sneven!
Gy hebt uw vonnis met hun dierbaar bloed beschreven.
Ook eischt Gods wet van my den pligt der bloedwrake af.
ô Moorders! weest bereid tot uw gerechte straf.
Zegt niet dat Isrel ook uw krygsvolk laf ontzield:
ô Neen! uw wreedheid, die ons erf bezit vernielde,
Uw wetloos krygsgeweld, alle uw afgrysykheid
Maakt tusfchen ons en u een eindloos onderscheid:

Wy

Wy zochten have en vee en huisgezin te sparen;
 Gy waart een plondrend heir van woeste moordenaren.
 Maar (schoon dat ongelyk my recht tot landwraak geeft,)
 Zo waarlyk als de God, die ons verlost, leeft,
 Gy zoud noch lyfsgenaê van Gideon verwerven,
 Had uwe ontmenschte drift myn broeders niet doen sterven.

    Zo spreekt hy, en beveelt de doodstrafaan zyn' zoon.

In dien aélouden tyd was Isrel niet gewoon
 Door 't lemmer van een' beul de schuldigen te ontlyven;
 De grooten straften zelf der grooten wanbedryven.
 Maar Jethers tedre jeugd weêrhoud zyn zwakke kling;
 't Gezigt der koningen ontstelt den jongeling.
 Hoe! (zegt nu Tsalmina, van hoogmoed aangedreven,)
 Zal 't kinderlyke staal twee koningen doen sneven?
 Gy, Joas zoon, rys op; stort zelf ons vorstlyk bloed.
 Te sterven door 't geweer eens jongelings, wiens moed
 Zyn jeugd niet overtreft, waar' de yslykste aller schanden.

    Gods held voldoet die beê; hy slag't zyne offerhanden.
 Zo hieuw, in Saüls eeuw, 't geheiligd wraakgeweer
 Van grooten Samuël den koning Agag neêr.
 De gouden ketens en de purperen gewaden
 Der beide vorsten, en de gouden maansieraden

Van hunner keemlen hals, neemt Gideon ten buit.

Hy keert in Kanaän. ô Held! (roept Isrel uit,)
 De Almagtige deed u de zege hier bevechten
 Op zestigduizend paar geofende oorlogsknechten,
 Met heirbezorgers en veemenners omgebracht;
 En 't vluchtende overschot der groote legermagt
 Hebt gy, veroveraar van koningen! verslagen;
 Uw heldendaden doen al 't juichend land gewagen:
 Bezit in Israël, gy, Joas dappre zoon!
 ô Redder van uw volk! een' erfelyken troon.

ô Neen! (zegt Gideon,) ik eisch die dankbetooning
 Voor my, noch voor myn' zoon: erkent in God uw' Koning;
 In Hem, wiens oppermagt het wyd heelal bestiert;
 In Hem, door Wien gy leeft, bestaat, en zegeviert.
 Zyne almagt vormde my tot uw' triomfbevechter:
 Erkent my, onder Hem, niet hooger dan als rechter.
 Maar dit begeer ik: tot myn aandeel in den buit
 Keere elk een' oorring, of een voorhoofdiersfel uit.

Die weigring doet Gods naam op alle tongen zweeven;
 Men roemt Hem, die zyn volk dien rechter heeft gegeven.
 Hoe grooter eer Gods held versmaad uit nedrigheid,
 Hoe meer hy zich vertoont in hooge majesteit;

Gelyk 't fonteinnat, hoe de kunst het meer doet dalen,
 Hoe 't, springende in de lucht, verryst met hoogerstralen.
 De veldheer, die de magt der vleijende eerzucht tart,
 Sticht zich een' eedlen troon in elks verwonderd hart.
 Zyn eisch word fluks voldaan : men spreid een kleed op de
 De held verzamelt hier een' buit van groote waarde. ^{(aarde:}
 Een teeken, (zegt hy,) uit dit aandeel in den roof
 Bekostigd, hou' Gods volk de zege, door 't Geloof
 Op Midian behaald, in dankbare gedachten,
 En roeme 's Hemels gunst by onze nageslachten:
 Een priesterlyk gewaad, op 't kostbaarste uitgewrocht,
 Zy 't Godgwyde merk van onzen legertogt.

Zo spreekt hy. 't Bygeloof, met 'safgronds andre spoken
 Uit Isrel yllings in den jammerpoel gedoken,
 Meld, voor den gruweltroon, den helschen dwingeland
 Hun vruchteloos bestaan, hun spyt, en nieuwe schand'.
 De gramme helvorst gilt, onmagtig zich te wreken.
 In 't einde hoort zyn stoet dat dreigend monster spreken:
 Myn vyand triomfeert ; nu is myn magt te klein :
 Maar, by dit aklig ryk ! by all' de afgrysykheên,
 Die myn gebliksemd hoofd in eeuwigheid moet lyden !
 Myn Bygeloof zal u op nieuw met vrucht bestryden,
 Ver-

Vermeetle Gideon! beveiligd Israël! . .

Hoe! zou ik zwichten? Neen, erkent de magt der heil.
 Ach! mogt dit teeken, God ten pryze eerlang verheven,
 U aan myn' ouden dienst u blind doen overgeven!
 Een andre Baäl zyn, gelyk de kopren slang! . .
 Ik bouw op uw trofee uw' wisfen ondergang.

Terwyl dat grimmig spook zyn schande poogt te dekken,
 Doet Joas groote zoon zyn heir naar Ofra trekken,
 Waarheen 't in zegepraal Godvruchtig hem verzelt.
 't Geloof intusfchen kroont den weërgaéloozen held
 Met heilig lauwerloof. De Hoop voorfpelt zyn zinnen
 Noch eedler lauwerkroon, in 't geestlyk veld te winnen.
 Het volk, dat langs den weg hem van alom begroet,
 Verdubbelt meer en meer zyn' zegeryken stoet.
 Men hoort Gods wonderdaën uit duizend kelen zingen,
 Door blyde maagden en verheugde jongelingen,
 Terwyl, van vreugd verrukt, de bukkende ouderdom
 De gryze kruin verheft, in heilige aandacht ftom.

Wanneer Gods helden in triomf naar Ofra togen,
 Was 't rusteloos Gerucht dat heir vooruit gevlogen,
 En had, door 't waar verhaal, ter algemeene vreugd,
 In Abiëzers muur * de inwoners ook verheugt.

* In Ofra.

Welhaast word Gideon, aan 't hoofd der Godgetrouwen,
Verwelkomd op den weg, door zyn geliefde vrouwen;
Waar ieder echtgenoot, zyn kuifche huwlykslust,
Hem onder 't vloeijen van haar vreugdetranen kuscht;
Waar menig zuigeling hem drukt met tedre handen,
Op 't moederlyk bestier, en de ouder huwlykspannen
Den vader streelen met een kinderlyke min:
Een heilig vuur bezielt al 't juichend huisgezin:
Het rollend vreugdenat besproeit de blanke kaken,
Waarop de huwlyksliefde een zedig rood doet blaken;
Gelyk een frische dauw, in 't morgenüur gevloed,
Een' schoonen lelyhof en rozegaard besproeit.

In zulk een reine weelde en vreugd, verschynt ten leste
De Godgewyde schaar' niet verr' van Ofraas veste,
Waarbuiten Joas zelf zyn' grooten zoon ontmoet.
Ik heb (zo spreekt in hem de tederheid van 't bloed,)
Twee zonen door het staal van Midian verloren:
Maar 't heil, my door uw zege, ô dierbaarst pand! beschooren,
Weegt al myn droefheid op; ik mis geen zonen; neen,
Ik vind hen dubbel weêr, myn zoon! in u alleen.
Uw God kastyd, en heelt. Zyn gunst blyve eeuwig duren!
Zo spreekt hy. 't Volk geleid den held in Ofraas muren.
Gantsch

Gantsch Israël, verheugd in 's lands gezegend lot,
Recht feesten aan, tot eer van zyner vaders God.

E I N D E.

226/2

L